

ELISABETH SEILER

ELHÍVÁS - VEZETÉS

Egy Kínában szolgáló misszionáriusnő élettörténete

E.Mauerhofer feldolgozásában

Tartalom

I. Hogyan kerültem a misszióba	4
A négerek vetése.....	4
Két sírdomb.....	4
Második anyám.....	4
„Én megyek előttem!”.....	5
„Törődik a gyámoltalanok imádságával”.....	5
Tübingen. Trópusi alkalmassági vizsgálat.....	6
II. A missziói házban	7
„Nagy Mesterem, te menj előttem!”.....	7
A mennyei telefon.....	7
„Akik Órá néznek, felvidulnak”.....	8
Vak engedelmesség.....	8
Vidám keresztyénség.....	8
„Hívj segítségül engem!”.....	9
„Dicsérjétek az Urat”.....	10
Kenyér helyett kalács.....	10
„Szomjazom!”.....	11
„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket”.....	12
Gyermekszájából kapott Isteni megbízás.....	13
Boldog Bori, s az öreg Borbála.....	13
Szereteted gyújtópontja Jézus?.....	15
„Bölcsé teszlek és megtanítalak”.....	16
Bűnbánat nélkül nincs ébredés.....	17
III. Próbaszolgálat Heidelbergben	18
Heidelbergben.....	18
Az ellenség akadályozza a lélekmentést, de Jézus győz!.....	18
A haldokló gyermek és Isten segítsége.....	18
Heidelbergi ifjúsági ébredés.....	19
„E forrás értem is buzog”.....	19
Korhatáron felül.....	20
„Két évet fiatalodott”.....	22
Óriási lista.....	22
Bevásárlás az Úrral.....	23
IV. Utazás Svájcba	26
„Uram, áldott a vezetésed”.....	26
V. Kiutazás, első kínai élmények	29
A jangcsoui nyelviskola.....	29
Nyelvvizsga.....	29
Út az ország belsejébe.....	30

Tartalom

VI. Kínai szolgálat – Az árvaház.....	31
A kezdet.....	31
Áldott Isten nagy kegyelme!.....	32
A legfiatalabb.....	33
Az árvák gondoskodása.....	34
Mennyből jött csirkék.....	34
A sótolvaj.....	35
A haldokló árva lányka.....	35
Születésnap ajándékom.....	36
A tizenhét éves fiú halála.....	38
A bátor fiúcska.....	38
A cipész és inasa.....	40
VII. Szabadság és visszautazás.....	42
Új láb.....	42
Sirályok.....	43
A vámnál.....	43
Vissza Jüancsouba.....	44
Kolerajárvány.....	44
Beteljesített jelige.....	45
VIII. Élmények a helyi és utazó szolgálatokból.....	45
Missziói utat és női segítőköt kérek.....	45
Liangné keresztségre vágyik.....	49
Három folyón át.....	50
A tüdőbeteg fiú.....	50
A kínai tiszt.....	51
A szüntelen imádkozó kínai asszony.....	52
A béna asszony álma.....	52
Liangné és beteg gyermeke.....	53

1. Hogy kerültem a misszióba?

A négerek vetése

Már kilencéves koromban égő vágyam volt, hogy egykor misszióba mehessek. Honnan támadt ez a gondolat? – Hívó tanítónk sokat mesélt Afrikáról. Engem legjobban az rendített meg, amikor hallottam, hogy egyes misszionáriusokat közvetlenül a pogányokhoz való érkezésük után megölték. Tanítónk egy verset is mondott ezzel kapcsolatban, amit mélyen szívembe véstem:

Tizet vetettek oda,

Mintha elvesztek volna,

De sírjukra ez van vésve:

„Ez a négerek vetése.”

Egyszer így szóltam kedves öreg tanítómhoz:

– Ha nagy leszek és az Úr Jézus úgy akarja, akkor a pogányok közé megyek. – De mit tegyek – gondoltam közben –, hogy meg ne öljenek, mielőtt Jézus szeretetéről beszélhetnék nekik? Esetleg viszek valamit a gyerekeiknek, amit magam is szeretek. Így majd megnyerem a szülőket, s biztosan hallgatnak rám addig, míg megértetem velük, hogy Jézus szereti őket. Ha ez sikerül, akkor aztán megölhetnek. – mondtam az Úr Jézusnak.

Nos, mit gondoltok, mit akartam a néger gyerekeknek vinni?

– A húsvéti nyulaimat!

Ettől kezdve minden csokoládé nyuszimat megőriztem, hogy minél többet vihessek majd magammal Afrikába. Persze az eszembe se jutott, hogy ezek a nyulak a nagy hőségben esetleg „elszaladnának”.

Drága tanítóm, megértve a missziói munka iránti roppant érdeklődésemet, megengedte, hogy az iskolából hazafelé menet bármikor elkísérhessem s ő ezalatt mesélt nekem. Ezt a lehetőséget buzgón kihasználtam. Rám is ragasztottak egy szép nevet az iskolában. Mihelyt reggel beléptem az osztályba, társaim ujjal rám mutatva kiáltották: „Itt jön a vallá-á-á-ás!”

Két sírdomb

A Megváltó közvetlen közelébe hét évvel fiatalabb kis hűgomon keresztül jutottam. Halála előtt így szólt hozzám:

– Nemsokára az Úr Jézushoz megyek. Ha itt maradhatnék, a misszióba mennék. Menj hát helyettem te!

Vágyam csodálatos megerősítése volt ez, hiszen arról Istenen kívül csak egykori tanítóm tudott.

Hűgom koporsója mellett tudatosan átadtam életemet az Úrnak. – 19 éves voltam akkor.

Nem sokkal ezután édesanyám is meghalt. Vele együtt eltemettem szívem egyetlen nagy vágyát, hiszen drága apámat most már nem hagyhattam el.

Egy napon Isten mégis világosan tudtomra adta, hogy a misszióba hív.

Második anyám

– Drága Megváltóm, kérlek, töltsd be ismét édesanyám helyét, hogy kimehessek a misszióba, és apám ne maradjon egyedül! – könyörögtem az Úrhoz.

Jézus meghallgatta fohászatomat, és vasárnap megmutatta anyámat a templomban. Világosan hallottam:

– Nézd, ott jön anyád!

Erre így szóltam az Úrhoz:

– Drága Megváltóm, ha ez a Te hangod volt, úgy kérlek, mondd ennek az asszonynak, hogy itt a templomban jöjjön oda hozzám és fogjon velem kezét! Ha nem Isten helyezi ezt a kérést a szívemre,

eszembe se jutott volna soha ilyen gondolat. Nem töprengtem rajta, válaszol-e Isten és hogyan, pedig egy sereg fiatal lány ült körülöttem, s az említett asszony még csak nem is ismert. Ehhez járult az a „nehézség” is, hogy templomunkban – mint anyám később elmesélte – azon a vasárnapon vett részt először istentiszteleten.

Mégis odajött hozzám, hogy kezet foghasson velem. Pontosan úgy, ahogy imádságomban kértem. Őt adta Isten, ő lett anyám, én pedig mehettem a misszióba.

Csak néhány éve, hogy szeretett anyám hazatért. Földi életének utolsó nagy öröme volt, hogy még egyszer láthatott. A testvér, aki autójával elvitt hozzá, utólag azt mondta:

– Még soha nem láttam, hogy egy haldokló anya mellett így lehet ünnepelni!

„Én megyek előtted” Ézs 45,2.

Istennek mennyi helyreigazító munkáját, milyen sok kegyelmét és irgalmát, mennyi szeretetét és türelmét tapasztaltam, míg felkészített a missziói szolgálatra! Csodálatos utak! Dicsőség érte Istennek! Szent Neve legyen áldott!

Azért mégsem volt olyan könnyű szeretett anyám mellől a misszióba menni. Ugyanis mikor engedélyét kértem, az ajtókat nemcsak bezárva, hanem magasan eltorlaszolja találtam. Anyám így szólt:

– Örülök, hogy velem vagy, én ugyan oda nem adlak.

Az Úr elé tártam ezt, és bölcsességet kértem. Ő azt felelte:

– Menj egészen az ajtóig, majd kinyílik!

Bizakodva fordultam hát apámhoz. Nagy csodálkozásomra kijelentette:

– Ha úgy gondolod, hogy boldogságodat a misszióban találsz meg, akkor mehetsz. Gyermekeimet boldognak szeretném látni! Egyet viszont meg kell mondanom: ruhát, cipőt nem tudunk venni számodra. Ha bízni tudsz Istenben, akkor mehetsz.

– Igen – válaszoltam lelkesen –, bízom Istenben!

Apám szavainak felettébb megörültem. Közvetlenül azelőtt olvastam ugyanis a bristoli árvaházak atyjának, Müller Györgynek életrajzát. Ő Istenben bízott.

– Én is úgy szeretnék mindenem keresztül Istenre hagyatkozni – gondoltam –, mint ez az ember.

Erre aztán igazán bőségesen adódott alkalom.

Apám szavainak hatására anyám is igent mondott. Bár komolyan számított rá – mint később bevallotta –, hogy alkalmatlan leszek a trópusi életre.

„Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat.” Zsolt 102,18

Most aztán melyik missziónál jelentkezzem? Voltak barátaim, akik a bázeli misszióban tevékenykedtek. Tudtam az afrikai missziói mezőkön végzett munkájukról. Viszont éppen most ismertem meg a liebenzelli missziót. Hogy véleményem jobban kialakulhasson, néhány napra Liebenzellbe mentem. Ott újabb nevet kaptam: „Napsugár kisasszony”.

Ezt követően mindkét társaságnál jelentkeztem, mivel nem láttam világosan, hol akar használni az Úr. Ha Jézus a feketékhez küld, akiket igen szerettem, akkor a bázeli misszióba kell kerülnöm. Imádságomban így szóltam az Úrhoz:

– Kérlek, add, hogy az a társaság küldjön előbb választ, ahol Te látni akarsz! – Így bensőleg teljesen megnyugodtam.

A két válaszlevél ugyanazzal a postával érkezett. Mielőtt felnyitottam volna, térdeimen az Úr elé tártam mindkettőt és világos útmutatást kértem. Hiszen Ő tudta, hogy mindent az oltárra tettem.

Először a bázeli levelet bontottam fel. „...A háború ideje alatt nem veszünk fel jelentkezőket.” – Nos, mit ír Liebenzell? – „...Kérem, küldje be az önéletrajzát...” – A döntés megtörtént. Az Úr határozott, én csendben voltam és hálát adtam.

Tübingen. Trópus-alkalmassági vizsgálat

„Uram, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen.” Zsolt 40,12

Tübingeni utazásom alatt az Ördög úgy meggyötört, hogy ha nem az Úr megbízásából cselekedtem volna, bizonyára visszafordulok. Teljesen kifáradva, leverten érkeztem Tübingenbe. Alig bírtam a trópus-otthonba eljutni. Végre megérkeztem, de állapotom nem akart javulni. Minden bátorságomat össze kellett szednem, hogy belépjek.

Egy testvér fogadott és megkérdezte, mit óhajtok: Letört hangon dadogtam:

– Szeretném... magam... megvizsgáltatni... trópusi... alkalmasság céljából.

Alig tudtam kimondani, s közben levegő után kapkodtam, mint egy nyolcvanéves. A testvér részvétellel nézett rám, s azt mondta, hogy szól a professzor úrnak. Helyet foglaltam és bensőmben sírva küzdöttem és tusakodtam:

– Úr Jézus, Te hívtál, bízom Benned. Kérlek, jelentsd ki magad! Add egy parányi jelét elhívásod megerősítésének! Mondd, nekem kérlek, ezt a két kicsi szót: „jőjj velem”!

Egyre a két szóért könyörögtem, míg a testvér vissza nem jött és közölte, hogy maradjak itt éjszakára, mert a vizsgálatra csak másnap kerül sor. Magam vonszolva mentem utána a lépcsőn. Újra és újra fohászkodtam:

– Úr Jézus, kérlek csak ezt a két szócskát mondd: „jőjj velem”!

Felérve, a testvér lenyomott egy kilincset és így szólt:

– Ez lesz a szobája. A szobából napsugár ragyogott felém. Arannyal vont a félig nyitott ajtó feliratát. Hogy mi volt odaírva?

– „Jőjj velem!”

Minden gond, minden kísértés, minden gyengeség egy csapásra eltűnt. Térdre borultam, ujjongtam és hálálkodtam: „Igen Uram, itt vagyok, jövök!”

Másnap megtörtént a vizsgálat. A barátságos professzor így szólt:

– Ha már ennyire ég a szíve, nem szabad megvárakoztatnom.

Hamarosan közölte, hogy szerveim mind egészségesek. Csodálatos! Boldog voltam.

– Most még egy fontos próba következik – folytatta a professzor –, tudnunk kell, bírja-e a kinint. Átadott néhány tablettát.

– Holnap reggel megvizsgálom, még mielőtt felkel. Ha kiütései lesznek, úgy nem alkalmas a trópusokra. Reméljük a legjobbakat!

Békésen és nyugodtan aludtam, de éjszaka óriási éhségre ébredtem. Felkeltem, hogy megegyem az útravalómat. Közben eszembe jutott: „Hadd nézzem már, mi a helyzet?” Ó jaj! Rajtam volt a félelmetes kiütés. Megfoghatatlan! Közelebb hoztam a lámpát, hogy lássam, valóban nem tévedtem-e. De nem! Szívemben az Úrhoz kiáltottam, aki Lukács 17,14-gyel válaszolt: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak. És amíg odaértek, megtisztultak.” Hálát adtam az Úrnak és így szóltam:

– Most viszont a professzor úr a pap, tehát megmutatom magam neki és megtisztulok. Hála és köszönet! – Vidáman elaludtam és reggelig fel sem ébredtem.

– Jó reggelt – köszöntött a belépő „pap” –, hogy van?

– Köszönöm professzor úr, múlt éjjel irtózatosan éhes voltam.

– Remek – válaszolt a barátságos doktor –, ma rántott szelet lesz, maga kapja a legnagyobb darabot. Nem volt fülzúgása?

– Nem, professzor úr.

– No, hadd lássuk, hogy áll a kiütéssel.

Villanásszerűen újra eszembe jutott: „És amíg odaértek, megtisztultak.” Magam sem tudtam, mi a helyzet kiütéseimmel. Reggelig meg sem néztem, csak bíztam benne, hogy tiszta vagyok.

- Alkalmas a trópusokra – hallottam a professzor hangját.
- Dicsőség az Úrnak! Halleluja!
- Boldogan, könnyű szívvel tértem vissza. Hazaérve bekiáltottam az ajtón:
- Mamácska, alkalmas vagyok a trópusi életre!

2. A missziói házban

„Nagy Mesterem, Te menj előttem, követlek téged mindenhová.”

1916. október 26-án beléptem a liebenzelli misszió házába. Kilencéves korom óta, tehát tizennyolc éve vártam erre a hívásra. Az ebédlőben az asztalok ünnepi díszben álltak. Álmomban sem gondoltam volna, hogy ennyi virággal fogadjanak. Mert ezt a kedves fogadtatást is személyemnek tulajdonítottam, mint életem sok más élményét. Bár nem értettem egészen a nagy felhajtást. Viszont élveztem minden vonatkozásában. Csak este tudtam meg a nagy ünnepélyesség okát: az angol-tanárnő születésnapját tartották. Sebaj, én sem örültem hiába.

A liebenzelli missziói házban Isten segítségével Müller Györgynek, a bristoli árvaházak atyjának módszerét akartam követni. Meg akartam tanulni, hogy az Úrtól való teljes függőségben éljek. Ígéretet tettem az Úrnak, hogy soha senkinek nem szólok, ha valamire szükségem van, hanem egyedül Hozzá fordulok. Ezt a fogadalmat meg is tartottam. Ha bélyegre volt szükségem, elmondtam Jézusnak, s a bélyeget este ott találtam az ágyamon. Hogy honnan került oda, azt nem tudtam. A kis dolgokban való csodálatos segítségem megbátorítottak. Hiszen egyetlen fillérem sem volt! De hogy mit tartalmaz a birtokomban levő pénztárca, arról senki nem tudott, azt soha senki nem látta.

Ha pénzt kaptam, mindig éppen annyi volt, amennyit kértem. Ezek az élmények igen megerősítettek hitéletemben.

A mennyei telefon

Egy napon váratlan látogatóm érkezett. Lelkészné volt az illető. – Erzsébet – szólított meg nagy csodálkozásomra –, ha valamire szükséged van, kérlek, közöld velem. Szívesen elküldöm neked, hiszen hozzánk tartozol.

Kétségkívül kedves gondolat volt. Nekem viszont a könnyebb utat jelentette volna, és kimozdított volna az Úrtól való függőségéből.

– Nagyon köszönöm, lelkészné asszony – válaszoltam –, de nem fogom közölni Önnel, ha szükségem van valamire.

– No-no, hát olyan büszke lettél?

– Ó nem – feleltem –, szívesen fogadok el Öntől, csakhogymás úton.

– Hogy érted ezt?

– Szeretném, ha Fentről érkeznek!

– Igen ám, de hogy fogom én megtudni? – kérdezte a lelkészné habozva.

– Kitűnő telefonom van – magyaráztam. – Én megtelefonálom Felfelé, az Úr Jézus pedig letelefonál Önnel, aztán Ön lesz olyan szíves elküldeni.

– Erzsébet, te hiszed, hogy én is meg fogom hallani?

– Minden bizonnyal, lelkészné asszony.

Mikor elment, az egészet elmondtam az Úr Jézusnak és elé tártam, miben egyeztünk meg a lelkésznével.

Nem sokkal ezután 2,50 márkára lett volna szükségem. Elmondtam az Úrnak és megkértem, közölje a lelkésznével. 2–3 nap múlva megkaptam a kívánt összeget ezzel a megjegyzéssel:

– Jól hallottam?

Örömteli szívvel köszönöm meg, ehhez viszont előbb egy levelezőlapra volt szükségem. Este ott találtam az ágyamon. A kedves lelkésznének így lehettem áldására a „mennyei telefon”-on keresztül.

Hála, dicsőség és magasztalás az Úrnak, aki mindent csodálatosan igazgatott.

„Akik Órá néznek, felvidulnak és arcuk el nem pirul.” Zsolt 34,6.

Egyszer igen megbetegedtem. Grippém volt. Akkoriban – a háború alatt – nem sok tápláló élelemhez jutottunk, így a betegség után hosszú ideig lábadoztam. Az Úr így szólt hozzám:

– Erzsébet, kérj egy tojást!

– Úr Jézus, nem merek tojást kérni. – feleltem.

– Tudom, hogy drága anyámnak egész családot kell otthon ellátnia, s gondolom, ő is tojás szűkében van.

A hangot újra hallottam:

– Kérj tojást!

– Drága Megváltóm, ha Te akarsz tojást adni, kérlek, adj egyet.

Röviddel ezután, mikor szobámba léptem, egy tojást láttam az ágyamon. Elámultam!

– Nahát, mióta tojják a tyúkok a tojást az ágyamra? – kiáltottam. „Ki tette ezt ide? – tudakoltam a szobában álló testvértől.

– Ilyet nem kérdez az ember, ha az Úr Jézustól kap valamit – felelte.

Azonnal szívből köszönetet mondtam Jézusnak.

Vak engedelmesség

Az Úr egy napon így szólt hozzám:

– Menj le az angol-tanárnőhöz!

Ő ugyanabban a házban, egy emelettel lejjebb lakott. Nem értettem, mit jelent ez a közvetlenül jött megbízás, viszont tapasztalatból tudtam, hogy nem szabad kérdezősködnöm, ha az Úr valahova küld. Úgyis mindig időben kiderült, mit akart. Most mégis gondolkodnom kellett, mivel fogalmam sem volt, mit mondjak a tanárnőnek. Bölcsességért könyörgtem, de válasz nem jött. Lementem a lépcsőn és ide-oda járkáltam a folyosón. Nem mertem bekopogni. Az értelmem akadályozott.

Egyszer csak kinyílt a szoba ajtaja és kilépett a tanárnő. Nem csekély ijedségemre felém tartott. Megszólított:

– értem a Megváltót, hogy küldje Önt hozzám. Jöjjön be!

Beléptem. A tanárnő folytatta:

– Ma két adag tejet kaptam, most segítenie kell meginni. Szüksége is van rá, hisz még olyan gyenge.

Ettől kezdve mindennap lemehettem egy csésze tejure, ami igen jót tett. Hamarosan megerősödtem, s emellett még megtanulhattam vakon engedelmeskedni.

Vidám keresztyénség

Missziói házunk iratterjesztésében kapható volt Billy Bray könyve, a „Vidám keresztyénség”. Jézus egy napon így szólt hozzám:

–Vedd meg ezt a kis könyvet!

– Igen Uram – feleltem –, csakhogy nincs pénzem.

Hiába vártam, Ő se küldött. Isten minden helyzetet felhasználhat arra, hogy segítsen. Éreztem, hogy valami különös dologra akar tanítani ezzel az életrajzzal, de a könyv ára nem jött. – Ez valami meglepetés lesz – gondoltam.

Végül a 2,50 márkát, ami a vásárláshoz kellett, egész más módon kaptam meg, mint azelőtt. Az Úr sohasem dolgozik sablonra.

Coerper lelkész felesége egy napon így szólt:

–Testvérek, a házban gabonát tárolunk, de sajnos egér is akad. Fogják meg az egereket! Egérfogót kapnak hozzá. Minden elejtett egéért, amit bemutatnak, 50 pfenniget adok. – Nagyszerű – gondoltam –, öt egér az 2,50 M, s akkor megvehetem a könyvet!

– Az egérfogó először az enyém – mondta az egyik testvér. – Én pedig imádkoztam:

– Ó Úr Jézus, tarts meg nekem 5 db egeret, hogy megvehessem a könyvecskét!

Néhány nap múlva az illető átadta a fogót és megjegyezte:

– Nekem egy se ugrik be.

Fogtam a csapdát, kiforráztam és beállítottam. Aztán imádkoztam egy egéért. Következő éjjel hirtelen kattánás hallatszott, s az első egér bent csücsült. Egy egér és 50 pfennig! Így ment öt éjjel egymás után. Megköszöntem az Úrnak, és azt mondtam:

– Uram, többre nincs szükségem.

Még egyszer felállítottam a fogót, de „eredmény” nélkül.

Billy Bray könyvét azonnal megvásároltam. Viszont most másik probléma jelentkezett: mikor olvassam? Munkánk bőségesen akadt, és a túlsúfolt tanulási időből szinte lehetetlen volt valamennyit olvasásra elszakítani. „Uram, kérlek, légy segítségül!” S akkor hirtelen lázas lettem. Lelkésznénk észrevette és azonnal ágyba parancsolt. Mihelyt ágyba kerültem, elmúlt a láz, különben szédültem volna olvasás közben.

Így hát beletemetkeztem a könyvbe. Valahányszor látogatót kaptam, a láz újra jelentkezett, de a látogatóval együtt ismét távozott.

„A vidám keresztyénség” egész különleges könyv. Sokat tanultam belőle. Mindenekelőtt világos lett, hogy az Úr Jézusnak vidám emberekre van szüksége és nem szomorúfüzfákra, különben senki sem hiszi el, hogy jó dolgunk van az Úrnál. Hiszen azt szeretnénk, hogy életünkkel Istent magasztaljuk, s hogy itt a Földön kegyelme dicsőségére szolgálunk. Amint a könyvet befejeztem, meggyógyultam.

Ettől kezdve Billy Bray története volt számomra az „egeres könyvecske”, mivel megvételében az egerek segítettek. Az Úr mellett egyik meglepetést a másik után éljük át.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején; én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.” Zsolt 50,15

A liebenzelli üdülőbe év elejére magas rangú vendég érkezését jelentették. Amennyire visszaemlékszem, valami herceget, vagy fejedelmet vártak. Mindent a legragyogóbb módon kellett előkészíteniünk. A bejárat mellett szép kis szökőkút csobogott, melynek medencéje alul tele volt apró fehér kövekkel. Idők folyamán viszont a medence alja valami sárgás-zöld színt kapott. Kijelöltek hát néhány testvért, köztük engem is, hogy a szökőkutat és medencéjét tisztítsuk meg. Nagyon hideg idő volt. Az egyik testvér sürgősen eltűnt, a másik pedig nyájasan biztatott:

– Most aztán gyakorolhatod, amit a tanárnőnk szokott mondogatni:

„Mit csinál a kismadár? – Fürdője a napsugár.”

De a víz mélyére bizony nem hatolt be a nap, s az ember ugyancsak fázhatótt a jéghideg vízben.

– Hát fürdøj csak a napsugárban – kiáltott oda a testvér még egyszer barátságosan –, én nagyon hidegnek találom.

Ezzel eltűnt. Én pedig nekiálltam és teljes erővel keféltem a köveket, hogy kifehéredjenek. De egyszer csak hirtelen rémület fogott el, amint az útra tekinttem. Az egész környék olyan volt, mintha kisebb árvíz öntött volna el bennünket. Hogy került ide ennyi víz? Nyilván kő került a lefolyóba és eldugaszolta. Másra gondolni sem lehetett. Coerper lelkésznéhez siettem és jelentettem a bajt.

– Ó jaj! – kiáltotta. – Akkor az egész utat fel kell bontani és a csöveket szabaddá tenni, hogy a dugulás helyét megtaláljuk.

Nekem aznap még egy esti összejövetelt kellett tartanom és el kellett utaznom. Indulás előtt szívből könyörögtem az Úr segítségéért:

– Ó Uram, fokozd a csőben a víznyomást, hogy a követ tovább sodorja!

Bizonyosságot kaptam, hogy segíteni fog és vidám szívvel indultam. Éppen kiléptem a kapun, amikor láttam, hogy néhány férfitestvér már hozzáfogott az ásáshoz, egyelőre még csak saját portánkon. Közöltem velük, hogy nem kell tovább ásniuk, az Úr el fogja távolítani a követ. A férfitestvérek mosolyogtak, én pedig nyugodtan tovább mentem. Az egész ügyet átadtam az Úrnak, nem az én gondom volt többé, hanem az Övé. Következő reggel a férfitestvérek elmesélték, hogy alig távoztam el, a csőben hatalmas zúgást hallottak és megszűnt a baj.

– Áldott az Úr, Aki csodálatosan meghallgatja gyermekeit. Milyen hűséges Isten Ő!

„Dicsérjétek az Urat a Földről... ti mind... hó és köd, szélvihar, amelyek az Ő rendelését cselekszik.”
Zsolt 148,7–8

Reggeli előtt a missziói iskola minden növendékének valami házimunkát kellett végeznie. Nekem az egyik tanárnő szobáját kellett rendben tartanom. Télen a tüzelőről való gondoskodás és a begyűjtés is az én feladatomból volt. A tanárnő vasárnaponként legtöbbször ifjúsági órát tartott valahol s csak hétfő reggel jött vissza. Addigra a szobának melegnek kellett lenni. Előre elkészítettem mindent, a kályhát megtöltöttem úgy, hogy csak be kellett gyűjtanom. A papír leégett s a tűz kialudt anélkül, hogy belekapott volna a fába. Arra nem volt időm, hogy mindent előlről kezdjek, mert tudtam, hogy nemsokára csengetnek a reggelihez. Odatérdeztem a kályhához és teljes erőmből fűjni kezdtem. De meg se mozdult. Sírtam és imádkoztam. Már hallottam, hogy a vonat, mellyel a tanárnő érkezett, éppen befut az állomásra.

– Úr Jézus – könyörögtem –, a kályha tele van, nem tudom újra kiszedni. Könyörülj rajtam! Kérlek, küldj valami szélvihart, hátha parázslík még valahol a kályhában.

– Te mindent megtehetsz. Ne hagyj el ebben a bajban!

Egyszer csak hatalmas zúgás hallatszott, mint valami óriási szél; sístergés, pattogás és már lobogott is a tűz a kályhában. Szemem örömkönnyel telt meg, szívem pedig forró hálával. A csengő reggelihez hívott. Pizskos kezemet még gyorsan meg kellett mosnom. Minden a legnagyobb sietséggel történt. A szoba bemelegedett és én sem késtem el az étkezésről. Olyan nagy volt az örömöm, hogy legszívesebben lemondtam volna a reggeliről.

„Mindeneknek hatalmas, csodálatos, dicsőséges Ura, hála és imádat Neked!”

Kenyér helyett kalács

Még a missziói házban ígéretet tettem az Úrnak, hogy az Ő ügyét mindig első helyre teszem, akkor is, ha emiatt saját dolgaimról megfeledkeznék. Így bocsátottam magam teljesen az Úr rendelkezésére. Az Úr Jézus vállalta, hogy hűségesen emlékeztetni fog, ha valami személyes dolgot elfelejtenék.

Egy vasárnap megbíztak, hogy délután gyermekórárt, este pedig Hirschában bibliaórát tartsak. Aki ezt a szolgálatot kapta, annak a vacsorát magával kellett vinnie. Csakhogy én ezen a vasárnapon megfeledkeztem erről és az Úr Jézus nem emlékeztetett. Vajon miért? – Nem tudtam.

Estefelé az Úr egy bizonyos házba küldött, hogy meglátogassak egy asszonyt. A látogatás rendszeres kötelességünk volt, de ez a kivételes eset most terven kívül történt. Amint beléptem, az asszony rendkívül nagy örömmel fogadott.

– Ó de kedves, hogy eljött! Éppen azért imádkoztam, hogy küldjön az Úr valakit, aki velem ünnepli a születésnapomat és segít megenni a születésnap tortát.

Szívből kacagtam.

– Nem csoda, hogy az Úr Jézus elfeledkezett a kenyeremről, ha mára kalácsot helyezett kilátásba!

Együtt örültünk és az Úr előtt ünnepeltünk. Nem tagadom, a kalács és a finom kávé igazán ízlett. Jer 32,41-et láttam nagyszerűen beteljesedni:

„És örvendezek bennük, ha jót cselekedhetem velük.”

„Szomjazom!” Ján 19,28

Az első világháború után, a forradalom alatt történt. Szabadságomat egy falucskában töltöttem. Egyik napon 200 felfegyverzett katona körülzárt bennünket. A faluszéli dombokon gépfegyvereket állítottak fel. Mit jelent ez a támadás? Hiszen béke volt. Annyit megtudtunk, hogy a falu lakói túl keveset szolgáltattak be. Küldöttség érkezett, hogy minden házat átkutassanak. Fennállt a veszély, hogy ha a lakosságból valaki ellenszegül, úgy az egész helységet megsemmisítik. Képzeltető, milyen pánik lett úrrá az embereken.

A katonák elmondták, hogy szeretteiktől való rövid búcsú után hajnali kettőkor indultak azt sem tudva, visszatérnek-e valaha. Erőltetett menetben haladtak, hogy virradatkor már itt legyenek. – Szerencsére nem volt ellenállás. Mindenki nyugodtan viselkedett s az izgalom lassan-lassan elült.

Délben vendéglátó barátaimmal asztalhoz ültünk. Éppen a levest akartuk kanalizni, mikor az Úr érthetően felszólított:

– Erzsébet, kelj fel, menj le gyorsan és hirdesd a katonáknak Isten Igéjét!

Óriási megdöbbenés! Mit mondjak és hol? Hogy szedjem össze a katonákat? Abban a házban, ahol összejöveteleinket rendszeresen tartottuk, éppen igazgatónk felesége volt szálláson. Kizárt dolog, hogy odamenjek. Aligha engedné meg fiatal nővér létemre, hogy katona-összejövetelt tartsak. Töprengésnek viszont nem volt helye, mert Isten parancsát feltétlenül és maradéktalanul követnem kellett. Ámuló barátaimmal közöltem a megbízást. Azonnal felajánlották segítségüket. A családból a nagymamának közvetlenül a szomszédban volt egy hatalmas pajtája. De hogy hozzuk ide a katonákat?

Ekkor valóságos csoda játszódott le szemünk előtt. A katonák elkezdtek a csűr előtti téren gyülekezni; onnan kellett továbbindulniuk. Hamar meghívtuk őket, hogy lépjenek be a csűrbe. A helyiség egykettőre megtelt férfiakkal. Gyorsan szétosztottunk néhány énekeskönyvet és Újtestamentumot. Aztán énekelni kezdtünk:

„Az Isten szeretet,
Meváltott engem;
Az Isten Szeretet,
Szeret engem!”

A katonák hangosan velünk énekeltek.

Az ének elhalkult, néma csend lett. Az Úr egy pillanat alatt szívemre helyezte, hogy erről az Igeről beszéljek: „Szomjazom”.

Azelőtt soha nem értettem ennek a megrendítő szónak a mélységét úgy, mint ebben a pillanatban. Amikor Jézus a kereszten felkiáltott, nemcsak testi szomjúságára gondolt, mely bizonyára rettenetes lehetett. Nem, ezzel kifejezésre juttatta a megmentésed és megmentésem utáni leírhatatlan vágyát is. Újra és újra belekiáltottam a pajtába:

– Utánad szomjazott, utánad vágyódott! Jöjj, add át magad neki!

Hirtelen felállt egy katona. Bibliáját két kézzel szívére szorította és rendíthetetlenül felfelé tekintett. Megszentelt csend uralkodott körülöttünk. A katonák követték tekintetükkel bajtársuk minden mozdulatát, aki ebben a pillanatban átadta életét Annak, Aki oly sokáig szomjazott az ő megmentése után. Ragyogó arcáról kimondhatatlan boldogság és csendes hálaadás sugárzott.

Jézus érezhetően jelen volt. Ez a percekgig tartó csend minden szónál hangosabban beszélt. Rövid hálaadó imával befejeztük az összejövetelt. A megmentett katona megindult hangon fordult hozzám:

– Miattam kellett idejönnie, hogy Jézust megtaláljam és megmeneküljek.

Következő pillanatban felhangzott a jel a sorakozóra és visszavonulásra.

Bízom Istenben, hogy a megtért katona bizonyágtételére bajtársai közül még sokan átérték a szabadítást. És hiszem, hogy a csapatból többen lesznek, akikkel viszontlátjuk egymást Jézusnál. A különös katonai összejövetel után visszatértünk az ebédhez. Szinte azt éreztem, amit Jézus a Jákób kútjánál a samáriai asszonnyal való beszélgetés után: „Kérték őt a tanítványai: „Mester, egyél!” – Ő pedig azt mondta nekik: „Van nekem eledelem, melyről ti nem tudtok..” A tanítványok erre egymást kérdezték: „Vajon valaki enni hozott neki?” Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem és bevégezzem az ő művét.” (Ján. 4,31-34)

Hatalmas tanítás volt számomra, hogy Isten egyetlen ember megmentéséért Eget és Földet megmozdít. Kétszáz katonának gépfegyverrel felszerelve fél éjszaka menetelnie kellett, hogy eljusson arra a helyre, ahol Isten közülük eggyel találkozni akart. Hitemet kibeszélhetetlen módon megerősítette ez az esemény. Égett a szívem, bár tudnám egyre jobban megtanulni, hogy az adott pillanatban mindig Jézus rendelkezésére bocsássam magam.

Szólj Uram, szólj nekem,
És felelni néked így fogok:
Küldj Uram, s jól tudod,
Útjaidra vígan indulok!

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket.” Mk. 10,14

Menj, töröld le könnyed,
Mért vagy szomorú?
Mondd el Jézusodnak
S eltűnik a bú.

Liebenzell mellett egyik községben evangélizációt tartottam. Egy nyolcéves leányka átadta szívét a Megváltónak s elindult az Úr követésére. Barátnője kinevette. A hívő leányka megszorodva jött hozzám és így szólt:

– Erzsébet testvér, van egy barátnőm, akit nagyon szeretek. Csakhogy ő nem akarja követni az Urat.

– S te mire gondoltál, mit tehetnél érte? – kérdeztem tőle.

Kertelés nélkül kijelentette:

– Barátnőmet nagyon szeretem, de az Urat még jobban. Választanom kell Jézus és a barátnőm között.

– Igen – hagytam helyben –, határozott döntésre kell jutnod.

Szívében kemény harc kezdődött, de Jézust választotta. Igaz, hogy keserves könnyek között, mert barátnőjéhez nagyon szoros kapcsolat fűzte.

– Szeretnék még egy lehetőséget figyelmedbe ajánlani – mondtam kis idő múlva bátorítólag.

Két nagy könnyes szemével várakozóan nézett rám.

– Imádkozz komolyan az Úrhoz barátnőd megmentéséért. Először azonban menj el hozzá, hogy megtudja, milyen döntésre jutottál. Mondd meg neki, hogy szakítanotok kell, mert ő nem akar ezen az úton járni. De azt is mondd meg, mennyire szereted őt, s hogy imádkozol érte, hogy o is Jézushoz találjon.

A bátor kis hívő felkereste barátnőjét és komolyan elbeszélgetett vele. Az illető válasza viszont goromba elutasítás volt:

– Nem akarok hívő lenni és nincs szándékomban Jézushoz térni.

A kis hívő lányka eljött a következő imaórára és szívből hálát adott Jézusnak a szabadításért. Aztán sírni kezdett és úgy fohászkodott barátnőjéért, hogy mindnyájunk szíve összefacsarodott. Hosszan, bensőségesen könyörgött a kicsi. Lélekben vele együtt sírtunk és tusakodtunk.

Egyszer csak a másik leány, akinek a jelenlétéről semmit sem tudtam, hirtelen könnyekben tört ki és felkiáltott:

– Könyörülj rajtam drága Megváltóm! Légy segítségül, én is követni akarlak!

Az eset úgy megrázott mindnyájunkat, hogy örömkönnyeket sírtunk. Ez volt aztán a hálaadó istentisztelet! Nem is sejtettem, hogy a leányka barátnője is jelen van, hiszen nem ismertem őt.

Milyen csodálatos az Úr! Először döntést munkál valakiben, aztán szakítást a barátnőjétől, s végül a kettőt újból egymásnak ajándékozza.

Szívem Feléd ujjong örömtele,
Mily nagy vagy Te,
Mily nagy vagy Te!

Gyermekszájból kapott isteni megbízás

Nemsokára ugyanebben a községben volt szolgálatom. A két leányka kedves köszöntéssel jött elém:

– Erzsébet testvér, ne menjen még az összejövetelre. Nagy feladatról lenne szó. Van a községben egy istentelen ember, aki éppen haldoklik. Hallani sem akar Jézusról, és nem engedi, hogy a hívők közül bárki meglátogassa. Borzasztó lenne, ha megtérés nélkül kellene meghalnia. Hiszen akkor elkárhozik! Nem, nem halhat meg, míg hitre nem jut! Kérjük, látogassa meg, és segítsen már rajta! Mi majd közben térdeinken maradunk és imádkozunk, míg vissza nem jön a hírrel, hogy ez a szerencsétlen ember megmenekült. Valósággal ámulnom kellett azon a komolyságon, ahogy a megbízást közölték velem.

Vonakodás nélkül elindultam a beteghez és odaérve bekopogtattam. Az ember valóban halálán volt. Dühösen rám támadt, hogy mit akarok. Szívemben részvéttel ágyához léptem:

– Hallottam, hogy nagyon beteg és azért jöttem, hogy meglátogassam.

– Nincs szükségem semmi látogatásra – mondta haragosan.

– Idefigyeljen – feleltem amilyen kedvesen csak tudtam –, nekem Isten gyermekszájon átadta azt a megbízást, hogy meglátogassam magát.

Elmondtam, hogy két odavaló leányka kért fel a látogatásra, akik szeretnék, ha beszélnek neki Jézusról, hogy el ne vesszen. Csodálkozva és mély megindulással hallgatta. Magam is meglepődtem, milyen belső felszabadultsággal tudtam Jézus szeretetéről szólni. Elmondtam neki, hogy Jézus a kereszten az ő bűneiért is megfizetett. Könnyes szemmel kérdezte, van-e még számára kegyelem, meg tud-e Jézus neki is bocsátani, megmentheti-e őt is? Fülemlnek ez valóságos mennyei muzsika volt. Micsoda öröm, ha átélhetjük, amikor egy ember belső ellenállása megtörik és kegyelemért, békességért, bűnbocsánatért kiált!

Isten Igéje alapján felkínáltam a Krisztusban való üdvösséget s ó – csodák csodája! – a beteg megragadta. Egyre zokogott, míg én – ágya mellett térdelve – könyörögtem, és hálát adtam érte. Úgy ragadta meg Jézust, mint személyes Megváltóját, mint Szabadítóját s szívét teljesen kitérta előtte. Kimondhatatlan örömmel hagytam el a házat és siettem, hogy a két kis imádkozónak megvigyem a jó hírt.

Mikor beléptem, mindkettő még térdein volt és a haldoklóért tusakodva Jézus irgalmát kérte. Örömmel kiáltottam nekik:

– Jézus győzött! Az ember megszabadult. Halleluja!

Forró hálaadással dicsértük, magasztaltuk együtt Isten Bárányát, Aki megöletett a világ alapjának felvetése óta.

És ha tudsz még fáradt, terhelt lelkeket,
Menj csak, mondd el nekik, hogy ki mentett meg.
Menj velük imába és a drága Vér
Elmossa a vétket, s gond, baj véget ér.

Boldog Bori, s az öreg Borbála

Liebenzellből sokszor mentem egy községbe, ahol több élő hitű keresztyén lakott. Nem sokkal első látogatásom előtt ébredés indult meg a gyülekezetben. Az emberek igen figyelmesek voltak, szorgalmasan, hűségesen követték az Urat. Öröm volt a velük való közösség. Mikor aratás idején szombatoként megjelentem, a mezőről kiabáltak felém:

– Jön Erzsébet testvér, ma este imaóránk lesz!

Mindig szorgalmasan látogatták az imaórát. A helybeli lányok kijelentették:

— Erzsébet testvér, ma nem fekszünk le. Egész éjjel imádkozunk a lelkekért, hogy döntésre jussanak. Addig kell a lelkek megnyerésén fáradozni, amíg lehet.

Az ilyen kijelentés nem ment ritkaságzámba.

Legtöbbször én se tehettem mást, mint hogy egész éjjel ébren maradtam, s velük együtt imádkoztam. Vasárnap reggel hatkor aztán a lányoknak újra be kellett állni a házimunkába és elkészíteni a reggelit. De a délelőtti összejövetelen aztán átélhették, hogy az emberek sorba álltak bűnvallásra.

Egyik ilyen vasárnapon megjelent egy szőke fiatalasszony az alkalmunkon. Arca igen elgyötört volt. Már éppen meg akartam kezdeni az órát, amikor odakiáltott:

– Jaj a bűneim, a bűneim! Segítsen rajtam!

Nagy együttérzéssel válaszoltam:

– Üljön csak le, az Úr Jézus az összejövetel alatt békét adhat magának.

Így is lett. Szemem előtt történt a változás és végtelenül örültem a Lélek munkájának. Összejövetel után az asszony hazament, de később visszajött és megvallotta bűneit; mindent rendbe hozott, amit jóvá kellett tennie. Anyósával közös házban élt és sokszor panaszkodott rá. De Jézus melletti döntésével kettőjük viszonya is megváltozott s anyósát attól kezdve igen szerette.

Mikor Bori – így hívták a fiatalasszonyt – azon a bizonyos napon hazament, anyósa meglepődve mondta:

– Bori, de szép vagy! Valósággal ragyogsz. Mi történt veled?

– Ó mama – kiáltott a fiatalasszony anyósa nyakába borulva –, megtaláltam Jézust és csodálatos békét kaptam tőle!

Előkerült az ifjú férj is, ámulva megállt és felkiáltott:

– Hogy milyen szép vagy! Menyegzőnk óta nem láttalak ilyen szépnek.

Bori elmondta, hogy megkapta bűnei bocsánatát és Isten békességét. – Én is elmegyek oda – mondta a férj –, hadd örüljek, hadd szépüljek én is!

A fiatal leányok imája által így került még igen sok lélek Jézus közelébe.

Boldog Bori történetét több helyen elmeséltem és sok érdekes élményem volt vele kapcsolatban. Egyszer egy városban szolgáltam és elmondtam hallgatóimnak, hogy mit jelent Jézus elfogadása és a bűnvallás.

Az asszonyok közül valaki a szavamba vágott:

– Én ugyan soha nem fogok meghajolni a menyem előtt, hogy valamit bevalljak neki. Szó se lehet róla, hogy ilyet tegyek! – kiáltotta ingerülten.

Megpróbáltam leszerelni és elmondtam Bori történetét. Egyszer csak felállt az asszony és határozottan kijelentette:

– Hát ez kifejezetten nekem szólt. Hiszen engem is Borbálának hívnak.

Szívből kacagnunk kellett és örültünk, hogy a történet annyira illik rá.

– Ha hazamegyek – mondta az asszony határozottan –, első utam a menyemhez vezet. Bocsánatot kell kérnem tőle. Mert hát én is Borbála lennék, mint az, akit a Megváltó megsegített. Amit ő átélt, én is szeretném megtapasztalni.

Később újra elkerültem ebbe a városba, és úgy szerettem volna meglátogatni ezt az asszonyt, de semmit nem tudtam róla, csak azt, hogy Borbálának hívják. Elkezdtem imádkozni:

– Úr Jézus, nagyon szeretném látni ezt az asszonyt. Hallani akarom, mit cselekedtél, hogy örülhessek. Uram, Te olyan sokféleképpen tudsz segíteni, mutasd meg, merre lakik. Alig mondtam áment, az utca túlsó oldaláról valaki a nevemet kiáltotta. Meglepődve fordultam hátra, és kit láttam? Senki mást, mint Borbálát.

– Éppen magát kerestem! – kiáltottam örömmel. Úgy szerettem volna tudni, hogy s mint van.

A kedves Borbála igazán örömmel üdvözölt s készséggel beszámolt arról, amit Jézus cselekedett az életében.

– Azután a bizonyos esti óra után tüstént menyemhez siettem – mondta –, s szívből bocsánatot kértem, amiért sokszor olyan gonosz voltam hozzá és veszekedtem vele. De most minden olyan szép és jó körülöttünk. Hála és dicsőség érte Istennek!

Milyen nagy volt az örömöm! Igen, az Úr nagy dolgokat cselekedett. „Magasztaljuk és áldjuk szentséges Nevedet. Dicsértessél mindörökké!”

Szereteted gyújtópontja Jézus?

Egyszer lelkészünk beküldött a városba egy levéllel és megkért, hogy a választ várjam meg mindjárt és hozzam magammal. Nagyon siettem, szerettem volna mielőbb visszaérni, mert a rendelkezésünkre álló tanulási idő rövid volt, a munka pedig sok. Leadtam a levelet, és válaszra várva ültem a sötét folyosón. Az idő egyre telt, de a választ egyszerűen nem hozták. Kopognom, sürgetnem nem volt szabad. Mit tegyek? Eszembe jutott, mennyi tervem volt, mi mindent kellett volna ezalatt elintéznem. Az iskolában nem volt könnyű együtt haladnom a többiekkel.

És most itt ültem egy sötét folyosón és v-á-r-n-o-m kellett. Imádkozni kezdtem, mozgassa már meg az Úr ezeket az embereket, hogy a választ mielőbb megírják és ideadják. Semmi nesz. Legalább egy órát ültem így és egész bánatos lettem. Újra és újra kértem az Urat:

– Uram, segíts már! – Aztán hirtelen eszembe jutott: – Hiszen az Úr Jézus tud erről a helyzetről! Talán mondani akar valamit és én nem hallom.

Azonnal megalázkodtam és így szóltam:

- Megváltóm, van valami mondanivalód? Kérlek, nyisd meg a fülem, hogy halljak! A szemem is nyisd meg, hogy lássak.

Akkor az Úr így szólt hozzám:

– Erzsébet, tekintsz fel!

Szemem felemelve tekintetem egy szépen bekeretezett, fekete bársonyra hímzett mondásra esett. Ezüst betűkkel ez állt rajta: „Szereteted gyújtópontja Jézus?” A kérdés szíven talált. Most már tudtam, miért kellett itt várakoznom. Újra meg újra feltettem magamnak a kérdést: „Mi a szeretetem gyújtópontja? Jézus, vagy emberek, vagy a hivatásom? Mi tölt be legjobban? Mi az, ami legmélyebben érint?”

Így izlelgettem a falikép mondanivalóját. Teljesen elfeledkeztem a sürgős hazamenetelről, csak azt az egyet tudtam:

– Meg kell tanulnom, amit Isten mondani akart.

És igen maradandó leckét kaptam. Nagy, mélységes öröm áradt el bennem. Tudatomból tökéletesen kiesett, hogy sötét folyosón ülök és egy levélre várok. Egyszerre úgy éreztem, hogy a kérdést teljesen megértettem és megindultan válaszoltam:

– Igen Úr Jézus, szeretetem gyújtópontja Te vagy!

Hirtelen kinyílt az ajtó s egy hangot hallottam:

– Ó, még mindig itt ül? Teljesen megfeledkeztünk magáról.

Hát igen, az Úr azt is megteheti éppen, hogy megfeledkezzenek rólunk, ha ezáltal valami mondanivalója van számunkra.

Kezemben a válasszal hazasiettem és átadtam Coerper lelkész úrnak.

Később Jézus azt mutatta, készítsek lapocskákat ezzel a mondással, hogy itt vagy ott, ahol Ő akarja, átadhassam valakinek. Készséggel meg is tettem.

Megkértem egy testvért, akinek igen szép írása volt, és segítségével jó néhány ilyen kártyát készítettünk.

Utazásaim alatt sokszor bátorított az Úr, hogy adjak át egy-egy lapocskát. Nagy csodálkozásomra gyakran katolikus papoknak adhattam belőle. Bensőmben mindannyiszor könyörögtem, hogy a kis kártya elfogadója úgy tekintsen a mondásra, mint ami közvetlenül Istentől érkezett és rajta keresztül Jézus melletti határozott döntésre juthasson.

Később Kínában levelet kaptam egy ilyen kis lap elfogadójától, aki közölte, milyen mély benyomást tett rá ez a kérdés. Bibliát kért. Mennyire örültem, hogy gyümölcsöt láthattam! Néha megengedi az Úr, hogy szolgálatunk gazdag áldásába itt-ott betekinthezzünk, nehogy megkísértsen a kételkedés, küldetésünk Istentől kapott voltában.

Jézus felhasználta a csendet és a sötét várószobát, hogy szóljon hozzám, én pedig láthattam és megtapasztalhattam az Úr dicsőségét.

– Megváltóm, adj mindenkor kegyelmet, hogy örömet, szeretetedet, mindazt, ami számomra vagy továbbadhassam, hadd tapasztalják meg mások is ezek áldását. Áldott a Te drága, dicsőséges Neved mindörökké! Ámen.

„Bölcsész teszek és megtanítalak az útra, amelyen jársz, szemeimmel tanácsollak téged.” Zsolt 32,8

Már említettem, hogy Liebenzellből különféle helyekre jártunk szolgálni a Fekete-erdő vidékén. Egy órát, de sokszor kettőt kellett gyalognunk, míg a rendeltetési helyre értünk.

Egyszer ismét éppen úton voltunk szolgálatra, amikor az Úr hirtelen parancsot adott, hogy forduljak egy másik útra, melyen kerülővel juthattam a végcélhoz. Elbúcsúztam hát a testvérektől s így szóltam: – Nekem most másik úton kell mennem.

Egyáltalán nem értették, mivel voltaképpen egy irányba tartottunk.

– Hova futkározol? – kérdezték. – Jöhetsz nyugodtan velünk.

De én kijelentettem:

– Az Úr mondta, hogy a másik úton menjek, s én engedelmessé válni akarok.

Otthagytam hát a testvéreket, s elindultam a másik úton. Szívemben fohászkodtam:

– Uram, nyisd meg kérlek a szemem, hogy lássam, és adj nyitott fület, hogy halljam mit kívánsz tőlem, hogy véghezvihessem akaratodat.

Egyáltalán nem tudtam, mi történik majd ezen az úton. A Bibliából viszont jól ismertem, hogy Jézus szeret útközben találkozni az emberekkel.

Egyszer csak egy anyóka bukkant fel előttem. Az Úr Jézus azonnal utasított:

– Erzsébet, szólítsd meg ezt az embert!

Odamentem, köszöntem és néhány barátságos szót váltottam vele, mire ő sírva válaszolt:

– Mit akar tőlem? Magányos, megvetett ember vagyok. Engem senki sem szeret. Nem törődik velem senki, mert én vagyok itt a leggonoszabb személy.

– Ő – feleltem gyengéd részvétellel –, én szeretem magát és ismerek valakit, aki még jobban szereti. Éppen Ő küldött ide, hogy találkozzam és beszéljek magával

Szomorúan lehajtott fejjel mondta:

– Nem, engem senki sem szeret. Ahhoz túlságosan rossz vagyok. Vagy gondolja, hogy valaki képes engem is szeretni?

– Igen – feleltem –, én nagyon szeretem, s most hadd beszéljek Arról, Aki teljes szívével szereti magát.

Magamban imádkozva, tusakodva mesélni kezdtem a múltamból. Elmondtam, milyen gonosz voltam, s hogy valaki egyszer csak belépett az életembe, Aki életét adta értem, Aki vérével megtisztított, Aki minden bűnömöt megbocsátotta és minden súlyos terhemet magára vette.

– Ez a nagy Segítő küldött ide magához.

– De hogy hívják? Ki az az ember? – kérdezte az anyóka feszült várakozással.

– Az Úr Jézus – válaszoltam, és mindent elmondtam róla, amit a Szentlélek eszembe juttatott. Mintha valami reménység csillant volna meg üres tekintetében, amint ott állt és figyelt.

– Komolyan hiszi – szakított félbe –, hogy ez a Jézus engem is képes szeretni? Egy ilyen teremtést, mint én vagyok?

– „Biztos vagyok benne – mondtam meggyőződéssel –, hiszen magáért is meghalt. Ő, Aki engem szabaddá és boldoggá tett, magának ugyanezt a megtapasztalást kínálja!

Micsoda öröm volt, hogy találtam az utcán egy hajléktalan embert, akinek Jézus mentő szeretetéről beszélhettem! Itt állt előttem valaki, aki már nem tudta, mi lesz vele. Valaki, aki csalódott, akit az emberek megvetettek, aki szeretetre éhezett. Én úgy megteltem iránta való szeretettel, hogy nem tudtam mást tenni, mint átölelni és megcsókolni.

Ő pedig új reménnyel ragadta meg az életet. Nekem tovább kellett mennem, de még kifejezésre juttattam forró vágyam, hogy a Mennyben viszontláthassam őt. Helyeslően bölintott és azt mondta, ő is reméli, hogy odafent találkozunk. Tudtam, hogy Jézus továbbvezeti őt. Mikor elváltunk, olyan volt, mint akit kicseréltek.

Szívemben mély békességgel mentem tovább. Útközben megnyertem egy lelket Jézus számára, így aztán tökéletesen mindegy volt, mit gondolnak felőlem. Buzgó könyörgéssel fordultam az Úrhoz:

– Kérlek Uram, kend meg a fülem, hogy mindig hallja, mi a Te szent akaratod és add, hogy mindenkor készségesen meg is tegyem. Adj engedelmes szívet, mely utaidra mindig kész igent mondani, bárhová vezess. Adj bölcs nyelvet, hogy hirdethessem megváltásodat és megvallhassam, mit tettél velem – Hiszen azért jött, hogy megkeresse az elveszettet, helyreigazítsa a tévelygőt, bekötözze a megsebzettet, gyámolítsa a gyengét. (Ez 34,16)

Bár jobban megtanulnánk, hogy mindig azon az úton járjunk, amit az Úr mutat, nem tudakozva se jobbra, se balra, készséggel feladva saját szándékunkat. Igazán nincs drágább út, mint ami a Bárány nyomdokában vezet.

Halálomig nincs más vágyam: lelket nyerni, s menni, menni, mindig a Bárány nyomában.

Bűnbánat nélkül nincs ébredés

Egy faluban történt, ahol néhány napig az összejöveteli házban laktam, hogy az evangéliumot hirdessem. Mélyen megérintett mikor hallottam, milyen odaadással és komolysággal imádkoznak ébredésért a hívők.

De az Úr egy napon megmutatta, hogy nem adhat ébredést, míg egy bizonyos dolog el nem rendeződik. Világosan megmutatta azt is, hogy kell rendezni valamit, csak azt nem tudtam, miről van szó. Nem is kellett tudnom. Így szóltam hát a házban lakó testvérhez:

– Az Úr megmutatta, hogy szeretné meghallgatni az ébredésért mondott imákat, de ezt csak akkor teheti, ha bizonyos dolog elrendeződik. Kérem, menjenek el ide és ide, mert ott valami rendeznivaló van.

A férfitestvér minden további magyarázat nélkül pontosan tudta, mi az a dolog.

– Lehetetlen, hogy odamenjek – felelte.

Mivel nem tudtam, miről van szó – nem is óhajtottam tudni, csupán tovább kellett adnom, amit az Úr rám bízott –, azért így válaszoltam:

– Az én feladatom az volt, hogy közöljem, amit az Úr üzent. Ha nem tudja a dolgot rendbe hozni, akkor ne várjon tovább ébredésre.

A testvér szívében heves harc kezdődött. De mivel szívügye volt a lelkek megmentése, mégis úgy határozott, hogy elmegy.

Szobámban éppen a szombati nagytakarítást végeztem, mikor bekiáltott az ablakon:

– Erzsébet testvér, megyek. Imádkozzon értem!

Csak a felmosó ruhát szerettem volna még a vízből kivenni, hogy aztán letérdeljek. De hirtelen úgy éreztem, mintha egy kéz a fejemet irtózatossággal lenyomta volna a vödörhöz. Már a vizet érintettem, de a nyomás nem szűnt. A kéz valóságosan bele akarta nyomni a fejemet a vízbe, hogy belefojtson. Az egész hihetetlen gyorsan történt. Rájöttem, hogy csak az Ellenség lehet, aki szörnyű dühét rám akarja árasztani, mert jól tudja, hogy a helyi ébredés kérdése forog kockán. Teljes erővel Jézus Véréért kiáltottam, mire a kéz elengedett. Azonnal térdre borultam, hogy imádkozzam a testvéremért. Mikor hazatért, így szólt hozzám:

–Ó, minden sokkal könnyebb volt, mint gondoltam. Hála Istennek, minden rendben van.

Kimondhatatlanul örültem. Most hát várhattuk az ébredést, ami később meg is érkezett.

Háziasszonyom rövidesen halálos betegségbe esett. Bármennyire fájt, számolnunk kellett hazamenetelével. Isten kedves gyermeke volt, de sokat szorongott megtéretlen fiáért. Sírt és szomorkodott. Kértem a fiút, hogy fogadja el az Úr Jézust még édesanyja életében, nehogy anyja magával vigye a sírba ezt a nagy fájdalmat. És az Úr Jézus meghallgathatja az anya gyógyulásáért mondott imát is, bármilyen beteg.

A fiú keservesen sírt az anyjától való elválás gondolatára. Háziasszonyom erőtlen hangján még egyszer kérte a fiát, hogy jöjjön az Úrhoz. Mindig azt remélte, hogy ezt az örömet a Mennybe való hazatérése előtt megérheti. A fiú letérdelt anyja ágya elé, szívet tépően zokogott és teljesen átadta magát az Úrnak.

Jézus kijelentette nekem, hogy az anya nem hal meg. És valóban, milyen csoda, miután a fiú bűneit megvallotta, életét rendezte, s ezzel anyját igen megvidámította, sok hívő buzgó könyörgésére Jézus a beteget megérintette, meggyógyította és felerősítette.

„Uram, fenséges a Te hatalmad és jóságod! Dicsérünk, magasztalunk és imádunk téged. Ámen.”

3. Próbaszolgálat Heidelbergben

Heidelbergben

A liebenzelli bibliaiskola befejezése után Heidelbergbe kerültem próbaszolgálatra. Első dolgom volt, hogy azonnal tíz testvért kérjek – mint gyümölcsöt – az Úr szolgálatára. Meg is kaptam. Borbála testvérral dolgoztunk együtt. Szép és áldásokban gazdag idő volt.

Mikor egy gyermekkört akartam létrehozni, mely majd utánpótlás lesz az ifjúság számára, le akartak beszélni azzal, hogy gyermekek úgysem jönnek. A gyermekmunka viszont szolgálatomhoz tartozott, így hát nem engedtem. Lányokért imádkoztam. Nagy öröömre hatvanhatan jöttek a gyermekkörbe. Számuk hamarosan nyolcvanra nőtt. Olyan szép volt, hogy Jézusról beszélhettem nekik! Sokan megtértek közülük. Külső szolgálataim alatt ezek a gyermekek imádkoztak értem. Van-e szebb támasz, mint a gyermeki imádság? Ha gyermekek imádkoznak, meghallgatja az Úr.

Egyszer egy lelkész jött a felettesemhez és megkérte, segítsen rajta. Nagy bajban van az ifjúság állapota miatt. Engem küldtek oda, én pedig két szövetséges leányt vittem magammal imahadjáratra. Míg én beszéltem, ők ketten buzgón könyörögtek. Vége volt az ifjúsági órának, de a jelen levő lányok közül senki sem akart hazamenni. Egyszerre sírni kezdtek, és utóösszejövetelt kellett tartanom. Letérdeltünk. Többen megvallották bűneiket, átadták magukat az Úr Jézusnak, és hálát adtak a szabadításért.

Csodálatos volt. De sajnos egy testvér, aki részt vett az órán, bevádolt a lelkésznel. Az volt a véleménye, hogy ez túlzás. A lányok letérdeltek, sírtak, bűnt vallottak, – ilyesmi még egyszer nem fordulhat elő. Mire a lelkész felkereste felettesemet és megkérte, hogy ne küldjön többé. Viszont a lányok, akik lelkileg megindultak, nem voltak megelégedve a lelkész eljárásával és meg akartak látogatni. Csakhogy ezt megtiltották nekik. Az Úrhoz könyörögtem segítségért. Erre megbetegedtem.

A leányok meghallották és elhatározták, hogy felkeresnek. Ez ellen senkinek sem lehetett kifogása. A látogatás igazi célja viszont az volt, hogy többet halljanak Jézusról. Ott ültek hát kedveseim szobámban a betegágyam körül, én pedig boldog voltam, hogy ismét beszélhetek nekik Jézusról és taníthatom őket.

Igen, Jézus nem követ el hibát.

„Uram, csodálatosak a Te cselekedeteid, tiéd a dicséret és magasztalás!”

Az Ellenség akadályozza a lélekmentést, de Jézus győz!

Egy Heidelberg melletti községben sokszor kellett összejövetelt tartanom. A Lélek különös hatalommal munkálkodott ebben a gyülekezetben. Szinte mindig történt valami rendkívüli esemény. Egyszer imádságra gyűltünk össze – lehattunk hárman vagy négyen –, de az Ördög igen megharagudott ránk, mivel előre hálát adtunk a győzelemért. Állandóan ki-be csapkodta az ablakot. Kitámasztottuk, bár szélcsend volt odakint, és tovább imádkoztunk. Alig fogtunk újra az imába, az ablaktábla óriási robajjal újra becsapódott. A másik szobában, ahova átvonultunk, ugyanez folyt, csakhogy képtelenek legyünk az imádkozásra. Jézus ennek ellenére meghallgatott s az esti órán lelkekkel ajándékozott meg bennünket.

A haldokló gyermek és Isten segítsége

Egyszer ismét eljutottam kedves barátaimhoz, hogy összejövetelt tartsak. Kis gyermekük, a ház napsugara, halálán volt. Az anya megrendülten kérdezte:

– Mit tegyek? Az összejövetelt nem szeretném elmulasztani; nem tudok mást tenni, mint gyermekemet az Úrnak ajánlani. Egyedül O képes megőrizni és meggyógyítani.

A kicsi az elmúlt napokban alig volt beteg, most viszont, hogy az összejëvetelen Jézus melletti döntéseket vártunk, állapota válságra fordult.

Kimentem a konyhába, ahol a gyermek feküdt, imádkoztam felette és belső bizonyosságot nyertem, hogy az Úr meghallgatta könyörgésemet. Így szóltam az anyához fordulva:

– Ha intek, menjen és nézze meg a gyereket. Nem fog meghalni, legyen egész nyugodt.

Az összejëvetelre érkezők is látták, milyen rosszul van a gyermek. Egy idő múlva, mikor az Úr figyelmeztetett, intettem az anyának, hogy nézze meg a beteget. Boldogan, vidáman tért vissza és jelentette:

– A kicsi ül a bölcsőben és nevet!

„Nagy vagy Te Isten, csodát teszel és meggyógyítasz!”

Heidelbergi ifjúsági ébredés – „Te pedig ne szólj bele!”

Sokáig imádkoztunk ifjúsági ébredésért. Magunk is megvizsgáltuk – a vezetőnő és én –, nem mi jelentünk-e akadályt abban, hogy az Úr meghallgathasson. Megalázkodtunk és kitisztítottunk mindent, amire rámutatott. Aztán vártuk Isten beavatkozását. Következő ifjúsági órán megtörtént az áttörés. Teli voltunk örömmel, mikor láttuk a Szentlélek munkáját a fiatalokban. – S akkor valami egész váratlan dolog történt, olyasmi, ami még soha. Bejött a házmester és felszólított, hogy a házat azonnal hagyjuk el, mert el kell mennie és a kaput be akarja zárni. Éppen most, amikor a leányok ilyen összetört állapotban vannak, hagyjuk el a házat? – Szükségemben az Úrhoz kiáltottam s Ő megnyugtató és megvigasztalt. Nehéz szívvel távoztunk.

Mikor mind elmentek, én is elindultam. Nem mehettem messzire, mikor összetalálkoztam az egyik leánnyal. Ott állt az utcasarkon és keservesen sírt. Bűnei nagyon ránehezedtek. Segítségére voltam és megtalálta Jézust. Alig hagytam ott a boldog és megkönnyebbült leányt, újra egy síró alak állt előttem.

– Nem tudok hazamenni – jajgatott –, a bűneim!

Ő is Jézushoz tért és bűnbocsánatot talált. Minél tovább haladtam az utcán, annál több síró leánnyal találkoztam. Egyesek sírva ültek a sétány padjain. Senki nem akart hazamenni. Mind a bűneit siratta. Így mentem egyikőtől a másikig, vigasztalva, Jézushoz vezetve, velük imádkozva. Az eredmény boldog felszabadulás lett. Utcai tevékenységemet hajnali kettőig folytattam. Isten meghallgatta az ébredésért mondott imákat.

Felejthetetlen éjszaka volt a bűnbánat szomorúságával és a szabadítás hálakönyveivel. Ezt képzelni sem mertem volna. – Ki tudja, vajon ott a házban lett volna alkalmam minden egyessel így foglalkozni és személyes lelkigondozást gyakorolni? Ismét eszembe jutott, amit az Úr Jézus egyszer igen komolyan mondott nekem: „Te pedig ne szólj bele!” Hát nem valóságos imameghallgatás volt, ahogy cselekedett? Mikor értjük meg valahára csodálatos útjait?

„Golgotai győztes Hős, útjaid csodálatosak. Dicséret, magasztalás és hála Neked.”

„E forrás értem is buzog”

Heidelbergi tartózkodásom alatt egyszer haldokló tüdőbeteg asszonyhoz hívtak. – Katolikus volt az illető, s mint mondták, nem tudott meghalni. Arra kértek, hogy jöjjek és segítsek neki. – Nem ismertem az asszonyt és megkérdeztem, nincs-e valami tévedés a dologban, mivel én evangélikus vagyok. Nem, ő kérte személyesen, sürgetve, hogy vigyenek engem hozzá. – Nos jó. Engedtem a hívásnak, elmentem.

A súlyos beteg asszonyt mély szomorúságban találtam. Bánatának oka nem a betegség, hanem az a súlyos teher volt, mely szinte elviselhetetlenül nehezedett a lelkére.

– A lelkiatya megmondta – kezdte vallomását –, kiért és miért kell vezekelnem: önmagamért, családomért, szüleimért, nagyszüleimért és még sok egyébért. De ez a teher elhordozhatatlan nekem! Minden bűnömöt megvallottam, de többre képtelen vagyok. Viszont így sosem jutok a Mennybe, ha a vezeklésből ki nem vergődöm.

Megpróbáltam figyelmét Jézus áldozati halálára irányítani s vigasztalásul elmondtam ezt a szép éneket:

„Egy forrás van, melyből fakad büntörlő drága Vér,
E Vér csodás nyugalmat ad, itt bú, baj véget ér.

E forrás értem is buzog, örömmel vallo ezt;
Jézus a bűnért áldozott, s enyém is a kereszt.

Végigmondtam az egész éneket és minden versszakot a karrésszel fejeztem be: „E forrás értem is buzog...” Mikor az ének végére értem, az asszony boldogan mondta:

– Megértettem, megértettem: „e forrás értem is buzog, örömmel vallo ezt!” Nem kell többé vezekelnem. Most már értem, hogy Jézus vezekelt helyettem, nekem magamnak nincs mit hozzátennem. Csak hálát kell adnom érte. Elvette minden vétkemet. Magasztalom, dicsérem, áldom Őt.

Csodálatos volt, ahogy az Úr ennek az asszonynak a szívét megnyitotta mindannak a megértésére, ami a Golgota keresztyén elvégeztetett.

Egy bibliai mondást adtam még neki ezzel az Igével: „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1.Ján. 1,7) Megmagyaráztam a szavak értelmét. Az asszony végül arra kért:

– Legyen szíves, tűzze a kis kártyát az ágyamra, hogy ha a tisztelendő úr jön, azonnal észrevegye.

Később újra meglátogattam a kedves testvért és érdeklődtem hogyléte felől.

– Mikor az atya eljött – mesélte –, elkezdett újra a vezeklésről beszélni. Odamutattam a kártyára, és azt mondtam: Nem kell vezekelnem, az Úr Jézus vezekelt értem, ott van megírva. Mikor elolvasta a kártyát, többé nem szólt egy szót sem. Ő kedves testvér, milyen boldog és hálás vagyok, hogy úgy mehetek haza az Úr Jézushoz, mint megváltott gyermeke. De van még egy nagy kérésem: ígérje meg, hogy ha haláloamat közeledni érzem és üzenek, eljön és mellettem marad. Olyan hálás lennék drága jelenléteért, hogy békességem többé senki el ne rabolhassa.

Készséggel tettem ígéretet. Csakhogy súlyos influenzába estem, magas lázam volt és feküdtem, amikor kopogtak s a kedves katolikus asszony fia lépett be, kérve, hogy jöjjen velem.

– Édesanyám halálán van és hivatja Önt – mondta.

Borzasztóan szédültem és rettentő rosszul éreztem magam. De így szóltam a fiúhoz:

– Ha eltámogatsz, felkelek és veled megyek.

Nagy kínnal feltápázkodtam és elmentem a haldokló testvérhez. Arca felragyogott, amikor beléptem. Várt rám.

– Testvérem – mondta egész halkán –, imádkozzék még egyszer velem. – Kezét a kezembe tette. És testvér – nyögte elhaló hangon –, ne engedjen meg utána semmi más beszédet!

– Jól van, mondjunk el mindent a drága Megváltónak – szoltam, s a távozót annak irgalmába ajánlottam, Aki meghalt érte a keresztyén. Éreztem, hogy lázam egyre nő, mind jobban szédültem és egyre rosszabbul éreztem magam. Buzgón könyörögtem: – Uram, kérlek, könyörülj rajtam! Adj erőt a kitartáshoz! Te megteheted, hogy járnai tudjak s itt össze ne essem.

Az Úr meghallgatta imámat. Az asszony kimondhatatlanul boldog volt, hogy nemsokára hazamehet. De már csak szemével köszönte meg jelenléteimet és imádságomat. Néhány pillanat múlva öntudatlan állapotba került, melyből ezen a Földön már nem ébredt fel. Kezem kivontam az övéből, elbúcsúztam és hazamentem.

Röviddel ezután a kedves testvér örökre elaludt. Milyen boldog voltam, hogy megmutathattam neki Jézushoz az utat! Ahhoz, Aki megváltotta, bűneit megbocsátotta, megszabadította és boldoggá tette. Ő is bekerülhetett a vérén vásárolt seregbe. Tudom, hogy viszontlátom őt az örökkévalóságban.

„Uram minden cselekedeted csodálatos. Dicsérem jószágodat és szeretetedet. Nagy a Te irgalmad az ember fiai iránt. Tied a dicsőség és hálaadás mindörökké. Amen.”

Korhatáron felül

32 éves voltam, mikor Liebenzellből üzenet érkezett: „Szeptember 11-vel Kínába rendeljük. Kérdezze meg az Urat, ez lesz-e az Ön útja.” – A liebenzelli misszióknak ugyanis a Dél-kínai tengeren is volt munkaterülete.

A következő éjszakát az Úr előtt töltöttem. Megkaptam a választ és bizonyosságot, hogy Kínába kerülök, de még várnom kell. Azonnal Liebenzellbe utaztam, hogy imádságom eredményét magam közölhessem.

Beléptem a szobába s a lelkész úr tájékoztatott, hogy sajnos már nem küldhetnek ki, mivel túl koros vagyok. A bizottság úgy határozott, hogy senkit nem küld ki, aki elmúlt harmincéves. Először valósággal megnémultam, aztán utaltam a levélre, amit csak néhány napja kaptam a felszólítással, hogy kérdezzem meg az Urat, Kínába kell-e mennem. Egyebet nem mondhattam, de kértem az Urat, juttassa eszembe, ha valamit még szólnom kell. Hirtelen valóban eszembe jutott még valami. Nem tűnt éppen okos dolognak, de belső erő kényszerített, hogy kimondjam.

– Lelkész úr, akkor hát nincs más hátra: mától kezdve visszafelé számolok, s így két év múlva harmincéves leszek.

Erre aztán nem kaptam választ.

Könyörögni kezdtem az Úr Jézushoz:

– Uram, kérlek, küldj be kintről pogányokat Németországba, míg magam nem mehetek hozzájuk.

Következő vasárnap kis kápolnánkban vettem részt az istentiszteleten. Belépett egy japán és leült mellém. Hallottam, amint a lányszövetség tagjai összesúgtak:

– Éppen a misszionáriusnő mellé!

Odatartottam énekeskönyvem az idegennek, aztán a Bibliámat, amit egyik kézzel én tartottam, a másikkal ő. A végén meghajolt. Istentisztelet után egy hölgy lépett hozzám és így szólt:

– Testvér, Ohassama professzor beszélni szeretne Önnel.

Meghívott másnapra villásreggelire. – Nos, elmentem. Az asztalnál a japán megkérdezte:

– Hogy adhatta szent könyv nekem tisztátalan kezembe? Én vagyok pogány.

Kérdése mélyen érintett. Arra gondoltam: „Ő lenne hát a kintről beimádkozott pogány?” – A japán folytatta:

– Nekem kell egy énekeskönyvet és egy Bibliát. Kérem, jöjjön kétszer héten velem olvasni Biblia.

Reggeli után visszatértem s megkérdeztem a vezető testvért, mit tegyek.

– Természetes, hogy menned kell – mondta. Örömmel vágtam neki az új feladatnak, s ezentúl hetenként kétszer Bibliát olvastam a japánnal. Minden alkalomért annyit akart fizetni, amennyit egy egyetemi tanár kap egy előadásért. Határozottan elutasítottam. Isten Igéje ingyenes és én semmit sem kérek ezekért az órákért. Mire egész izgatottan mondta:

– De hát egy kis ajándék. Egy kis ajándék csak szabad csinálni!

Ez ellen nem védekezhettem. Gondoltam, bizonyára valami könyvet akar adni.

Szeptember 11-én volt a felavatásom. A lelkész úr minden testvérnek megmondta, hogy otthon marad, vagy a misszióba kerül. Forrón könyörögtem, nehogy rólam azt mondja, hogy otthon maradok. Ő pedig csak annyit mondott: „Erzsébet testvért is felavatjuk.”

Egy évvel később megkaptam a nővérruhát. Ez Liebenzellben kis ünnepség keretében történt. Meghívtam a japánt is az ünnepélyre s megígérte, hogy vasárnap ott lesz. Mikor szombaton a vasúthoz mentem, útközben még beszélni akart velem. Búcsúzásnál kis csomagot adott át és így szólt:

– Enyém ajándék, enyém ajándék. – Nem volt rá idő, hogy azonnal kinyissam; de a vonatban megnéztem az ajándékomat. Nagyon drága, bőrkötéses angol Biblia volt néhány sor bejegyzéssel. És a Bibliában 1 millió márka. – Infláció volt! – Így lettem életemben először milliomos.

Nem sokkal később nagy ünnep volt Heidelbergben. A japán császár unokaöccse jött látogatóba. Valamennyi japán professzort, egy missziói lelkészt és „Erzsébet testvért” is meghívták az ünnepélyes fogadásra. Rizst kellett volna ennem pálcikával és angolnát, ami egyébként is igen könnyen csúszik. Engedélyt kértem, hogy evőeszközzel ehessen, különben nem tudok részt venni. A meghívást viszont nem utasíthattam el, mert vétettem volna a japán szokások ellen. Aztán jött a kínok-kínja: a császár unokaöccse és ennek felesége közé ültettek. A férfi angolul beszélt velem és fordította a feleségének.

Később találkoztam a házaspárral Heidelbergben az utcán és japánul kellett köszöntenem őket. Olyan különös volt, hogy egész csödület támadt körülöttünk.

És aztán jött a legnehezebb. Egy napon Ohassama professzortól – aki hazatérőben volt Japánba – emlékül és elismerése jeléül egy könyv érkezett. Csak röviddel előtte vettem észre, hogy Ohassama professzor vezető szerepet játszik a buddhisták oktatásában. Mikor könyvét elolvastam, mélyen elszomorított, hogy a keresztyénséget összezagyválta a buddhista tanítással.

Arcra borultam és összetört szívvel zokogtam. Mindent, mindent elpanaszoltam az Úrnak. Hiszen Ő küldte utamba ezt a pogányt, hogy a Biblia alapján utat mutassak neki, s most ez az eredmény? Teljesen vigasztalan voltam és választ vártam Jézustól. Ő, a Hatalmas és Megértő, látta és ismerte szívem bánatát. Hirtelen, mint mennydörgés hangzott felülről: „Ne sírj, Íme győzött a júdeai oroszlán.” (Jel 5,5)

Isten szava felszárította könnyeimet. Viszont fogom hát látni a japánt a Mennyben, mint Istennek Jézus Krisztus vérén megváltott gyermekét. Most értettem meg a Szentírásnak ezt az Igéjét: „Isten letöröl az ő szemükről minden könnyet.” (Jel 6,17b) Úgy van! Ez a drága, dicsőséges Ige munkája. Halleluja, Ámen!

Később írtam a professzornak. Nagy örömmel válaszolt. Beszámolt arról, hogy felesége hű maradt hozzá Heidelbergben való hosszú tartózkodása ellenére; ez csak azért volt lehetséges, mert én imádkoztam érte. Többek között ezt is írta: „...Gyermekeim látogathatják a keresztyén vasárnapi iskolát, és szabadon dönthetnek hitüket illetően...Ő milyen kegyelem!

Az Úr majd elvégzi, bízom benne. Hívják nevét Csodálatosnak és valóban az!

„Két évet fiatalodott! Meglátszik rajta!”

Egy napon a missziói házban megszólítottak a testvérek:

- Erzsébet, mi van veled? Te egyre fiatalabb leszel. Használj valami gyógyszert? Vagy mit csinálsz?
- Igazán látszik, hogy fiatalodom? – tettem fel én is a kérdést. –
- Persze! Mondd már meg, mit csinálsz?

Nos, én boldog izgatottsággal otthagytam őket, félrevonultam és imámban azt mondtam az Úrnak:

- Nem elégszem meg azzal, hogy csak a testvérek látják, hogy fiatalodom. Szeretném, ha Coerper lelkész úr is látná. Hiszen nemsokára újra harmincéves leszek!

Pár nappal később a lelkész úr az asztalnál hozzám fordult: –Erzsébet testvér, mi van magával?” – Belső derűvel kérdeztem:

- Miért lelkész úr?
- Maga mindennap fiatalabb lesz!

Mire boldogan felkiáltottam:

- Hát lelkész úr, nemsokára harmincéves leszek!

Most aztán valamennyi testvér megtudta, amiről eddig hallgattam. Határozottan számoltam azzal, hogy ki fognak küldeni, mégpedig hamarosan.

Egy napon Coerper lelkész úr megjelent Heidelbergben és így szólt hozzám:

- Erzsébet testvér, kaptunk egy adományt – a kiutazása költségeire.
- Halleluja! Mekkora öröm! December 31-én töltöttem volna be (másodszer) harmincadik évemet és már december 1-jén indulhattam Kínába.

Óriás lista

Megkaptam a hatalmas listát, melyen minden rajta volt, amit Kínába magammal kellett vinnem. De még mindig inflációs időben éltünk és ezekben számoltunk. Pénzem nem volt, de mikor megkaptam az ígéretet a kiutazásra, asztalomon egy kicsi dobozt találtam. Mi lehet ebben? Ilyet még életemben nem kaptam. Két arany karikagyűrű volt ezzel a megjelöléssel: „Erzsébet testvér kiutazására.”

Pedig senki sem tudta még, amit a lelkész úr kiküldetésemmel kapcsolatban közölt velem. Képzeltető, mennyire örültem ennek az ajándéknak!

Coerper lelkész úr azt szokta mondani: „Akit Isten elhív, arról gondoskodik is. Ebből látjuk, kit akar küldeni.”

Elkezdtem a lista minden egyes tételéért imádkozni. Sőt, azt kértem az Úrtól, adjon többet, hogy jusson más testvére is, ha szüksége lenne rá.

Bevásárlás az Úrral

A bőrönd

Elkezdtem járkálni Heidelberg utcáin és minden üzlet előtt azt mondtam az Úrnak:

– Uram, szólj, hol kell valamit vásárolnom!

Először abba az üzletbe mentem, ahol hajóbőröndöt lehetett kapni. Megálltam és szemlélődtem egy kicsit. Volt valamennyi pénzem, de nem sok. Az Úr beküldött a boltba, miután kint felhívta a figyelmemet egy hajóbőröndre és utasított:

– Ezt vedd meg! – Mellette állt egy igen könnyű vulkánfiber koffer. Az Úr folytatta az utasítást: – Ezt is!

Az ár sokkal magasabb volt, mint amennyit fizetni tudtam volna érte. Beléptem a boltba és közöltem, hogy szeretném a két bőröndöt megvásárolni. Mikor örömmel átvettem így szóltam:

– Mindjárt ki is fizetném. Legyen szíves kiállítani a számlát.

Magamban pedig arra gondoltam: Elkezdem kiszedni a pénzt a pénztárcámból, és addig nem hagyom abba, míg a teljes vételár ott nem lesz az asztalon. Pedig tudtam, hogy nincs annyi benne. Viszont feltétlenül bíztam abban, hogy Jézus képes a bankjegyeket is megszaportítani.

A kiszolgálónő bement az irodába, majd egy idő múlva visszajött és azt mondta:

– Ugyan kedves testvér, a bőröndöt később is kifizetheti!

– Nem – válaszoltam udvariasan, de határozottan –, szeretném azonnal kifizetni; nem akarok adósságot csinálni.

A hölgy újra eltűnt az irodában, de másodszor is számla nélkül jelent meg.

– De kedves testvér – kezdte újra –, igazán nem sürgős. Később is kifizetheti.

– Nem – erősködtem –, a kofferre szükségem van, de fizetés nélkül nem viszem el.

A hölgy ismét eltávozott, s én közben az Úrhoz kiáltottam segítségért. Mikor visszajött, így szólt:

– Testvér, én már régóta nem adtam semmit a misszióra. Maga missziói munkában áll és Kínába készül. Szeretném a bőröndök árából levonni, amit adni akarok.

Kimondhatatlanul örültem.

Adománya összegét levonta a bőröndök árából és átnyújtotta a számlát. Összes pénzemet kiraktam az asztalra és az pontosan annyi volt, amennyit fizetnem kellett. Igazán boldog voltam. Kinn az utcán valósággal ujjongtam és ezt mondtam a Megváltónak:

– Uram Jézus, most megtanultam, hogy lehet Veled vásárolni. Ezentúl mindig magammal viszek. Te majd megmondod, melyik üzletben és mit vásároljak. Én pedig segítségedben bízva megveszem, akár van pénzem, akár nincs.

Mert szilárdan eltökéltem, hogy ha valamire szükségem van, soha senkinek egy szót sem szólok. Szeretnék mindent a mennyei csatorna közbeiktatásával megkapni. Szívből kívánom, hogy e történetek olvasása közben sokan megtanulják, milyen módon lehet ezt a mennyei csatornát a hétköznapi életben igénybe venni.

Így folytattam bevásárlásaimat még sok üzletben. Amire az Úr figyelmessé tett, azt megvettem és pénzem mindig éppen elég volt a vételár kifizetésére.

Cipőjavítás

Egyszer kilyukadt a cipőm. Imádságban az Úr elé vittem és elmondtam, hogy nincs pénzem a javításra.

– Úr Jézus – folytattam –, most elviszem a cipőt a cipészhez. Add, hogy akkorra legyen kész, mikorra megadod a szükséges összeget a javítás kifizetéséhez.

A cipész megmondta, mikor mehetek a cipőmért. A megadott napon elmentem, de pénztárcám teljesen üres volt. Mégis tudtam, hogy az Úr küldött. Igen, sokszor mentem át ilyen próbákon.

– A cipőmet szeretném elvinni és a javítást kifizetni. – mondtam.

Megkaptam a cipőt, de a mester nem mondta meg, mibe kerül. Barátságosan hozzá fordultam:

– Kérném szépen a számlát, szeretném kiegyenlíteni. Nem akarok adósságot csinálni.

A kedves cipész kétszer ment be a szobájába és kétszer jött vissza számla nélkül. Végül csak annyit mondott:

– Tessék elvinni a cipőt, később is ki lehet fizetni.

– Nem – tiltakoztam –, adósságot nem csinálok.

Erre harmadszor is eltűnt s mikor visszajött, így szólt:

–A cipő ki van fizetve.

Ki fizette ki, azt nem tudom, csak az Úr tudja. Megköszöntem, eljöttem és újra örültem Isten szavának:

„Mielőtt kiáltanának, én felelek, még beszélnek s én már meghallgattam” (Ézs 65,24)

A gyapjútakaró

Szükségem volt egy gyapjútakaróra is. De úgy látszott, hogy ilyet már nem fogok találni sehol. Borbála testvér egyszer velem jött egy vidéki útra s látott valahol egy félgyapjú takarót. Elmondta, hogy már beszélt is a tulajdonossal s megemlítette, hogy megvenném. Így az asszony félretette számomra. Valamennyi pénz volt nálam, éppen annyi, mint a takaró ára.

Az üzlet tulajdonosnője vásárlás után barátságosan hozzám fordult:

– Kedves testvér, úgy szeretnék még valamit ajándékozni. Nézzon körül a boltban és mondja meg, mire van szüksége!

Ő pedig bement a szobájába. Körülnéztem az üzletben, de magamban így szóltam: „Egy szót sem szólok arról, hogy mit szeretnék. Úr Jézus, mondd meg Te az asszonynak, mit adjon nekem!” Tekintetem a fekete gyapjúfonalra esett és arra gondoltam: „Ilyesmit például mindig tudnék használni.”

Az asszony visszajött és megkérdezte, mit választottam. Nem tudtam felelni. Teljesen az Úrtól akartam függni, azért Őt kértem, mutassa meg az asszonynak, mire van szükségem. Még a tekintetem is úgy irányítottam, hogy véletlenül se keltsek olyan benyomást, mintha ezt vagy azt szeretném. A tulajdonosnő hirtelen így szólt:

– Tudom már! Fekete gyapjúnak minden nővér örül. Fogadja el ezt a fekete gyapjút.

Ennek aztán igazán örültem. Hiszen pontosan ez volt, amit én is kiszemeltem. A közvetítést az Úr végezte. Megkaptam a gyapjút és megvolt a gyapjútakaróm is.

„Húséges, húséges Jézus!”

Egyéb szükséges dolgok

Meglátogattam egyszer egy kedves testvért, akivel jó barátságban voltam. Így szólt hozzám:

– Te, gyere már fel velem a padlásszobába! Mutatok valamit.

Mentem anélkül, hogy tudtam volna, mit akar. Hatalmas bőrönd került elő.

– Itt őrzöm a hozományom. – kezdte. Van itt még annyi szép új dolog, amire már nem lesz szükségem. Amennyi időm még hátra van, ahhoz ez túl sok. Mondd meg, ha valamit használni tudsz ezekből.

Fogadalmamhoz híven egy szót sem szóltam. Barátnőm egyre rakta és mutogatta a dolgokat, egyiket a másik után, aztán hirtelen megjegyezte:

– De hiszen te nem mondasz semmit! Látom már, hogy így nem boldogulok veled. Kénytelen leszek magam intézkedni. – Éppen ezt akartam.

Miközben elkezdte a nekem szánt holmikat félrerakni, hálát adtam az Úr Jézusnak, mert csupa múlhatatlanul szükséges dolog volt, olyasmi, ami még hiányzott. – Kezdetben ugyanis jóformán semmim sem volt meg a listán szereplő dolgokból, míg a testvérek közül többen már otthonról magukkal hoztak egyet-mást. Drága anyámtól én csupán egy szép abroszt kaptam szalvétákkal, meg egy kis maradék anyagot, egy hálókabátra valót. Semmi egyebet. A többiről az Úr gondoskodott. Sok értékes holmit kaptam ettől a kedves testvértől és szívből hálás voltam érte.

Télikabát

Nagyon nagy szükségem volt egy vastag télikabátra is, de fogalmam se volt róla, hogyan juthatnék hozzá. Nem említettem senkinek, viszont egyszer, amikor barátaimnál voltam látogatóban, megkérdezte a házigazda, aki női szabó volt:

– Erzsébet testvér, van egy nagyon szép, vastag kabátszövetem. Nem tudna ilyesmit használni?

– De igen – feleltem, mivel kérdezett.

– Tudja – folytatta–, egy hölgy megrendelte ezt az anyagot, de mikor meglátta nem akarta átvenni. Most egyszerűen itt hever, s nem tudok vele semmit kezdeni. Eladni nem tudom, pedig nagyon szép, drága, meleg gyapjúsövet. Kiváló minőségű és a színében van valami érdekes.

Mindenképpen örültem az ajánlatnak és megnéztem a szövetet. A színe valóban olyan, hogy ma sem tudom pontosan meghatározni. A szabó végtelenül boldog volt, hogy a kabátot megvarrhatja nekem. El is készítette roppant ügyesen és nagy szeretettel. Oly szépen sikerült, hogy még Coerper lelkésznő is megcsodálta. Nekem pedig – és ez a legcsodálatosabb – egy fillért sem kellett érte fizetni.

„Bizony csodálatosak a Te cselekedeteid!”

A ruha

Kissé később Tuttlingenbe mentem kedves barátaimhoz, akik kereskedők voltak. Így szóltak hozzám:

– Kedves testvér, ez az üzlet nem a mienk, hanem az Úr Jézusé. Mi csak sáfárai vagyunk. Maga most nemsokára Kínába megy, válasszon ki mindent, amit csak szeretne, és amire csak szüksége van.

Milyen kedves ajánlat! De hű maradtam fogadalmamhoz. Kezem se nyújtottam ki, a szám se nyitottam meg. Kérésükre megnéztem a dolgokat, de nem szóltam egy szót sem. Az asszony igen kedvesen megjegyezte:

– Látom már, hogy nem sokra megyek magával. Nekem kell kézbe vennem a dolgot. Bújjon csak bele ebbe a ruhába! Azt hiszem, jó lesz.

Szót fogadtam és belebújtam. A ruha illett rám, meg is kaptam. Tovább faggatott, hogy anyám él-e még?

– Igen– feleltem. – Erre mellé tett anyámnak is egy ruhadarabot. Még sok szükséges dolgot „vásároltam” pénz nélkül.

„Csodálatos vagy drága Megváltóm!”

Útiköltség

Mielőtt az utazáshoz szükséges pénz megérkezett, Coerper lelkész úr egyik barátja megszólított:

– Testvér, úgy hallom, Kínába szeretne menni. Útiköltsége pedig nincs.

Mosolyogva válaszoltam:

– Ebből nem csinállok gondot. Atyám milliomos, pénze van elég, az én útiköltségem is ott van nála.

Az illető elgondolkozott:

– Vagy úgy! Ha ez a helyzet, én mindjárt meg is kezdek és adhatok Önnek valamit.

50 márkát kaptam tőle. Ez ismét jó volt bevásárlásokra.

„Uram, milyen jóságos vagy!”

Nemsokára minden együtt volt, ami a listán szerepelt; sőt, az Úr sokkal többet adott, mint amennyit kértem. Ezért megkérdeztem tőle:

„Meváltóm, kié legyen ez a sok minden, ami a szükségeseken felül maradt?” – Jézus egy számomra ismeretlen nevet hozott előlem. Az összes holmi egyelőre Stuttgartban volt. Liebenzellbe utaztam és megkérdeztem Coerper lelkész urat, van-e ilyen nevű testvérünk?

– Igen, van. – felelte.

– Ki ez a testvér? – kérdeztem izgatottan.

– Ó – mondta a lelkész úr szemmel látható szomorúsággal –, a bizottság úgy határozott, hogy ez a testvér kiutazhat, csak hogy neki minden holmija a határon túl maradt. Olyan vidékről való, ahonnan az elmúlt háború miatt lehetetlenség a kelengyéjét megkapni. Így aztán nem is tudjuk, kiküldhetjük-e vagy sem?

A terv az volt, hogy ez a testvér is a mi csoportunkkal utazik, viszont a dolog így kérdésessé lett.

– Lelkész úr – mondtam jókedvűen –, a testvért nyugodtan küldjék ki.

– Hogy-hogy? – kérdezte csodálkozva.

Boldogan számoltam be, mennyi holmim van a testvér számára. A lelkész úr megindult hangon mondta:

– Erzsébet testvér, írjon azonnal egy lapot a nevében az illetőnek, aki nagyon szomorkodik. Közölje vele, hogy jöjjön Stuttgartba és vigye el a dolgokat.

Örömmel tettem eleget a kérésnek. Stuttgartban találkoztam aztán ezzel a testvérral. Azelőtt nem ismertem. Köszöntöttem és megmondtam:

– Ez a koffer a benne levő dolgokkal együtt a tied. Jézus küldte neked.

A testvér örömeiben csak sírni tudott, mikor a holmikat megtekintette. Most már az a reménysége is meglehetősen, hogy velünk utazik. Úgy is történt. Kimondhatatlan öröm volt számomra, hogy én, akinek azelőtt a legkevesebbje volt, még adakozni is tudtam. Igen, Jézus csodálatosnak bizonyult és nagyot cselekedett.

„Bízom benned Uram Jézus, Megváltóm és Szabadítóm.”

4. Utazás Svájcba

„Uram, áldott a vezetésed, áldott mindig a tiéd útja, bár néha igen meglepő.”

Coerper lelkész úr, a liebenzelli misszió igazgatója, hitmélyítő konferenciára készült Svájcba. Elutazása előtt közöltem vele, hogy egy kis időre én is szabadságra mennék. Ő azt ajánlotta, hogy menjek Mergentheimbe egy paraszt családhoz, ahol sok tejet ihatok, és kissé megerősödhetek az előttem álló kínai útra. Készséggel megfogadtam a jó tanácsot, de az Úrnak más volt a terve. Egy drága hívő testvér örömet akart szerezni, ezért kifizette apámnak és nekem egy möttlingeni üdülés költségeit abban a reményben, hogy apám ott esetleg hitre jut. Hálás voltam ezért az ajándékért, s apámmal és egy barátnőmmel Möttlingenbe utaztunk, ahol igazán sokat ígérő napok vártak ránk.

Az egyik összejövetelen az Úr Jézus így szólt hozzám:

– Ma X-né meglátogat.

Később valóban nyílt az ajtó és az említett asszony lépett be rajta. Összejövetel után megkérdezett, hajlandó lennék-e Svájcba utazni egy hitmélyítő konferenciára. Elcsendesedtem és megkérdeztem az Urat, tőle jött-e ez a gondolat.

– Uram – mondtam –, tudod, hogy nincs pénzem. De ha a Te szent akaratod, hogy Svájcba utazzam, kérlek, adj valamennyi pénzt, mint tőled jövő bizonyítékot!

Nem sok idő múlva egy ismeretlen hölgy lépett hozzám és udvariasan megkérdezte:

– Adhatnék valamennyi pénzt a küszöbön álló svájci utazáshoz?

Teljesen meglepett, hogy már tud valaki erről az útról. Hálásan elfogadtam a felkínált összeget. Ezután megmondtam X-nének, hogy készen állok a svájci útra, azt viszont elhallgattam, hogy a pénzem még nem elég. Erre az asszony beszélni kezdett:

– Isten utasítása szerint voltaképpen már korábban jönnöm kellett volna, de nem voltam kész az engedelmessegre, mert az Úr arra is utasított, hogy az útiköltségét kifizessem. Viszont azóta nincs nyugalmam. Mikor az Úr közölte, hogy Ön Möttlingenben van, nem vonakodtam tovább. Tessék, itt az útiköltség.

Éppen a konferencia időpontjának küszöbén voltunk. Ez azt jelentette, hogy azonnal indulnom kellett. Először Liebenezzllben jelentkeztem, utána Stuttgartba mentem az útlevelért. Háború után voltunk, ezért igen nehéz volt ezt a szükséges okmányt rövid időn belül megkapnom. Mennyei Atyám azonban bátorított, hogy nem lesz fennakadás.

A hölgy, aki Möttlingenben hozzájárult az utazási költségeimhez, szintén részt akart venni ezen a konferencián, ezért neki is – mint nekem – először útlevelet kellett kérnie. Stuttgartban az emberek valósággal tolongtak az illetékes hivatalban. Alig léptem be, az ott álldogálók egyre-másra kérdezték:

– Hova utazik?

– „Svájcba” – feleltem.

– Akkor várhat hetekig, mire az útlevelet megkapja.

Az Úrhoz fordultam s azt mondtam:

– Uram, Te küldtél.

Az ablaknál egy betegápolónő állt előttem; szintén útlevelet kért. Egy-kettőre végeztek vele – elutasították, s útlevelét csak sokkal későbbre helyezték kilátásba. Még egy rövid fohász és ott álltam a pénztárnál útlevelet kérve Svájcba, mivel egy konferenciára kell utaznom.

– Jöjjön vissza két óra múlva – hangzott a válasz. A kedves hölgy, leendő útitársam két óra múlva velem együtt megkapta az útlevelét. Ezt az Úr intezte el! Mikor kezünkben az okmánnyal elhagytuk az irodát, az emberek úgy bámultak ránk, mintha az égből kerültünk volna oda. Ez részben igaz volt. Hiszen én onnan kaptam az utasítást. Így utaztunk Svájcba és Zürichbe mentünk, a konferencia helyére.

A villamosban – amire utolsó pénzünkből váltottunk jegyet – kértem az Urat, tegye lehetővé, hogy Coerper lelkész úrral még a konferencia kezdete előtt találkozzam. Ő nem tudta, hogy Zürichbe jöttem, s nem örültem volna, ha a konferencia közepén fedez fel, mintha a háta mögött utaztam volna ide.

Az Úr ebben is csodálatosan meghallgatott, mert éppen be akartam lépni, mikor legnagyobb meglepetésemre összefutottam a lelkész úrral, aki a túlsó oldalról jött felém. Nagyot nézett:

– Erzsébet testvér, maga az valóban? – Megörült nekem és rögtön megkérdezte, mi a tervem a konferencia után.

– Még nem tudom lelkész úr – feleltem –, de az Úr Jézus rám parancsolt, hogy három hétre való ruhát hozzak magammal. Egyebet nem mondott.

Fogalmam sem volt róla, milyen konferenciára jöttem, nem ismertem ott senkit. Beléptünk. A lelkész úr megkérdezett egy férfitestvért, nem tehetnék-e bizonyosságot. Sokat tapasztaltam és éppen kínai utazás előtt állok. A konferencia vezetője – mint később megtudtam, Berger Frigyes testvér – tíz percet engedélyezett. Először Coerper lelkész úr beszélt, aztán én tehettem bizonyosságot. Nyolc perc múlva az Úr Jézus figyelmeztetett:

– Erzsébet, hagyd abba!

Abban a pillanatban engedelmeskedtem. Később elmondták nekem, hogy az Evangéliumi Testvéregyletben én voltam az első nő, aki engedélyt kapott nyilvános felszólalásra. Mivel olyan pontosan befejeztem, ajtó nyílt számomra ebbe a közösségbe, ahol aztán annyi kedves, hűséges hívó testvért ismerhettem meg. Dicsőség érte az Úrnak!

A konferencia után a lelkész úr magával vitt Hüttenbe. Ott egy kedves prédikátor testvér várt az állomáson. A lelkész útközben tőle is megkérdezte, tehetnék-e bizonyosságot a gyülekezetében. Kissé nyersen azt felelte:

csak ha bizonyítani tudok, különben szó sem lehet róla. Válaszából éreztem, hogy bizonyágtételemet aligha kívánják és kértem az Urat, fordítsa úgy a dolgot, hogy ne kelljen beszélnem. Mégis felkértek, de nem volt könnyű megszólalnom, mert nem akartam tolakodni.

Szívből könyörögtem az Úrhoz, adjon erőt a félelem nélküli bizonyágtételhez. Akkor hirtelen kinyílt az ajtó, egy légáramlat megmozgatta a pódiumon álló pálmát, s előtűnt mögüle egy falimondás, amit a pálma eddig eltakart szemem elől: „Amit teszel, serényen tedd!” Félelmemet, szorongásomat mintha elfújták volna, frissen és vidáman kezdtem a bizonyágtévéshez.

Bibliaóra után, mikor kávé mellett ültünk, a prédikátor felesége így szólt:

– Lelkész úr, van egy nagy kérésem. Örülnék, ha teljesítené. Hagyja itt Erzsébet testvért két hétre.

Ottmaradtam hát két hétre és több alkalmam volt bizonyágtételre. Az Úr ismét nyitott ajtót adott. Mielőtt elmentem, a kedves háziasszony így szólt:

– Régóta keresünk egy missziót, amit támogathatnánk. Többnek a vezetője járt már nálunk, de most Liebenzell mellett döntöttünk. Alkalmunk volt arra, hogy az Ön látását az Úrral kapcsolatos dolgokban megismerjük. Bizonyára ugyanez a misszió felfogása is.

Ez persze külön nagy öröm volt számomra, hiszen ilyen módon egy kicsit én is segítségére lehettem a missziónak.

Uram csodálatos vagy és nagy a Te Neved az egész Földön!

Ettől kezdve különböző helyekre hívtak – ahol Coerper lelkész úr látogatásai során engem is bejelentett –, hogy missziói órát tartsak, vagy bizonyágot tegyek. Így jutottam el egészen Juráig.

Három hét múlva visszautaztunk Liebenzellbe. Hazafelé a lelkész úr így szólt hozzám:

– Látogassuk meg még Vetternét. – Vetter evangélistát röviddel azelőtt hívta haza az Úr. Útközben hirtelen feltűnt, milyen öreg és kopott kabátja van a lelkész úrnak. Elpanaszoltam ezt a Megváltónak:

– Úr Jézus, nézd csak, szolgál milyen kopott kabátot hord! Pedig Téged képvisel és a misszió ügyét. Uram, bizonyára van egy jobb kabátod a számára. Ugye, adsz egy szép kabátot neki?

A lelkész úr igen takarékos ember volt, valóban az utolsóját is a misszióra adta. Ilyen szellemben nevelt bennünket is.

Odaérkeztünk Vetternéhez, aki üdvözlés után rögtön így szólt:

– Lelkész úr, vagy egy kérésem. Kedves megboldogult férjemtől maradt egy szép, csaknem teljesen új fekete kabát. Igazán örülnék, ha elfogadná az ő emlékére.

Gondolni sem mertem volna, hogy az imában kért segítség ilyen egy-kettőre megérkezik. Annyira megörültem, hogy hangosan felujjongtam.

Míg Vetterné a kabátért ment, a lelkész csodálkozva felém fordult és megkérdezte:

– Ugyan mi van magával Erzsébet testvér?

Elmondtam neki, amiért közvetlenül azelőtt imádkoztam.

– Vajon jó lesz nekem a kabát? – tétovázott a lelkész.

– Hát persze – feleltem határozottan –, hiszen az Úr Jézus ismeri a méreteit!

A kabátot mintha ráöntötték volna. A lelkész úr megköszönte s elmondta Vetternének, mi történt „a kulisszák mögött”. Az asszony nagyon örült. Attól kezdve, ha Svájcban jártam, hazafelé menet mindig betértem Vetternéhez.

Visszatérőben Coerper lelkész úr, aki igazán atyai módon bánt velünk, vidáman mondta:

– Erzsébet testvér, magával szívesen utazom máskor is.

Persze ennek nagyon örültem. Liebenzell előtt megnéztünk még egy cipőgyárat, ahol csupa kézzel varrott cipő készült. Roppan érdekes volt. A gyártulajdonos örült a látogatásunknak és megajándékozta a lelkész urat egy pár kézzel varrott cipővel. Mielőtt eljöttünk, még megjegyezte:

– Azt hiszem a kedves testvér is tudna használni egy párt.

Hálásan megköszöntem a szép cipőt és elvittem a velem együtt utazó testvér számára. Boldogan érkeztünk vissza Liebenzellbe.

„Szenséges és hatalmas Megváltó, nagy a Te jóságod, imádlak Téged!”

5. Kiutazás – első kínai élmények

Kínába indulásom előtt ezt az Igét kaptam: „Mert örömmel jöttök ki és békességgel vezéreltetek. A hegyek és halmok ujjongva énekelnek tielőttek és a mezők minden fáit tapsolnak.” (Ézs 51,12)

Tehát örömmel indultam, és jól figyeltem, nem látom-e tapsolni a fákat. Ez az öröm azonban – mint majd később meglátjuk – egész más módon jutott kifejezésre.

Kínába érkezésünk után első feladatunk a nyelvtanulás volt. Sanghajban. Igét kértem az Úrtól kínai tartózkodásom idejére. Csodálatos módon háromszor egymás után Zsolt 37,7-et adta: „Csillapodjál le az Úrban és várjad Őt.” Bár első pillanatban nem értettem, mit rejtenek ezek a szavak, az elkövetkező időkben azonban alaposan megtanulhattam, amit Isten mondani akart.

A jangcsoui nyelviskola

A kínai nyelvet, mely minden kezdőnek kimondhatatlan gyötrelmet jelent, akkoriban csak angolból tudtuk tanulni. Számomra ez komoly probléma volt, mivel nem tudtam jól angolul. De az Úr Jézus megvigasztalt és azt mondta:

– Erzsébet, majd én átsegítek. Bölcsességet adok szívedbe, és kedvvel fogsz tanulni.

Nekem ez elég volt. Elhatároztam, hogy szorgalmas leszek a tanulásban az Ő segítségével és az Ő bölcsességével. Ha valamit nem értettem jól, a készséges kínai tanár kis képekkel illusztrálta a kérdéses kifejezést és mosolyogva mondta, hogy a képet húgoस्कámnak ajándékozhatom. Az angol tanárnő pedig önként felajánlotta, hogy korrepetál angolból.

Az első kínai istentiszteleten, melyen részt vettünk, olyan feszülten figyeltem, hogy a fejem valósággal zúgott utána. Boldog voltam, hogy Jézus nevének kívül még egy szót megértettem. A második istentiszteleten már hármat. Így haladtam lépésről-lépésre.

Nyelvvizsga

Amikor az első vizsga ideje elérkezett – már állomáshelyünkön voltunk –, az én kedves testvéreim így szóltak hozzám:

– Erzsébet, ne törd magad! Úgyis megbuksz.

Bementem a szobámba és térdre borultam:

– Úr Jézus – könyörögtem –, ugye nem szép dolog, ha valakit elriasztanak? Te nem azt mondtad, hogy megbukom, hanem hogy átsegítesz; és én ezzel számolok.

Bátran tovább tanultam és „jó” eredménnyel vizsgáztam. Következett a második vizsga. Testvéreim így szóltak:

– Van egy nagyon nehéz fordítás, szinte mi se tudunk megbirkózni vele. Ne fess magadnak illúziókat, egész biztos megbuksz.

Emberileg tökéletesen érthető volt, hogy így beszéltek. Viszont amit mondtak, az csak arra ösztökélt, hogy egyedül az Úrra bízam magam. Ő pedig ismét olyan hűségesen és csodálatosan segített, hogy minden jól ment. A második vizsga még jobban sikerült, mint az első.

A harmadik vizsga egyben nagy belső próba volt számomra is. A követelmények sokkal magasabbak voltak, mint a két előzőnél, és a tanulás borzasztóan fárasztott. De nem adtam fel a reményt. Minden emberi kilátástalanság ellenére nekifogtam a vizsgamunkának. Testvéreim egyszerűen nem tudtak megérteni. Én viszont nagyon jól értettem őket. Hogy is merészeltem egyáltalán nekivágni! Az Úr azonban tudta, milyen komolyan dolgoztam. – Megkaptam a vizsgalapjaimat és minden egyes lap kidolgozásához egy nap állt

rendelkezésemre. Mikor az elsőt felnyitottam, úgy elfogott az álmoság, hogy képtelen voltam egyetlen szót elolvasni. Szobámba nem mehettem, a teremben pedig nem aludhattam. Fogtam magam s engedélyt kértem egy nyugágyra.

Ilyen óhajra egyáltalán nem voltak felkészülve, azt sem tudták, megengedhetik-e vagy sem. De én olyan hihetetlenül álmos voltam, hogy azt mondtam:

– Semmi nem segít, először két órát aludnom kell. Azonnal hívták Becker testvért. Megjelent és megkérdezte, mi jut egyáltalán eszembe, hogy ilyen nagy jelentőségű vizsga közben aludni akarok.

Megmondtam, hogy egyetlen betűt sem tudok kiolvasni és újra kértem a nyugágyat. Meg is kaptam és lefeküdtem. Még eszembe jutott, amit a kedves Coerper lelkész né többször mondott, mivel mindig nagyon korán kelő voltam:

– Erzsébet testvér, az „övéinek álmában ad eleget!”

Két óra múlva felébredtem s vidáman nekifogtam a munkának. Mikor a vizsgát befejeztem, valaki megjegyezte:

– Most várhatsz két hetet, mire művedet visszakapod ezzel a megjegyzéssel: „megbukott”.

Újra az Úr elé mentem és elpanaszoltam:

– Uram, én nem akarok, és nem fogok két hétig szorongva várakozni. Te segítséget ígértél, én hiszek ebben és köszönöm Neked.

Átadtam Becker testvérnek a vizsgalapot, hogy továbbítsa.

Felmentem a szobámba és belépve, asztalomon egy cédulát pillantottam meg. Ugyan mi lehet? Odalépve láttam, hogy a cédulán nagy betűkkel ez áll: „A VIZSGÁN MEGFELELT!” Ujjongva adtam hálát az Úr jószágáért, aki nem akarta, hogy egyetlen pillanatig is nyugtalankodjam.

Ki tehette ide ezt a cédulát? Az ablak nyitva állt. Talán berepült? Minden egyes testvért megkérdeztem, de senki sem tudott róla. Ámultak valamennyien.

Csak meg akartam győződni arról – amit szívem mélyén egyébként hittem –, hogy a papírszeletet maga Jézus tette oda.

De most igen-igen szeretnék kérni mindenkit, nehogy drága testvéreimről valami rosszat gondoljon, hogy a neheztelésnek még a legkisebb árnyéka se hulljon rájuk. Mind nagyon jók voltak hozzám. Tökéletesen megértem, hogy ami a tanulásomat illeti, nem lehetett nagy reménységük felőlem. De az Úr segített, s az én bizalmam csak mélyült iránta.

Mikor két hét múlva visszakaptam a vizsgamunkát, láttam, hogy sokkal jobban sikerült, mint a két előző. De ez Isten műve volt. Igen, úgy van ez, mint Zsid 10,35 mondja: „El ne dobjátok bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van!”

„Hatalmas, dicsőséges, szeretetben gazdag, mennyei édes Atyám, mennyire törődsz gyenge, jelentéktelen gyermekeiddel! Dicsőség és hála Neked!”

Út az ország belsejébe

A néhány hetes jangcsoui nyelviskola után Becker testvérral és feleségével útra keltünk. A hajóút Sanghajig hat hetet vett igénybe és a Hunan tartományban levő Jüancsouig újabb hatot. Először sámpánnal (kínai lakócsónak) haladtunk a folyón felfelé, az utolsó szakaszt pedig gyalog kellett megtennünk. Különféle nehézségekkel néztünk szembe, mert rablóterületen haladtunk át. Végül baj nélkül megérkeztünk a majangi külső állomásra. Akkor Becker testvér így szólt hozzánk:

– Testvérek, most rablókkal fogunk találkozni. – Borzasztó félelem fogott el bennünket. – Ne aggódjatok, és ne mutassatok semmi félelmet. Én rendeltem ide őket, hogy elkísérjenek és megvédjenek minket.

Éppen a nagy esőzések ideje tartott; a víz patakokban ömlött, mikor a rablókkal találkoztunk. Első élményünk az volt, hogy a rablók átvették ernyőinket, fejük fölé tartották, hogy magukat védjék, mi pedig folytathattuk az utat szakadó esőben. Mire a rablók falujába értünk, a főnök kijelentette, hogy ilyen időben lehetetlenség továbbmenni, ott kell éjszakáznunk. Iszonyodtunk még a gondolatára is. Ott volt a rengeteg rabló és nekünk a főnök házában kellett volna aludnunk. De mit tehattunk egyebet? – Mind csuromvizesek

voltunk, én már ülni sem tudtam nedves ruháimban. A rablófőnök felesége kölcsönzött száraz ruhát. Így lett kínai nő belőlem, még mielőtt a missziói állomásra értem.

Következett a lefekvés ideje. A nővéreknek két szobát jelöltek ki, a férfiaknak egyet; de azt mondtuk Beckernének:

– Ott alszunk, ahol te. Együtt akarunk maradni veled.”

Nem valami kedélyesen éreztük ugyanis magunkat annyi rabló között; mondhatnám azt is, hogy féltünk.

Szerencsére a kínai ágyak elég nagyok és Beckernének – aki jól megértette az „újoncokat” – az volt a véleménye:

– Akkor nincs más hátra, valamennyien egy ágyban alszunk.

Így is történt, mert senkinek sem volt kedve átmenni a másik szobába. De mivel valóban csak egyetlen ágy állt rendelkezésünkre, a lefekvést kínai módon kellett megoldani: az elsőnek a feje fent, a másodiké lent, a harmadiké fent, a negyediké ismét lent, hogy minden helyet kihasználjunk.

Utunk zuhogó esőben vitt tovább. Magas hegyhátról ereszkedtünk a völgybe. Út – hazai értelemben – nem létezett, csak egy tajtékzó hegyi patak, melynek vize a térdünkig ért. Ruhánkat hol jobb, hol bal oldalon facsargattuk, hogy egyáltalán lépni tudjunk. Lábamon az új cipő szétmállott, mire a missziói állomásra jutottunk. Végre elértünk utazásunk vágyva-vágyott célját, Jüancsout. De olyan magas víz állt az utcákon, hogy a házat csak csónakkal tudtuk megközelíteni. A kiszállásnál és kirakodásnál kulik segítettek, akik többnyire alacsony termetűek s holminkat a vízen át vonszolták be a házba. Sajnos nagyon sok ruha és könyv tönkrement, s voltak dolgok, amiket soha többé nem láttunk viszont.

Akkor Becker misszionárius megjegyezte:

– Testvérek, ne fessetek illúziókat. Számotokra ez volt a legjobb kezdet. Most legalább halvány fogalmatok van róla, hogy folyik itt az élet.

Hát igen, rózsás álmaink valóban szertefoszlottak. Igen jól láttuk, hova kerültünk. De az Úr is jelen volt, s bennünket boldoggá tett a tudat, hogy azon a helyen vagyunk, ahol Ő akar látni.

Mert ha ott vagyunk, ahova az Úr helyezett, akkor mindent megad, amire szükségünk van és átsegít a nehézségeken.

Csak most láttam igazán, mennyire fontos, hogy tiszta és világos elhívásunk legyen.

Dicsértük az Urat és hálát adtunk, hogy a hosszú úton mindnyájunkat megőrzött.

Hű az Úr és csodálatos minden vezetésében. Visszatekintve ma is áldom és imádom Őt, ha végiggondolom, milyen jó volt hozzám. Bárcsak felbátoríthatnám minden olvasómat, hogy kicsi és nagy dologban egyaránt gyermeki módon, szilárdan bízzék az Úrban! Ő mindent tud, mindent megtehet és végtelen golgotai szeretetével szeret minket.

„Áldott legyen örökre szent Neved!”

6. Kínai szolgálat – az árvaház

A kezdet

Jüancsouban a nagy árvaházat Becker misszionárius vezette. Mielőtt utazó szolgálatomat megkezdtem, ide helyeztek.

A házban 260 különböző korú fiú lakott. Az idősebbek szakmát tanultak a műhelyekben. Volt ott asztalos-, szabó-, cipésműhely, szövöde és harisnyakötöde. Minden fiú azt választhatta, amihez leginkább kedve volt. A tanulmányi idő végén szakvizsgát tettek. Ilyenkor a kész munkákat kiállították és meghívták a város tekintélyesebb embereit is, akik érdeklődtek a munka iránt, hogy a vizsgadarabokat megtekinthessék.

Ezt az alkalmat kis ünnepséggel kötötték össze. – Az uraságok aztán rendszerint szép kis összeget adtak az árvaházi munka javára, amit elismertek és értékelték.

Mivel az árvaházi gyermekek jól neveltek és képzettek voltak, mindenütt nagyon szerették őket.

Sikeres vizsga után a fiúk valamelyik utcában béreltek egy üzlethelyiséget és abban folytatták mesterségüket. Így nyújtott segítséget az árvaház az önálló kezdetéhez. Becker misszionárius gondja volt sokszor az is, hogy egyik-másiknak – kínai szokás szerint – hozzáillő feleséget keressen. Kínában sok gyermeket már egészen kicsi korban eljegyeznek.

Ha egy fiú így került az árvaházba, eljegyzése – kínai felfogás szerint – felbonthatatlan volt. Akadtak viszont olyanok is, akikre többé senki nem tartott igényt. Így aztán sok imádság és az Úr vezetése kellett a megfelelő hívő leányka kikereséséhez. Több boldog házasság született ilyen módon. Az egész környék számára áldást jelentett, ha egy hívő házaspár üzletet nyitott s rajtuk keresztül is tovább terjedhetett az evangélium.

A leányiskolának, ahol mint segítő dolgoztam, kb. 50 növendéke volt.

Az árvaházi munkát nagy örömmel és belső megelégedéssel végeztem. Itt nyertem csodálatos módon új tapasztalatokat Isten szeretetéről és hűségéről. Az árvaházban végzett munka mellett bőven akadt tennivaló a missziói állomáson.

Naponta kaptunk látogatókat. Sokan kíváncsiságból jöttek, egyszerűen csak bekukkantottak. Mi azonban minden látogatásnak örültünk, mert az ilyen alkalom jó volt arra, hogy Jézusról beszéljünk. Aki az árvaházban nem kapott iskolai megbízatást, azt Beckerné a fogadóba küldte. Naponta két órát kellett ott töltenünk kínai társaságban, hogy a nyelvet gyakoroljuk. Kezdetben ez borzasztó nehéz volt, hiszen jóformán semmit nem értettünk. Ez a „praktikus nyelvoktatás” mégis egészen más volt, mint a jangcsoui nyelviskola. A történet érdekessége, hogy a kínaiak mindig megértettek bennünket, akkor is, ha összekevertünk valamit. Hibáinkat kijavították s ez igen értékes szolgálat volt. – A kínaiak jófejű és nagyon finom emberek.

Később már látogatásokat tehettünk a városban egy kínai bibliásasszony kíséretében. (a bibliásasszonyok laikus bennszülött munkatársak voltak. – ford.) Sokat küszködtünk, mivel az embereket nem ismertük, a nyelvet éppen csak törtük; de nem volt pardon. Nem „kíméltek” bennünket, különben az Úr Jézus sose tudott volna igazán használni. Beckerné belénk oltotta:

– Testvérek, soha ne menjetek látogatóba, ha sietős a dolgotok. Az emberekhez időre van szükség.

Később, mikor a nyelvet és a kínai szokásokat kissé jobban ismertem, rájöttem, hogy az emberek hamarabb meghallgatnak, ha előbb elbeszélgetek velük arról, amivel éppen foglalkoznak. Itt volt például annak az asszonynak az esete, aki éppen a bolhákat szedegette malackájából. Barátságosan köszöntöttem és megszólítottam:

– Lám-lám, megszabadítod malackádat a bolháktól. Milyen jól fogja érezni magát! – Ezzel a bevezetéssel máris nyitott fülre találtam.

Nem is olyan egyszerű beleélni magunkat a kínai gondolkodásba és beleilleszkedni a kínai szokásokba. Viszont ez nélkülözhetetlen alkotóeleme a missziói munkának. Ha az emberek bizalmát megnyertük, akkor sokkal könnyebb jó kapcsolatot kialakítani velük. Egyet nagyon megtanultam: a lassúságot. A jelszó mindenütt ez volt: „Mán-mán-di!” (Lassan!) „Lassan járj, hogy el ne ess! Lassan igyál, hogy meg ne fulladj!”

A következőkben néhány árvaházi élményemet szeretném elmondani. Ezek mind áldott Megváltóm bizonyosságai. Első szabadságom idején ugyanis – melyről még majd később szólok – az Úr azt a világos utasítást adta: „Hirdessétek hatalmas dolgait!”

Áldott Isten nagy kegyelme!

Karácsony körül új árva fiúcska került hozzánk az utcáról. Szülei éhen haltak, ő pedig otthonra vágyott. A tanulókkal éppen egy karácsonyi éneket gyakoroltunk:

„Áldott Isten nagy kegyelme, hogy leküldte szent Fiát!”

A kicsi első pillanattól kezdve csupa szem és fül volt minden új dolog iránt, amit látott és felfedezett. Eddig soha nem hallott a Menny élő Istenéről. Látszott rajta, hogy bensőleg egészen hatalmába keríti, amit a szeretet Istenéről megtudott.

A karácsonyi éneket nagy darab szövegre írva felakasztottuk a szobában, hogy valamennyien olvashassák. Pálcámmal mutogattam az egyes szavakat, így valamennyien követni tudták s jól emlékezetükbe vették.

Énekóra után a kicsi előrejött és így szólt:

– Misszionáriusnő, kérlek, add már ide a mutatópálcádat.

Nem tudtam, mit akar vele, de átadtam a botot. Erre hang nélkül szóról-szóra végigmutogatta az egész éneket. Feszült figyelemmel ültünk és kíváncsian vártuk, mi lesz ebből. Mikor befejezte, kezdte megint előlről. Félbeszakítottam és megkérdeztem:

– Keresel valamit?

– Igen – felelte izgatottan –, keresem azt, hogy, áldott Isten nagy kegyelme”!

Elálmélkodtam, hogy ez az utcáról szalasztott gyermek ilyen hamar megragadta Isten nagy kegyelmét.

– Mondd csak misszionáriusnő – kérdezte a fiú a legkomolyabb arccal –, nem kell-e nekem is így szólnom, áldott Isten nagy kegyelme”? Az utcán majdnem éhen haltam, most pedig mindennap jóllakhatom.

Csodáltam a kicsi világos látását. Ő pedig zavartalanul folytatta:

– Ne mondjam, hogy, áldott Isten nagy kegyelme”? Rongyokban jártam és most milyen szép ruhát hordok.

Ott állt előttünk nagyon egyszerű, de tiszta árvaházi ruhácskájában és olyan karácsonyi prédikációt tartott, ami felejthetetlen maradt számomra.

– Hát hogyan mondhatnám – folytatta –, hogy, áldott Isten nagy kegyelme”? Eddig az utcán kellett aludnom és most minden éjjel kényelmes, szép ágyban alszom.

Árva gyermekeink nagyon-nagyon egyszerű ágyakban aludtak. De ennek a kedves fiúcskának, aki sokáig mást sem ismert, mint szegénységet, bajt és nyomorúságot, nagy ajándék volt az egyszerű ágy. Kívánságára odamutattam még egyszer a mondásra:

– Itt van, amit keresel.

Kivette kezemből a botot s a kínai kifejezésre mutatva, egyre-másra mondogatta: „Áldott Isten nagy kegyelme! Áldott Isten nagy kegyelme!”

Még sokáig folytatta volna, ha félbe nem szakítom ezekkel a szavakkal:

– Jól van, kedvesem.

Nagy örömmel szemlélhettük, hogyan munkálkodott Isten Lelke ebben a kicsi gyermekben és milyen nagy hálaára ösztönözte őt.

A legfiatalabb

Árvaházunkban különböző korú fiúk laktak. A felső korhatár 18–19 év volt. A legfiatalabb egy aranyos ötéves fiúcska, néhány hasonló korú gyermekkel együtt idős hívő kínai asszony gondozása alatt állt, aki közöttük is aludt. Nem csoda, hogy a kicsi nagy szeretettel csüngött „nagyamáján”, aki szintén örömét lelte napsugaras kis „unokájában”.

A fiúcska nagyon tehetséges volt, könnyen tanult és sokat tudott kívülről.

Mikor az állomás vezetőjének, Becker misszionáriusnak a születésnapját ünnepeltük, a kis kedvenc előállt, felköszöntötte az ünnepeltet s elkezdett emlékezetből zsoltárokat és énekeket mondani.

Becker misszionárius térdére ültette és szívből örült a gyermekszájából csörgedező patakocskának.

A kedves kis gyermek sajnos igen korán meghívót kapott a mennyei dicsőségbe. Az Úr elkészítette a hazamenetelre. Pedig úgy szerettük volna közöttünk tartani! Halála előtt így szólt kedves öreg gondozónőjéhez:

– Ugye nagymama, te is velem jössz, ha a Megváltó elvisz?

Bár ez a kérése nem teljesült, mégsem ment egyedül. Jézus vitte át az örök dicsőségbe.

Az árvák gondoskodása egy újszülöttről

A háború és éhínség idején történt, hogy egy másik megyéből menekült házaspár érkezett az árvaház kapuja melletti kis szalmakunyhóba. Ezek a szerencsétlen emberek elvesztették otthonukat, nem volt tető a fejük felett. Pedig az asszony gyermeket várt. Egy napon aranyos fiúcska látott napvilágot a pici kunyhóban. Az anya erőtlen és beteg volt, az éhség igen elgyötörte.

Árvaházi fiaink megragadó módon gondoskodtak az anyáról és a kicsiről, akit azonnal öcsikéjüknek fogadtak. Bár a napi adag egyre kisebb lett – négy étkezésről háromra, majd kettőre, végül egyetlen tálka rizsre apadt –, a fiúk szájuktól vonták meg az ételt, hogy az anyát táplálják, mert testvérükért felelősnek érezték magukat. Az anyát is és a jól fejlődő csecsemőt is megmenthették. Nagy öröm volt ez a fiúknak. Naponta felkeresték a kunyhót s a kicsi testvért karjukon hordozták. Velük együtt örültünk, mert ezt az áldozatkészséget Jézus szeretete ébresztette a gyermekszívekben.

Mennyből jött csirkék

Az éhínség tovább tartott. Árva leánykánk egy napon így szóltak a misszionáriushoz:

– A húsnak lassan már az ízét is elfelejtjük. Csak egy kis húst hadd együnk! Csak egy harapásnyit!

50 árva leánykánk volt és mindegyik csak egyet akart harapni. De húst mi sem láttunk egy falatot se. Becker testvér megmondta őszintén:

– Sajnos, nem tudok adni.

A lányok panaszkodni kezdtek:

– Csak egy falatkát szerezz valahonnan! Már azt se tudjuk, milyen a hús íze.

A misszionárius tovább bizonygatta:

– Lányok, értsétek meg, hogy nem tudok adni. De ha mindenképpen hústra vágytok, mondjátok el Istennek. Ő adhat. Nekünk nincs raktáron. Ha lennének is állataink, tilos a vágás.

A hatóság engedélye nélkül egyetlen állatot sem volt szabad levágni. A lányok elkezdtek húsért imádkozni Istenhez. Egy napon hatalmas üdvivalgás hangjait hallottuk a lányiskolából. – Súlyos idők voltak, ritkán csendült fel nevetés.

– Mi lehet ezekkel, hogy így örülnek?

Csodálkozva siettünk át hozzájuk. Mikor beléptünk, ujjongó hangon kiáltották:

– Isten húst küldött az égből!

– Hogyan?

– Itt ül, ni! – mondták kórusban, és a földre mutattak, ahol egy megriadt csirke kuporgott.

– No, de hogy került ide? – kérdeztük.

– Egy héja hozta a karmaiban és lerakta ide az iskolaudvarba.

Valóban csoda volt, hogy a héja le tudott szállni, mert az udvart magas falak vették körül. Ez igazán imameghallgatást jelentett. A lányok öröme óriási volt és mi is velük örültünk. A tyúkocská igen kiegészztnek látszott, ezért azt tanácsoltuk:

– Etessétek, hogy hízzon egy kicsit és imádkozzatok tovább, Isten küldhet még egyet. Ez nem valami sok ekkora családnak.

A lányok tovább imádkoztak és abból a kevés ételből, amit az ínséges időben kaptak, mindegyik félretett valamit a kis jószág számára. Az állat nőtt, fejlődött, vágnivaló lett.

Néhány héttel később egyszer ismét örvendező kiáltásra figyeltünk fel. Átfutottunk a lányiskolába és érdeklődtünk:

– Mi történt már megint, hogy annyira örültök?”

– Isten megint húst küldött az égből. Itt ül!

Odanéztünk, s valóban: ismét egy csirke, kissé nagyobb, mint az előző.

– Most már tudjuk – mondták lelkesedve –, honnan lehet húst szerezni. Egyenesen az égből kaptuk. Ezt is egy héja hozta.

Mindnyájunkat meghívtak csirke-lakomára. Mi persze tiltakoztunk és kijelentettük:

– Ti kértétek a csirkét. Etessétek még egy kicsit, aztán eljövünk és megnézzük, hogy ízlik.

Eljött az idő, mikor a két „Mennyből jött csirke” levágásra és örvendetes elfogyasztásra került. Minden leánynak jutott egy harapás.

Sokszor kellett arra gondolnunk: nehéz időkben, ha semmink sincs és kiutat sem látunk, hiányunkat mégis a „mennyei csatornára” bízhatjuk. Istennek ezer útja és eszköze van megsegítésünkre.

A sótolvaj, aki megköszönte a verést

Volt egy nagyobb fiú az árvaházban, akit sajnos gyakran sólopáson kaptak. Ezt jelteni kellett a misszionáriusnak. Becker testvér magához hívatta a fiút és így szólt hozzá:

– Tolvajt nem tarthatunk az árvaházban. Fogd a rizsesztáladat, a pálcikáidat, mehetsz újra az utcára koldulni, mint azelőtt. Képzeld el, mi lenne az árvaházból, ha a többiek mind követnék a példádát, és lopni kezdenének. Ez igazán nem hiányzik nekünk. Remélem, megértetted.

A szerencsétlen fiú vigasztalan volt. Nagyon jól tudta, mit jelent az utcán élni és otthontalanul kóborolni. Zokogni kezdett. Úgy sírt, hogy a szíve majd megszakadt. A földre vetette magát és könyörgött: – Ó misszionárius, csinálj velem, amit akarsz; inkább verj meg, ahogy csak tudsz, de ne küldj újból az utcára! Nem akarok koldulni! Nem, ez szörnyű lenne! Kérlek, bocsáss meg és ne küldj vissza az utcára! Soha többé nem lopok sót! Csak még egyszer tégy próbát velem!

Megrendítő jelenet volt. Persze Becker misszionárius sem akarta őt eltaszítani, de rendnek kellett lennie. Így szólt a fiúhoz:

– Kelj fel és hozz egy botot!

A fiú boldogan szaladt a botért. Ha a misszionárius megbünteti, akkor mégis maradhat! Ilyen még sose fordult elő. Maga Becker testvér is mélyen megrendült.

A fiú megkapta a megérdemelt verést, de nem sírt, nem kiabált, hanem miután visszakapta a pálcát, megfordult és mély meghajlással mondta:

– Köszönöm, hogy megvertél, köszönöm, hogy szeretsz, hogy megbocsátottál és hogy nem kell elhagynom az árvaházat. Engedelmes leszek, szót fogadok, és soha többé nem lopok. Misszionárius, mindig hálás leszek nagy szeretetedért.

Az esetet Becker testvér utólag mesélte el nekünk és hozzáfűzte: nem tudta visszatartani a könnyeit, mikor a fiú ilyen megható módon köszönetet mondott a verésért.

Szégyenkeztem, mikor ezt a történetet hallottam és eszembe jutott, hogy én odahaza soha nem köszöntem meg a verést, a fegyelmezést.

Azonnal leültem és levelet írtam drága apámnak, hogy utólag minden feddő szavát hálásan megköszönjem. Szerető szívű, de nagyon szigorú apám volt, aki nem ismert tréfát.

Anyám később megírta, hogy édesapám sírva olvasta a leveletem.

Hálások vagyunk mi is az Úrnak, ha nagy, nevelő szeretetéből olyan utakon vezet, melyeket nem tudunk megérteni, s amik testünk számára talán nagyon kellemetlenek? „Mert akit szeret az Úr, megdorgálja és megostoroz mindenkét, akit fiává fogad. Bármely fenyítés azonban jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem igen keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békees gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.” (Zsid. 12,6.11)

A haldokló árva lányka

Az éhínség egyre fokozódott. Sokan meghaltak és ijesztően sok gyermek vált hajléktalanná. Isten kegyelme volt, hogy közülük sokat befogadhattunk. Az éhínség után sajnos súlyos járvány tört ki. Mivel a gyermekek

szervezetéből hiányzott a szükséges ellenálló erő, a leggondosabb ápolás ellenére néhányan nálunk is meghaltak.

Volt egy árva leánykánk, akinek élt az édesanyja, de ismét férjhez ment és az új férj kijelentette:

– Téged elvettelek, a gyerek nem kell.

Így került a kicsi hozzánk, az árvaházba, de évente néhány napra hazamehetett. Most o is súlyosan megbetegedett és gyógyulására nézve fel kellett adnunk minden reményt. Utolsó kérése az volt, hogy édesanyját még egyszer láthassa.

– Nagyon kérem, keressétek meg az édesanyámat! – könyörgött. – Nekem él az anyukám, csak messze, falun lakik. Mondjátok meg, hogy jöjjön el hozzám.

Adott néhány támpontot, hol találhatnánk meg az anyát. Mikor az asszony értesült gyermeke betegségéről és kéréséről, azonnal megjelent.

Megrendülve ült haldokló gyermeke ágya mellé. Szerette a kislányt.

Legszívesebben magánál tartotta volna, de férje miatt nem tehetta. A leányka megszólalt:

– Mama, most az égbe megyek, a drága Megváltóhoz. Itt a Földön nem látlak többé, de van egy mód, hogy viszontlássuk egymást. Mama, ha te is elfogadod az Úr Jézust.

A haldokló gyermek elmondta anyjának, amit Jézusról tudott és könnyek között kérte:

– Mama, jöjj az Úrhoz, hogy a Mennyben viszontláthassuk egymást.

Az asszony felzokogott. Nem ismerte ezt a Jézust. A gyermek addig könyörgött, míg az anya végül megígérte:

– Követni fogom ezt a Jézust. Én is hinni akarok Benne.

A lányka utolsó nagy kívánsága teljesült, ereje szemmel láthatóan fogyott. Anyja fájdalomtól égő szívvel vette karjába. A gyermek még ennyit mondott:

– Édesanyám, viszontlátásra az égben. – Aztán fejecskéje félrebillent és hazatért.

Első pillanatokban az anya szinte vigasztalhatatlan volt. Aztán így szólt:

– Kérlek, könyörgök, segítsetek, hogy megtaláljam a Mennybe vezető utat! Segítsetek, hogy megtaláljam azt a Jézust, Akiben gyermekem hitt! Én is Övé akarok lenni.

Milyen nagy volt az örömünk, mikor az asszonyt nemsokára megkeresztelhetjük!

A borzasztó járvány Beckernét is megtámadta. Olyan beteg lett, hogy emberileg semmi reményünk nem volt felépüléséhez. A lehető legsürgősebben a hungcsiangi kórházba kellett szállítani. Ez jó egy napos hajóutat jelentett. Buzgón könyörögtünk életben maradásáért, és az Úr megadta, hogy felgyógyulhatott. Hat hétbe telt, míg ismét talpra állt. De ezalatt csak rizsnyákot evett.

Mennyei Atyánknak szívből hálát adtunk segítségéért, kegyelméért és szabadításáért.

Születésnap ajándékom

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Az éhínség egyre nyomasztóbb lett. Egy napon Becker testvér így szólt:

– Sajnos, nem tudjuk tovább az összes árvát itt tartani. De ha ötven fiút elküldenénk, azt hiszem, még bíránk egy ideig.

Akkor 250 fiú volt az árvaházban. Közülük kellett volna december végéig ötvenet az utcára küldeni, hogy mind éhen ne haljon. Iszonyú gondolat volt ez mindnyájunk számára. Úgy éreztem, nem bírom ki, hogy éppen a születésnapomon váljék ötven gyermek hajléktalanná. Mert hova is mehetnének? Többen közülük elfogadták Jézust. De mi lesz belőlük, ha pogány házakhoz kerülnek s ott újra bálványimádásra kényszerítik őket. Ez az elbocsátás nem közönséges kiszolgáltatás lenne? Pedig nem volt más lehetőség.

Rizstartalékunk egyre apadt, a rizs ára pedig elérhetetlen magasra szökött. Sokat és sírva imádkoztunk, úgy kértük az Úr segítségét. Becker testvér azt mondta:

– Ha kapnánk egy nagyobb adományt, akkor itt tarthatnánk valamennyit.

Feszülten vártuk a postahajót, nem hozza-e magával az égi feleletet. De pár apróságon kívül semmi sem érkezett.

Valamennyien összeadtuk minden meglévő pénzünket, hogy a szükségét enyhítsük, de ez sem tartott soká. Aztán már semmi egyebet nem tehattünk, csak átengedtünk mindent Annak kezébe, Aki az árvák Atyja. Egyedül O tudott segíteni és közbelépni. Hiszen csodálatosan megmutatta támogatását az árvaház alapításától kezdve mindaddig a napig.

Már decemberben jártunk, de pénz még mindig nem érkezett. Szomorúak voltunk mindnyájan. Sok-sok imánkra nem jött felelet. Elérkezett december 30.

– Talán ezen az utolsó előtti napon még kapunk valamit Istentől – gondoltuk reménykedve.

De eljött az este, leszállt az éjjel és semmi nem érkezett. Így virradt ránk december 31. Szobámban voltam és drága Megváltómmal csendben ünnepeltem a születésnapomat. Emlékeztettem Őt, hogy megígérte: valami különös karácsonyi vagy születésnap ajándékkal fog meglepni és így szóltam:

– Uram, én olyan biztosan számoltam azzal, hogy valami születésnap örömben részesítesz. Add meg, hogy az ötven árva gyermek maradjon!

Szívem kínzó vágyát még egyszer és újra és újra az Úr Jézus elé tártam. Szívből könyörögtem, hogy nyúljon bele a helyzetbe.

– Drága Megváltóm, az égvilágon semminek nem tudok örülni, csak ha ezt az ötven gyermeket nekem ajándékozod.

Az első postával nem jött semmi. De nem jött a másodikkal és az utolsóval sem. Délután lementem, hogy megérdeklődjem, van-e már valami. Becker testvér sápadt volt és szomorúan válaszolta:

– Nem, egyáltalán semmi.

Szobámba mentem, a földre borultam, sírtam és az Úrhoz kiáltottam:

– Uram, küldj valami segítséget és add nekem az ötven árvát! Nézd, én most kinyitom az ablakot, hogy közvetlenül az égből küldhess segítséget. Uram, könyörgök, add nekem őket!

Mikor semmi kilátás nem volt már, hogy valamit kaphassunk, sírtunk mindnyájan. Sokáig vártam, hogy berepül valami az ablakon, de nem jött semmi.

Egyszer csak hangot hallottam:

– Erzsébet testvér!

Izgatott lettem és lesiettem a lépcsőn oda, ahonnan Becker testvér hangját hallottam.

Reszkető kézzel átnyújtott egy táviratot, amit éppen akkor kapott a postástól.

– Olvassa! – mondta. Elolvastam és nem jutottam szóhoz.

Akkora összegről szóló utalvány volt, amekkorát még soha nem kaptunk. Ott álltunk mindnyájan mélyen megrendülve. Az örömtől és hálától csak sírni tudtunk. Az összeg Svájcból érkezett, az Evangéliumi Testvéregylettől. Az ötven gyermek megmenekült és maradhatott. Azt nem tudom elmondani, mekkora öröm töltötte be a szívemet.

– De most aztán megünnepeljük a születésnapomat! – kiáltottam vidáman. Mindnyájan boldogok és hálásak voltunk, hogy Isten embereket használt eszközül, akik mellénk álltak ebben a szükségben. Csodálkozva láttuk, hogy Isten nagyon messzire enged, de sosem késik el. Erzsébetjét nem csalta meg, nem, sőt igazán pompás születésnap ajándékban részesítette.

Övé a dicsőség és magasztalás mindörökké.

A tizenhét éves fiú halála

Volt az intézetben egy kb. tizenhét éves fiú, aki nagyon szerette az Urat. Élete sok ember számára áldást jelentett. Egyszer hirtelen megbetegedett és úgy látszott, halála közeleg.

– Misszionáriusnő – szól hozzám –, kérlek, menj el a tanár úrhoz és mondd meg neki, hogy jöjjön ide az összes növendékkel. Nemsokára az Úr Jézushoz megyek, de szeretnék még elbúcsúzni a gyerekektől. Hadd legyenek itt, ha hazavisz az Úr!

Sietve adtam tovább a haldokló kérését. A 260 fiút percek alatt összeszedték az iskolákból és műhelyekből, hogy haldokló társuk ágyához siessenek. Mikor mind összegyűltek, a fiú azt kérte:

– Énekeljétek el nekem még egyszer azt a szép éneket, amit tanultunk: „A Mennynek az ajtaja nyitva”. – Kívánságának könnyes szemmel tettünk eleget.

A fiú szeme felragyogott, karját kinyújtotta és felkiáltott:

– Jönnék! Jönnék! – Fehér a ruhájuk – kezükben palmaág (Jel 7,9. 13–17) – és fehér lovon ülnek (Jel 19,14). – Hívnak engem is. – Egy idő múlva sugárzó tekintettel még egyszer megszólalt: – Közelebb jönnék. Integtetnek. Megyek haza! – Szemét becsukta és ragyogó arccal távozott közülünk.

Elköltözése mély benyomást tett valamennyi gyermekre, és többen

– olyanok, akik addig még nem döntöttek – megnyitották szívüket az

Úr előtt, és életüket átadták neki. A nagy fájdalom mellett örömünk is nagy volt, hogy ennek a fiúnak boldog hazatérését láthattuk. Hálát adtunk az Úrnak ezért az élményért.

A bátor fiúcska

Mindig olyan szép látvány volt, amikor árva gyermekeink vasárnaponként az imaterembe tódultak. Sok utcai gyermeket buzdított ez követésre.

Velünk szemben lakott egy kisfiú, aki egyre könyörgött édesapjának, hadd járhasson o is a vasárnapi iskolába. Apja pogány volt, aki semmit sem tudott kezdeni az „új” hittel, de azt gondolta:

– A fiam még oly kicsi, úgy sem érti meg, miről van szó. Annyit van egyedül, hadd menjen az imaházba, ott legalább gyermekek között lesz. És elengedte.

A kicsi vasárnapról-vasárnapra örömtől ragyogó arccal jött a gyermekórákra és nagyon figyelt. Megszerette Jézust és átadta az életét. Egy napon, amikor ismét a bálványokhoz kellett volna imádkoznia, így szólt apjához:

– Én már nem imádkozom a bálványokat, mert hiszek az Úr Jézusban.

Az apa, felháborodva fia „túrhetetlen szemtelenségén”, nekítámadt: — Idefigyelj, annyit mondom neked, ha te a külföldiek istenét imádog és a mieinket nem tiszteld, mindkét lábad lecsapom a baltával. Inkább legyen olyan fiam, aki láb nélkül az isteneinket imádjá, mint olyan, akinek lába van és az imaházba jár vele. Szóval el ne felejtse, hogy vasárnap voltál ott utoljára!

Iszonyú csapást jelentett ez a gyermeknek. De a Megváltót annyira szerette, hogy nem tudott többé elszakadni tőle. Csináljon az apja, amit akar, ő hű marad Jézushoz.

Felvirradt a vasárnap. Az apa már kora reggel elment otthonról, hogy bevásároljon. – A kínaiak számára a vasárnap nem azt jelenti, amit nekünk. – Az apa mindig ezen a napon járt bevásárolni s legtöbbször csak másnap tért haza. – A gyermekóra kezdetének ideje egyre közeledett s a fiúcska szilárdan elhatározta, hogy menni fog. Anyjánál kezdett rimánkodni:

– Mama, ugye elmehetek a vasárnapi iskolába?”

– Nem fiacskám. – válaszolt az aggódó anya. Nézd, ha apád megtudja, borzasztóan megharagszik rád és irtózatosan elver.

A kisfiú bátran felelte:

– Ó mama, nem számít, ha papa megver is. Csak hadd menjek! Kérlek, engedj el, vár az Úr Jézus!”

Az asszony így gondolkozott:

– Apa nincs itthon. Nem látja és talán nem tudja meg, hiszen csak hétfőn jön haza. Mi pedig nem szólunk róla semmit. – Azt azonban nem sejtette, hogy férje megbízta szomszédját, egy buzgó bálványimádót: figyelje meg átmegy-e a fiú az imaházba.

A fiú boldog örömmel rohant át hozzánk, ahol a Megváltó várta, Akiről többet akart hallani. Mikor az apa hazajött, azonnal érdeklődött a szomszédnál, aki kárörömmel újságolta:

– Látod, a fiad semmibe veszi, amit mondasz neki! Ezt az engedetlenséget mind az új tanítás hozta magával. Kifejezett tilalmaid ellenére azért is elment az imaházba.

Az apa hazatérve előhívta fiát és dühösen felelősségre vonta:

– Mondd, megint ott voltál a vasárnapi iskolában, holott én megtiltottam neked?

– Igen apám – hangzott az őszinte válasz.

– Hozd a baltát! – támadt rá az apja. – Majd megtanítlak én engedelmeskedni!

A fiú elsietett és hamarosan megjelent a baltával, amit kínai szokás szerint két kézzel nyújtott az apának.

– Fiam – szólt az apa most nagyon komolyan –, csak egyet mondok: ha még egyetlen egyszer a vasárnapi iskolába mész, ez a balta fogja levágni a lábadat. Jól jegyezd meg.

Következő vasárnap, mikor az apa ismét távol volt, a kisfiú újra odalépett anyjához és könnyögni kezdett:

– Mama, ugye elmehetek a vasárnapi iskolába?

Az anya sírva fakadt és kérlelte a fiút, hogy csak most az egyszer maradjon otthon. Hiszen tudja, mit mondott az apa! Végül mégsem tudott ellenállni egyetlen gyermeke kunyerálásának és elengedte, bár nagy aggodalommal.

Az apa alig jött haza, már tudott a dologról. Maga elé parancsolta a fiút és nekiesett:

– Te engedetlen fickó! Addig feszíted a húrt, míg végül meg kell tennem, amivel fenyegettelek. Hozd elő a baltát!

A fiú szolgálatkészen teljesítette a kívánságot. Az apa egyik kezével a baltát, másikkal a gyereket fogva, elment egészen az ajtóig. Ott a baltát a sarokba állította és így szólt:

– Ez az utolsó szavam. Ha tilalmam ellenére még egyszer átmerészkedsz az imaházba, mindkét lábad lecsapom ezzel a baltával, s hogy el ne felejtsd, ide teszem a kijáráthoz, ez majd emlékeztet, ha kilépsz az ajtón!

De sem az apa fenyegetése, sem az anya könnyei nem tudták visszatartani a fiút, hogy következő vasárnap ismét el ne kezdje a könnyöregést.

– Apád annyira haragszik rád – mondta az anya nagyon szomorúan –, hogy ha megtudja, hogy ismét átmentél, biztosan levágja a lábadat, akárhogy védekezne. Óriási szerencsétlenség oka leszel, ha odamész.”

– Ó mama – felelt a kicsi –, tudod, hogy a Megváltó ma is vár. Ugye nem tartasz vissza?

Az anya sírt, a fiú vele együtt és zokogva mondta:

– Mama, ha apa levágja lábamat, akkor ugye te fogsz hordozni a vasárnapi iskolába?

Az anya, gyermeke bátorságán mélyen megindulva, így szólt: – Menj a vasárnapi iskolába, gyermekem. A te Istened, Akiben bízol, legyen segítségül és oltalmazzon meg téged.

Az anya sem volt már messze attól, hogy Jézushoz jöjjön és bízson benne, annyira megindította gyermekének rendíthetetlen hite.

A fiú vidáman jött át a vasárnapi iskolába. Nekünk sejtelmünk sem volt arról, milyen jelenetek játszódtak le a velünk szemközti házban. A pogány szomszédok viszont annál többet tudtak és utálatos kárörömmel várták, hogy a fiút bemárhassák az apjánál.

Ok fogadták a hazatérő apát, és rögtön újságolták:

– Fiad megint ott volt a vasárnapi iskolában.

Az apa magánkívül volt haragjában. Mindenre elszántan hazament és fiáért kiáltott, aki azonnal meg is jelent. Hogy mi következett azután, afelől nincs teljes bizonyosságunk. Mindenesetre a legkritikusabb pillanatban tűz esett az égből, úgyhogy egy szempillantás alatt az egész ház lángokban állt. Az apa rohant, hogy pénzét és értékeit mentse, ugyanis üzlettulajdonos volt. Mivel az egész egy villanásnyi idő alatt történt, oltásra senki sem gondolt. A szomszédok rémülten meredtek a hirtelen támadt tűzre, mi pedig az árvaházban semmit sem vettünk észre, különben fiaink futottak volna a tűzoltó vedrekkel. Egyszer csak felhangzott az utcán az apa segélykérő kiáltása:

– Menjetez gyorsan az imaházba és mondjátok meg, hogy óriási égési sebeink vannak! Legyenek olyan szívesek, jöjjenek ide, vigyenek el és gyógyítsanak meg bennünket! Ha meggyógyulunk, a fiam járhat vasárnapi iskolába.

A körülállók közül valaki azonnal átjött a missziói házba, ahonnan sürgősen érte mentek és a betegszobába hozták. Az apa harmadfokú égést szenvedett. Sajnos nem tudunk segíteni rajta. Néhány óra múlva iszonyú kínok között meghalt – hitetlenül.

Az anyát és a kedves, bátor kisfiút felápoltuk. A fiúcska sírt az örömtől, mikor anyja megmondta, hogy most már tilalom nélkül járhat az imaházba.

Könnyű elgondolni, mennyire megrendítette a pogányokat is Istennek ez a beavatkozása. Így szóltak:

– A fiúcska Istene segített ennek a gyermeknek. Saját szemünkkel láttuk, hogy tűz esett az égből.

Jeremiás próféta szavait láttuk beigazolódni: „Ha megtérsz, én is hozzád térek...” (Jer 15,19)

Ó de csodálatos is az Úr minden cselekedetében! Dicsőség az O szent Nevének!

A cipész és inasa

Liu árvaházunk neveltje volt, aki a cipésmesterséget tanulta ki. Buzgó és hűséges követője volt Jézusnak. Később is, mikor a mestervizsga után saját üzletet nyitott, szorgalmasan járt az összejövetelekre és keresetéből, Jézus iránti szeretete jeléül – a hívők szokása szerint – mindig leadta jövedelmének tizedét, pedig erre senki sem kényszerítette. Üzletét vasárnap zárva tartotta. Különös módja volt ez a bizonságtételnek, mivel a kínaiak nem tartják meg a vasárnapot. Mindenki tudta, hogy Liu keresztyén, aki hűségesen kiáll Megváltója mellett.

Az Úr nagyon megáldotta és annyi megbízást kapott, hogy már nem győzte egyedül a munkát. Magához vett egy otthontalan fiút az utcáról, aki jó segítségnek bizonyult. Az üzlet virágzott, az Úr áldása mindenem érezhető volt.

A fiatal cipészt egyszer utolérte valami, ami nálunk is gyakran bajt okoz a hívők között. Meg akart gazdagodni. Aki beleesik ebbe a csapdába, az a lelki dolgokat azonnal hanyagolni kezdi. Sajnos, Liuval is ez történt. Eleinte mindig kifutott az időből, ha összejövetelekre kellett mennie, később nem ért rá, hogy az Istennel való csendes közösséget ápolja, nem jutott ideje már bibliaolvasásra és imádkozásra. Aztán sajnálni kezdte, hogy vasárnap – míg mások pénzt kereshetnek – ő zárva tartja üzletét. Kiszámította, mennyi bevétele lenne, ha vasárnap is dolgozna.

Aztán – a kereset érdekében – sajnos, vasárnap is kinyitott. A tized leadására már nem futotta a pénzéből. És ha valaki meg akarta látogatni, sosem ért rá.

– Nem látod ezt a rengeteg cipőt? Ez mind sürgős munka. Hogy engedhetném meg, hogy feltartsanak?

S ha valaki csak egy Igét akart a Bibliából olvasni, azt sem tudta meghallgatni, már arra sem volt ideje.

Beckerné egyszer felkereste, mert látta, milyen nagy bajban van. De rájött, hogy semmi mást nem tehet, mint hogy imádkozik érte és vár Isten közbelépésére.

Egy napon meghallottuk, hogy Liu, a cipész súlyos beteg. Sokat imádkoztunk érte és kértük Istent, állítsa helyre őt lelkileg. Majd Beckerné meglátogatta és nagy együttérzéssel elbeszélgetett vele. A férfi sírva mondta:

– Misszionáriusnő, magam vagyok a betegségem oka. Nem volt idom istentiszteletre járni, üzletemet vasárnap is nyitva tartottam, nem adtam le a tizedet, nem törődtem a bibliaolvasással és imádkozással. – Gazdag akartam lenni. – Most az Úr ilyen súlyos betegséget bocsátott rám. Meg kell halnom, pedig még csak 23 éves vagyok.

Nagyon nyomorúságos állapotban volt és keservesen sírt. Beckerné imádkozott vele; Liu megvallotta bűneit, bocsánatot kért az Úr Jézustól és a misszionáriusnőtől. Megfogadta, hogy ha felerősödik, új életet kezd és ismét hűségesen szolgálja az Urat.

Mikor Beckerné távozóban volt, a fiú könyörögve mondta:

– Még egy kérésem lenne. Hadd menjek az árvaházba; ha az Úr nem gyógyít meg, ott szeretnék meghalni.

Vágyott rá, hogy még egyszer halljon Jézusról, mielőtt elszólítják ebből az életből. Beckerné megígérte, hogy odaviteti. – Szomorú dolog, ha egy 23 éves fiatalembernek ilyen kívánságát kell teljesíteni.

Elhozták hát Liut intézeti betegszobánkba, hogy szüntelen felügyelet alatt lehessen. Az árvák is látogathatták. Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy Liu életben maradjon. Egy napon Becker misszionárius így szólt:

– Hála legyen Istennek, túl van a krízisen. Megmenekült, nem kell meghalnia.

Ennek a betegségnek egyik tünete, hogy szinte minden beteg rettenetesen vágyódik egy savanykás főzelékféle után, ami Kínában terem. De a legnagyobb veszélynek teszi ki magát, aki közvetlenül a gyógyulás után eszik belőle, mivel az étel hatására a gyomorban és belekben levő fekélyek felszakadhatnak. Akkor aztán nincs mentség.

Becker testvér boldogan közölte Liuval, hogy túl van a veszélyen, de szívére kötötte, hogy semmi körülmények között ne egyen ebből a bizonyos főzelékből, mert az a halálát jelenti.

Elhívták Liu szolgáját s az ajtóba állították őrnek, hogy a beteghez senkit be ne engedjen, aki a tiltott főzelékből hozna. – A kínaiak azt hiszik, hogy jót tesznek, ha a beteg kívánságát teljesítik, pedig a szerencsétlent így juttatják a biztos halálba. Az inas éberem örködött.

Egy napon ismét Liuhoz készültem, hogy meglátogassam. Éppen néhány árva gyermekkel beszélgettem. Nem sok időm volt, imádkoztam a beteggel és indultam tovább. Alig léptem ki a szobából, mikor az egyik fiú utánam sietett és rémülten kiáltott:

– Misszionáriusnő, jöjjön gyorsan, Liu meghalt!

– Lehetetlen – szóltam megdöbbenve –, hiszen az előbb beszéltem vele!

Visszasiettem a betegszobába, hogy lássam, mi történt. Mikor a betegágyhoz léptem, Liu úgy feküdt ott, mint egy halott. Irtózatosan megijedtem. Ez nem lehetséges! Pulzusa nem volt kitapintható, lélegzést már nem lehetett észlelni. Képtelen voltam felfogni. De jobban szemügyre véve így szóltam:

– Nem halt meg. Még van élet benne.

Liu, útban a másik világ felé, most hirtelen felkiáltott:

– Elvesztem! Elvesztem! – Késő! A kapu nagyon szoros – nem férek be rajta! – Mélyen megrendültünk. Liu újra felkiáltott, mint aki halálos gyötrelemben van: Elvesztem, elvesztem! – Közben fejét jobbra-balra dobálta.

Alig bírtuk nézni. Tehetetlenségünkben az Urat ostromoltuk: – Könyörülj, könyörülj rajta, ne hagyd így meghalni!

Nem tudtuk, mi állhatja útját, hogy képtelen megbékélve távozni.

– Úr Jézus, miért nem tud Liu hozzád jutni a Mennybe? Miért szoros neki a kapu?”

Az Úr azonnal megmutatta, hogy Liu útját egy meg nem vallott bűn rekeszti el. Rögtön utasítottam a jelenlevő gyógyszerészt:

– Én most kimegyek, te pedig kérdezd meg Liut, milyen bűn van az életében, amit még nem vallott meg. Ha elmondta, azonnal hívd vissza.

A gyógyszerész – aki árváink közül való hívő fiú volt – megtette, amit mondtam és néhány perc múlva visszahívott. Liu egész nyugodtan feküdt az ágyon. Rejtett bűnét megvallotta, ez látható volt rajta. Nem fürkésztem, mi volt az, de örült a szívem, hogy kész volt világosságra hozni.

– Te Liu – kérdeztem tőle –, mondd, hol voltál az előbb, mikor a fiúk azt hitték, hogy meghaltál? Mit éltél át? Láttam az arcodon, hogy valami élményben van részed, bár életjelek nem mutatkoztak rajtad.

– Ó igen – mondta a beteg –, ott voltam a Menny kapujában és bepillantottam a dicsőségbe; de amikor be akartam menni, a kapu nagyon szűk volt, egyszerűen nem fértem át rajta. Nem tudtam átrésein magam. És hangot hallottam: „Nem mehetsz be!” Ez annyira megrendített, hogy kétségbeesetten kiáltani kezdtem: „Elvesztem, elvesztem; nagyon szoros a kapu!” aztán magamhoz tértem.

Az Úr engedte, hogy magához térjen, mert segíteni akart rajta. Csodálatos módon alkalmat adott, hogy Liu mindent elrendezzen. Még egyszer imádkoztam vele és megköszöntem a drága Megváltónak, hogy a fiú mindent megvallhatott és többé semmi akadály nem állja útját.

A többiek is imádkoztak és hálát adtak a kegyelemért. A haldokló fiatalember vonásai teljesen kisimultak. Hirtelen a nevemet kiáltotta:

– Misszionáriusnő, mehetek haza, mehetek haza! – Arca ragyogott, sugárzott, valósággal Isten dicsőségét láttuk rajta. Mély békesség áradt belőle. Alig ejtette ki ezeket a szavakat, kinyújtotta kezét és ujjongások között eltávozott. – Egy szót sem tudtunk szólni; csodáltkuk és imádtuk Istent.

A jelenlevő árva gyermekek közül mind előállt és megvallotta bűnét, akinek valami rendezetlen dolga volt. Így Liu, halálában sokak számára áldást jelenthetett.

Mikor az utcáról felfogadott fiú, Liu inasa látta, hogy kedves gazdája meghalt, a padlóra vetette magát, úgy kiáltott irgalomért:

– Istenem, segíts! Én is oda akarok jutni, ahova a mesterem ment!

Szegény gyermek nem túl sokat hallhatott Jézusról a mestere mellett, de annak halála teljesen hatalmába kerítette.

Mikor Becker testvér megtudta, mi történt, rögtön így szólt:

– Szerencsétlen Liu! Biztosan evett a tiltott főzelékből.

Kiderült, hogy egy kínai keresztyén nő valóban hozott Liunak a tilos ételből. Megtudta, hogy nagyon kívánja, és kileste, míg a kis őrszem pár pillanatra eltűnt. A félig telt tálat megtaláltuk a szobában. Ha nem evett volna belőle megmenekül. De azért valamennyien hálásak voltunk, hogy az Úr vette magához és minden jóra fordult.

Liu halála hangos üzenet volt nekünk is, az árva gyermekeknek is. Hazamenetelében nyilvánvaló lett a Megváltó nagy szeretete, mellyel a legsúlyosabb bűnöket is megbocsátja és a jóvátételre tehetetlen embereket örök kegyelemmel és szeretettel veszi körül. Csupán annyit vár, hogy a szív megnyíljon Előtte.

7. Szabadság és visszautazás

„Íme nem ismert népet hívsz elő...” (Ézs 55,5)

Mikor hét évi kínai szolgálat után hazautaztam szabadságra, kértem az Urat, adjon valami különös Igét a visszautazással kapcsolatban. Akkor kaptam Ézs 55,5-öt: „Íme nem ismert népet hívsz elő, és a nép, amely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőítt.”

– Nos – gondoltam –, azokat a pogányokat, akik nálunk vannak, már ismerem s aligha fogok más országba kerülni.

Viszont amikor szabadságom után ismét visszakerültem kínai állomáshelyemre, csakhamar megtapasztalhattam ennek az Igének a beteljesedését; de erről majd később!

Új láb

Hazafelé egész utazás alatt nagyon sokat szenvedtem dagadt lábam miatt. Sokszor fohászkoztam az Úrhoz, szánjon meg végtelen irgalmából és adjon új lábat, hogy Kínában akadálytalanul folytathassam majd a szolgálatot.

De egész szabadságom ideje alatt nem történt javulás. Már a visszaútra készülődtem s éppen az utolsó bibliaórán vettem részt Liebenzellben.

Nem emlékszem miről beszélt az igehirdető, de a végén – anélkül, hogy bajomról tudott volna – belekiáltotta a terembe:

– És te, te pedig új lábat kapsz!

Egész szívem ujjongott és örült, mikor meghallottam. – Jóval később megírtam ennek a testvérnek, hogy az Úr válaszát közölte velem.

Nos, a dicsérettel és hálaadással még nem történt semmi látható dolog. De én a leghatározottabban tudtam, hogy az Úr cselekedni fog.

Mikor másnap reggel felhúztam a cipőmet, meglepődtem: „De kitágult!” Lábam valósággal lötyögött benne. Mi történt? Az Úr leapasztotta a dagadást, kiutazás előtt búcsúzóul új lábbal ajándékozott meg. Ezzel az „új” lábbal még 14 évig járhattam Kínát. De ez az Úr kegyelme volt.

Sirályok

A hajóúton visszafelé viharba kerültünk. A hullámok átcsaptak a fedélzeten, ami nem volt éppen kellemes. Álltam és figyeltem a víz játékát, amint hegyé tornyosult, majd a mélybe szakadt. Egyszer csak észrevettem, hogy sirályok ülnek a hullámok tetején. Odakiáltottam:

– Szegény sirályok, mindjárt lezuhantok a mélybe! – és már el is tűntek. – Szerencsétlen madárkák! – sajnálkoztam. De legnagyobb ámulatomra hirtelen ismét felbukkantak és folytatták nagyszerű játékukat a hullámokkal.

Jó tanítás volt ez számomra. – Milyen sokszor kikerüljük a bajt – gondoltam –, ahelyett hogy Isten karjába vetnénk magunkat és engednénk, hogy éppen a baj által hordozzon bennünket. Ha a próbák hulláma a mélybe rántana is, nem kell félnünk. Az Úr kiment és megadja, hogy mindig felülemelkedjünk. Aztán újra felrepít a győzelmes ujjongás és diadal dicsőséges magasságaiba.

A vámnál

Mikor Németországból visszatértem Kínába, személyes dolgaimon kívül rengeteg csomagot vittem magammal a többi testvérnek, valamint egy gyógyszeres ládát missziói orvosunk számára. Kicsit aggódtam, hogy fogok Sanghajban ezzel a temérdek holmival átjutni a vámon. Egyik-másik csomagról azt sem tudtam, mi van benne. Ott álltam a vámnál, és elfogott a szorongás. De mint oly sok esetben, a 119. zsoltár 113. versét kezdtem imádkozni: „Legyen segítségemre a Te kezéd.”

A vámhivatalnok kiadta a parancsot:

– Tessék mindent felnyitni!

Aggódni kezdtem. Igazán nem tudtam, hogy fogom a dolgokat megmagyarázni. Emellett azt sem sejtettem, mi minden fog napvilágot látni. Nem maradt más hátra, kinyitottam a gyógyszeres ládát. Azt tudtam, hogy orvosságok vannak benne, de ahhoz kevés volt az angol tudásom, hogy a feliratokat kínaira fordítsam. A listát megtaláltam, de a szakkifejezéseket képtelen voltam lefordítani. A hivatalnok felszólított, hogy akkor keressek valakit, aki tud angolul. De senki nem volt a közelemben. Azt sem tudtam, honnan hozhatnék tolmácsot. Ismét sóhajt küldtem felfelé: „Uram, megígérted a segítséget. Könyörülj rajtam!” Megmondtam a vámtisztnek, hogy reménytelen dolog olyan szakembert keresni, aki a listát angolra tudná fordítani. Én sajnos képtelen vagyok erre, de annyit tudok, hogy ami a listán áll, az mind benne van a ládában. Az illető belátta, hogy valóban nincs mit tenni és felszólított:

– Nyisson ki egy másik ládát!

– Melyiket? – kérdeztem. Rábökött az egyikre. Ez a sajátom volt. Kinyitottam, de ebből a vizsgálat folyamán olyasmi került elő, amiről magam sem tudtam. Ugyanis mikor a hivatalnok mohón belenyúlt a ládába, hogy a dolgokat kipakolja, hirtelen rémülten húzta vissza a kezét, ami össze-vissza volt kenve valamivel. Az eset olyan mulatságos volt, hogy nevetnem kellett.

– Hát ez meg mi?” – szagolgatta a kezét a férfi.

– Nem tudom – feleltem.

Valóban nem volt tudomásom róla, hogy otthon valaki egy üveg lekvárt dugott a ládámba, így aztán nem szolgálhattam bővebb felvilágosítással. A jó ember tanácstalanul nézegette, mit csináljon a kezével. Mindenesetre meg kellett mosnia. Távozóban odaszólt: – Csukjon be mindent! – Most láttam csak miről volt szó: egy eltört lekváros üvegről. De bármilyen ügyetlenség volt az illető részéről, aki beledugta, mégis nagyon hálás voltam érte. Hiszen ez jelentette a menekülést egy hosszadalmas vámvizsgálattól. Több ládát nem kellett kinyitnom és így megúsztam a nehézkes visszarakodást. Igen, az Úr sokszor egészen különös dolgokat használ gyermekei megsegítése érdekében.

Így aztán a vasúti és hajócsatlakozást se szalasztottam el és nyomban továbbutazhattam.

Bizony, csodálatos az Úr minden cselekedetében. Ezer eszköze és útja van, hogy megsegítsen. Áldott az Ő Neve!

Vissza Jüancsouba

Útban az ország belseje felé egy nőtestvér utazott velem, aki szintén a mi állomásunkra készült. Feszélyezte, hogy senkit sem ismert ott.

– Olyan szorongás van bennem – mondta. Senkit nem ismerek, azt sem tudom, mi ott a helyzet. Egy dologban vagyok bizonyos, hogy sok nehézség vár rám és ettől félek.

Újra és újra ezzel a kedves mondással bátorítottam:

Aki hazafelé tart,
nem bánja az utat,
Szeme előre néz csak,
és örömet kutat.

Mikor a hosszú és fárasztó utazás után végre megérkeztünk az állomásra, útitársam kijelentette:

– Azzal a szép mondással meggyőzted a szívemet.

Kolerajárvány

Alig érkeztünk meg Jüancsouba, súlyos kolerajárvány tört ki. Szörnyű volt! Azonnal a tennivalók kellős közepébe kerültünk. Haldoklótól haldoklóig jártunk, hogy a vízben oldott gyógyföld alkalmazásával segítséget nyújtsunk.

Ez az iszonyú betegség hihetetlen gyorsan végzett áldozataival. Akinek egy napon kétszer volt rohama az már a halál zsákmánya lett.

Akinek csak egyszer, azt még megmenthettük ezzel az eljárással. Házról házra jártunk az agyaggal való kezelést alkalmazva, hogy gátat vessünk a járványnak.

Később kíséremmel, egy bibliásasszonnyal – akiről lesz még mondanivalóm – meglátogattunk egy külső állomást. Én az ottani segítő ágyában aludtam, nem tudva, hogy az illető nem rég halt meg kolerában. Fertőzést kaptam és éreztem, hogy a félelmetes betegség engem is megtámadott. Nem tudtam, hogy meg kell-e halnom. Az első roham után azonnal alkalmazták nálam is az agyaggal való kezelést. Borzalmas fájdalmak gyötörtek, de akaratomat teljesen átadtam mindható Uramnak. Őt illette a rendelkezés joga felettem. Utolért a második roham is, de szerencsére nem ugyanazon a napon, különben meg kellett volna halnom.

Bibliásasszonyaim igen nagy aggodalomban voltak miattam. Ágyam körül térdeltek, keservesen sírtak és tusakodtak az életemért. Mind megvizsgálta magát, nincs-e valami rendezetlenség az életében, ami Isten közbelépését akadályozhatná. Mindent megvallottak, bűnbocsánatért, majd ismét az életemért könyörögtek. Az Úr végtelen szeretetében meghallgatta imájukat és meggyógyított. A segítség oly csodálatos volt, hogy pár nap múlva már munkámat is folytathattam.

Visszatekintve ámulnom kellett, Isten milyen csodálatos módon tartotta meg életemet Kínában, ahol annyi testi veszedelemnek voltam kitéve. Sokat szenvedtem amiatt, hogy fizikai gyengeségemnél fogva igen hajlamos voltam a betegségekre, de egyik csodát a másik után éltem át. Isten nemcsak megőrizte a bajokban, hanem a szükséges erőt is megadta mindig a naponkénti rengeteg munka elvégzéséhez. Igen, Jézus Kínában is győztes, feltámadott Hősnek bizonyult.

„Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész Földnek! Kiálts és örvendj Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izráelnek Szentje!” (Ézs 12,5-6) Halleluja!

Beteljesített jelige

Már említettem, hogy második kiutazásom alkalmából az Úr Ézs. 55,5 Igéjét adta: „Nem ismert népet hívsz elő...”

Egy napon, amikor külvárosi imatermünkben éppen meg akartam kezdeni az összejövetelt, hirtelen észrevettem, hogy idegenek állnak az ajtó előtt és figyelnek. Gyorsan kimentem és behívtam őket.

Összejövetel után megtudtam, hogy Sanghaj környéki háborús menekültek, akik már ötven napja úton voltak. Lakást kerestek a városunkban, de ez nem volt egyszerű dolog. Hús menekült csupán egy kicsi szobát kapott. Ebben a kérdésben a magukkal hozott bálványok sem tudtak segíteni. Teljesen csalódottak voltak.

Mikor a Feltámadotról szóló üzenetet hallották, megértették, hogy ez a Jézus őket is szereti és rajtuk is segíteni akar. Kimentek hát a folyóhoz, bálványaikat a vízbe hajigálták és így szóltak:

– Nem tudtatok segíteni a menekülésben, cserbenhagytatok minket. Többé hallani sem akarunk rólatok.

Szívüket megnyitották Az előtt, Aki így szól: „Én vagyok az (egyetlen) Út, az Igazság és az Élet!” Beteltek örömmel. Hűségesen jártak az összejövetelekre, mi pedig boldogan oktattuk őket.

Tehát ok voltak azok a pogányok, akiket nem ismertem, akiket az Úr Jézus ötvennapos járőföld távolságból küldött hozzám. Bár kínaiak voltak, számunkra mégis teljesen idegenek. Jézus a külső körülményekben is hűségesen gondoskodott róluk. Kaptak egy nagyobb helyiséget, mely távolabb volt bár egy kissé az imaházunktól, de ok vidáman mondták:

– Most jöhettek hozzánk is hirdetni az evangéliumot, hadd jussanak minél többen hitre.

Hálásak voltunk azért az ajánlatért, mert a háborús zónából egyre több menekült érkezett és közülük sokan találtak Jézushoz.

Igazán szép munkát kezdhettünk ezek között a testvérek között, akikkel az Úr olyan csodálatos módon ajándékozott meg bennünket.

„Áldott legyen az Úr Neve! Szavát és hűségét megtartja örökké!”

8. Élmények a helyi és utazó szolgálatokból

Missziói utat és női segítőköt kérek

„Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.” (Mt. 9,38)

Igen szívemre vettem ezt az Igét, mikor láttam, hogy egy bibliásasszonnyal nem sokra jutok. A nehézséget növelte, hogy kedves, egyetlen segítségemnek – mint a legtöbb kínai asszonynak – kicsi lába volt. – Azelőtt ugyanis a lányoknak még egész kicsi korban eltörték a lábát. Mivel ez tartós fájdalmat vont maga után, a nők állandóan kötést viseltek lábukon. A huzamos gyaloglás nagy nehézséget jelentett számunkra, mert lábuk könnyen kisebesedett. – Elpanaszoltam problémámat drága Uramnak:

– Kérlek, adj nekem annyi bibliásasszonyt, ahány ujj van a két kezemen!

Állomásunkon működött már három férficsoport 12-12 taggal egy misszionárius vezetése alatt.

– Ha lenne egy ilyen női csoportom – gondoltam magamban –, missziói útra indulhatnék velük, és több embert érhetnék el.

Egy napon értesítés jött Amerikából, hogy valaki pénzt akar küldeni egy női csoport fenntartására. Csendben a szívem mélyén nagyon örültem és vártam a kibontakozást.

Imádságom első fele tehát meghallgatást talált. A női csoport kiküldéséhez szükséges pénzügyi támogatás rendelkezésre állt.

Állomásunk vezetője egy napon így szólt ahhoz a misszionáriusnőhöz, aki már régebb óta volt Kínában, mint én: – Bizonyára örülni fog, hogy egy női csoporttal járhatja a falvakat!

A testvér mosolyogva válaszolt:

– Hát nem. Nekem kicsit ellenszenves lenne. Ezek az asszonyok mind úgy billegnek, mint a kacsák. Hogy menjek végig velük a falvakon? Micsoda feltűnést jelentene az!

Véletlenül fültanúja voltam a beszélgetésnek. Gyorsan visszavonultam a szobámba és azt mondtam az Úrnak:

– Drága Megváltóm, bár én kértem ezt a női csoportot, de ha Te a másik testvérnek akarod adni, abba is beleegyezem.

Csendben mégis reménykedtem, hogy én kapom meg őket. Valamivel később a vezető misszionárius hozzám fordult:

– Erzsébet testvér, tudna örülni annak, ha egy női csoporttal járhatná a falvakat? – Nagy örömmel tört ki belőlem: – Ó, kimondhatatlanul örülnék!

Újra szobámba mentem és szívből megköszöntem az Úrnak, hogy a női csoport mégis az enyém lesz.

Megvolt tehát a pénz és rám bízta a vezetést. De hol voltak az asszonyok? Ki lesz alkalmas, és mi legyen a válogatás mércéje?

Egyértelműen arra a látásra jutottunk, hogy ennél a szolgálatnál kizárólag idősebb özvegyek jöhetnek szóba, akik otthonukban leginkább nélkülözhetőek. Másodsorban olyan asszonyoknak kell lenniük, akik az Urat szívből szeretik, és akik már megnyertek lelkeket Jézus számára. Tanult asszony egy se volt közöttük. Viszont hitre jutása után a legtöbb megtanult olvasni.

Az asszony-csoport ügyét a gyülekezet elé tártuk és jelentkezőket kértünk a munkatársi szolgálatra. Nem hallgattuk el azt sem, hogy ez a munka igen sok fáradtsággal jár. Egész nap úton kell lenni, hogy az embereket házról-házra meglátogathassuk s az út hegyen-völgyön át vezet.

Tájékoztatásunk után néhány asszony jelentkezett a szolgálatra, s mi a pályázók közül kikerestük azokat, akik igazán szívből szolgálták az Urat. Ezeket a bibliásasszonyokat aztán vezetésemre bízta, én pedig boldog voltam, hogy életemben először saját családom lehet. A legidősebb családtag hetvenéves volt és a legfiatalabb – engem kivéve – negyvenöt. A legifjabb én voltam, a családfő.

A családi élet szabályainak a kialakítása nem is volt olyan egyszerű, mivel mindegyiknek megvolt a maga szokása és egyéni életritmusa. Otthon a menyük esténként még a lábmosó vizet is bevitte nekik. Nálam viszont kinek-kinek saját magáról kellett gondoskodnia az ilyen igényeket illetően. – De nem volt fennakadás. Jézus mindegyiket megsegítette és egytől egyig azon igyekeztek, hogy nagy családukban lehetőleg harmonikusan folyjon az élet.

Tíz bibliásasszonyt kértem az Úrtól, de Ő mindjárt tizenkettővel indított útnak. Mindig kérésünkön és elgondolásunkon felül hallgatja meg imáinkat.

Közös szolgálatunkat közös imára építettük. Hogy az első reggeli órát mindenki személyes csendességére fordíthassa, kezdettől azt tanácsoltam, hogy reggeli előtt ne is köszöntsük egymást. Mert a köszönéssel együtt mindjárt belebonyolódunk a kölcsönös kérdeztetésbe. Így aztán elhatároztuk, hogy a nap első óráját egészen az Úr Jézusnak adjuk.

Az asszonyok csodálkozva kérdezték: „Lin-Csiao-sr (ez volt a kínai nevem), el tudod képzelni, hogy kibírjuk egy teljes óráig csendben, mikor egy, legfeljebb két helyiség áll majd rendelkezésünkre?”

– Igen – válaszoltam –, ezt mindenképpen meg kell tanulnunk, különben az összejövetelek áldásához szükséges csendet veszítjük el.

Mikor aztán egybegyűltünk közös reggelire és imára, felhangzott a „jó reggelt!” s akkor megkérdezhették, hogy aludtam, hogy érzem magam stb.

Ez a sokak számára szokatlan fegyelem kezdetben igen keserves volt, mégis jó gyakorlatot jelentett valamennyiünknek. Még nekem is kényszerítenem kellett magam, hogy a megszabott rendet betartsam.

A csendes reggeli óra egész napi munkánkat észrevehetően átította Isten áldásával és szolgálatunknak ez volt legfontosabb feltétele. A csendes órán és a közös reggeli imán kívül bibliaórát is tartottunk egymás

között. Fontos volt, hogy ezeket a kedves hívő asszonyokat elsősorban az Igéből készítsük fel szolgálatukra és konkrét utasításokat adjunk, hogyan beszélhetnének legeredményesebben Jézusról.

Elérkezett az első missziói utazás ideje. Természetesen valamennyiünk számára nagy örömet jelentett. Az Úr egy Uesuwan nevű rablófaluba vezetett, mely 12 hónap alatt 12 támadást élt át. Sok ház leégett, az embereket, állatokat elhurcolták. Ilyen szomorú helyre küldött az Úr, hogy az embereknek örömhírt vigyünk. Volt, aki megjegyezte:

– Ugyan, mit akarsz kezdeni ezekkel az asszonyokkal Uesuwanban? Két hét múlva úgymint visszatértek. Ezalatt mindenkit meglátogathattok, s utána mit tudnátok csinálni egy leégett rablófaluban?

Mi inkább az Úr hangjára figyeltünk és elindultunk Uesuwanba.

Szolgálatunk idejére külön napirendet állítottunk fel, melyhez szigorúan ragaszkodtunk.

Reggel első a csendesség, utána a reggeli, majd a biblia-és imaóra. Ezt követően az asszonyok kettesével látogatásra indultak. A látogatásokat is bizonyos séma szerint végeztük, hogy egyik csoport se keresztezze a másik munkáját. Legelőször a hívőket kerestük fel, aztán a keresztségre jelentkezőket, végül valamennyi pogány családot. Mindenütt tárt kapukra találtunk. – Milyen öröm, ha maga az Úr megy elöl és nyitogatja az ajtókat! – Este saját segítőmmel kissé korábban tértem haza, hogy jelen legyek, amikor a többiek visszatérnek. Legtöbbször, ahogy beléptek a házba, odajöttek hozzám, hogy beszámoljanak élményeikről, napi munkájukról. A különös segítségre szoruló családokat megjegyeztük és a befutott információk alapján terveztük a másnapi programot. Mindnyájan szívből örültünk annak, amit az Úr szolgálatunk által cselekedett. Áldott és csodálatos munkát végezhetünk.

Kezdetben nagy kérdést jelentett még egy probléma: ki legyen a szakács? Az asszonyok képtelenek voltak apró lábukon a konyhában álldogálni, míg 13 személy számára megfőztek. Beszéltem a dolgról a helyi prédikátorral, aki rögtön kész volt a válasszal:

– Semmi probléma! Van egy unokaöcsém, aki szakács és pillanatnyilag éppen nincs munkája.

Mennyire örültem, mikor láttam, hogy az Úr Jézus mindent sokkal jobban előkészített, mint ahogy sejtettük volna. A bizonyos unokaöcs éppen állást keresett, tehát pillanatnyilag szabad volt és kérésünkre minden további nélkül elvállalta nálunk a konyha vezetését. Nagyon jól főzött, mi pedig boldogok voltunk, hogy ezt a gondot elvethettük és minden időnk a missziói munkának szentelhettük.

Sok nyomorúságot láttunk. Örömet és szenvedést vegyesen tapasztaltunk ebben a rablófaluban. Az embereket hívogattuk istentiszteleteinkre és sokszor előfordult, hogy míg egy-egy falun áthaladtunk, találoztunk olyanokkal, akik az ablakból kiabáltak utánunk: térjünk már be hozzájuk is. Akiiket meglátogattunk, legtöbbször meghívták szomszédjaikat is, így az örömhír végül igazán minden házba eljuthatott.

Csaknem húsz hetet töltöttünk ebben a faluban, ahol negyvenöten jelentkeztek keresztségre. Az ilyen jelentkezők már korábban sokat hallottak Jézusról, szívük nyitva volt és vágyakoztak az Úr követésére. – Meglepett bennünket, hogy aránylag rövid idő alatt ennyi ember jutott döntésre. Mert a kínaiaknak a legtöbb esetben majdnem egy évre volt szükségük, hogy megértsék, mit jelent Jézust a szívükbe fogadni. Ennek a falunak a lakossága nagyon súlyos időket élt át és ez volt az egyik oka, hogy itt bensőleg készségesebbek voltak az Úr követésére.

Sokan mindenüket elvesztették; holmijuk megégett vagy elrabolták.

Nem volt ez könnyű dolog. A rablók is megtudták, hogy ott tartózkodunk a faluban. Eljöttek, berendeztek maguknak egy kis kunyhót és részt vettek istentiszteleteinken. Így összejöveteleinknek rendszerint sok hallgatója volt. Az elmenekült helybeliek szintén visszatértek régi otthonukba. Isten Lelkének munkája érezhető volt mindenfelé. Az emberek vágytak rá, hogy többet tudjanak, mi pedig azt tapasztaltuk, hogy az üzenetet befogadják és megértik. Olvasni is tanítottuk őket.

Néhány beteg gyógyulásának is tanúi lehettünk. Vakok visszanyerték látásukat, bénák jártak és bélpoklosok megtisztultak. Megtapasztalhattunk valamit Jézus szavainak igazságából, melyeket a fogságban levő megszorodott Jánosnak küldött vigasztalásul. (Lk 7,22) A történetek feletti öröm igazán nagy volt a faluban.

Bizonyára érdeklő a kedves olvasót, mi történt közben a mi hetvenéves munkatársunkkal. Már Uesuwanba való indulásunk előtt megkérdeztem a vezető misszionáriust:

– Mit kezdjek egy hetvenéves asszonnyal? Csak nem kívánhatom tőle, hogy hegyen-völgyön át velünk vándoroljon!

De a misszionárius másképp vélekedett:

– Erzsébet testvér, még örülni fog, hogy egy idős asszony van maga mellett. Szüksége lesz valakire, aki otthon marad az imaháznál. Nagyon is jó lenne, ha minden fiatal prédikátor házaspár mellett lenne egy idős hívő asszony, aki fogadná a vendégeket. Ha a többiek állandóan látogatnak, bizonyára lesznek, akik felkeresik az imaházat, hogy a látogatást visszaadják, s ez gyakran egész nap tart. Bizonyos, hogy mindig betér valaki, ha másért nem, pusztán kíváncsiságból. Az ilyen alkalmat aztán nagyszerűen ki lehet használni Jézusról való bizonyágtételre.

Hálás voltam az útmutatásért és ámulva láttam, milyen igaza volt a misszionáriusnak.

Mikor az öreg hívő asszony megtudta, hogy mérlegeltem: magammal vigyem-e a missziói útra, így szólt hozzám: – Ó, hiszen ez volt régóta a vágyam, hogy egész életemmel az Úr Jézust szolgáljam. Férjem meghalt, most szabad vagyok; hadd menjek én is veletek!

Így jött velünk ez a kedves hívő öregasszony és a faluban átvette a látogatók fogadásának szolgálatát. Mert a falubelieket állandóan hívogattuk:

– Jöjjetek el egyszer imaházunkba!

Ezt sokan meg is tették. Valóságos öröm volt látni, milyen ügyesen forgolódott ez az idős asszony a beszélgetést irányítva, hogy Jézusra terelhesse a szót. Azok közé a kevesek közé tartozott, akik magas koruk ellenére olvasni tudtak. Bibliáját jól ismerte. Fő témája volt: az Isten dicsősége. Szívén viselte, hogy mindig mondjon valamit a mennyei dicsőségről. Mihelyt észrevette, hogy a bejáratnál álldogál valaki, kiment és megszólította:

– Jöjj be egy kicsit, kapsz egy teát. – A kínainak ezt sosem kell kétszer mondani.

Teázás közben az asszony mindig ugyanazt a kérdést szegezte a meghívottnak: – Te is benéztél már a Mennybe? – Én? – álmélkodott az illető. – Én a Mennybe? Nem, még soha. Te talán már betekinttéll?

– Bizony – bólintott az asszony s egész arca ragyogott –, én már tudom, milyen a Menny. – Az ilyesmi persze megragadta az embereket, égő kíváncsisággal fordultak az asszony felé.

– Mondd már el, kérlek, milyen az a Menny!

– Majd mindjárt elolvasom” – válaszolt az asszony és felolvasta a látogatónak a Biblia két utolsó fejezetét. Persze, utána még sokáig kellett mesélnie. Úgy tűnt, mintha máris otthon lenne odafönn. Tudta, mi van itt és mi van ott, de a legfontosabb Jézus Krisztus volt, az Isten Báránya és az Ő dicsősége.

A hallgatókat mindig rabul ejtette a Mennyről szóló tudósítás és mély vágy ébredt bennük, hogy egyszer ők is oda kerüljenek. Az öreg bibliásasszony az elbeszéléshez kapcsolódva azonnal feltette a kérdést:

– Mondd, nem szeretnél te is oda jutni? A gyöngykapukat látni? Nem szeretnél az aranyutcákon járni?

– Dehogynem! Nagyon is! – hangzott a válasz. Ilyen üdvösséget senki sem akart elszalasztani.

Most aztán az asszony rátért arra, hogy hallgatóinak Jézus eljövételéről beszéljen. Elmondta, hogy szenvedett, vérezett és halt meg bűneinkért, hogy el ne vesszünk, ha hiszünk Benne. – Oly egyszerűen és szemléletesen tárta az evangéliumot az emberek elé, hogy sokan döntöttek: Jézus Krisztust, az egyetlen utat fogják keresni, és azon akarnak járni.

Mikor láttuk, milyen drága szolgálatot végez az imaházban ez az idős asszony, látogatásaink során még inkább tanácsoltuk az embereknek: el ne mulasszák, hogy az imaházat felkeressék. Valójában ez volt a háttere annak, miért jelentkeztek annyian a keresztségre.

Mikor úgy láttuk, hogy munkánkat a rablófaluban elvégeztük, az ott lakókat Isten kegyelmébe ajánlottuk, a hívőket és keresztségre jelentkezőket pedig a helyi prédikátor oltalmára bíztuk. Mind a negyvenötöt ugyanabban az évben keresztelték. Szívünk hálával és örömmel volt tele.

Aztán folytattuk utunkat hegyen-völgyön át, hogy lelkeket nyerjünk Jézusnak. Nem volt könnyű szolgálat az asszonyok számára, de az Úr csodálatosan segített. Akár teljesen hegyek közé zárt falvokról volt szó, akár a dombokon elszórtan álló magányos házakról, sosem voltunk önmagunkra tekintettel. Egyetlen vágyunk volt Jézus nevének terjesztése. Hiszen ezért keltünk útra!

Később az Úr ismét olyan helyre vezetett, ahol nem volt szakácsunk. Viszont csoportunkból az egyik asszony elvállalta, hogy inkább piszkálja otthon a tüzet és főz nekünk, mint hogy látogatni járjon. Valahogy nehezebbre esett a beszéd. A kérdés így újra megoldódott. Egyáltalán csodálkoznom kellett, mennyire egymáshoz illettek munkatársaim és milyen hamar megtanulták, hogy az első reggeli órát az Úrral való csendességben töltsék. Így aztán közösen is nagy áldással szolgálhattuk az Urat.

Sokan találtak Jézushoz ezen a szolgálaton keresztül. Külön örömet jelentett, hogy az Úr – ígérete szerint – sok beteget meggyógyított és az evangéliumot a szegényeknek prédikálhattuk. Tapasztaltuk megszállottak szabadulását is.

Dicsőség az Úr Nevének, mert megtartja, amit megígért.

Liangné keresztségre vágyik

„Kövess engem!” (Lk 5,27)

Liangnak hívták az embert, aki utazásainkhoz szükség esetén kulikról gondoskodott. Hívó volt és gyülekezetünk hűséges tagja. Felesége is hinni akart Jézusban. Meg is tért, de nyelvének nem tudott parancsolni. Már kétszer jelentkezett keresztségre, de közvetlenül előtte mindkét alkalommal összeveszett valakivel. Egyre intettük őt:

– Ha hiszel a Megváltóban, számolj azzal, hogy megsegít, és nem kell többé veszekedned. Addig nem keresztelhetünk meg, míg patvarkodásokba keveredsz, és összeütközésbe kerülsz az emberekkel.

Látszott rajta, mennyire szomorítja, hogy kimarad a keresztelendők közül. Kérte a misszionáriust, hogy segítsen rajta. Sokat könyörgöttünk érte, hadd tudná a száját valami jobb dologra használni. Az asszony megpróbált másokat is az Úr Jézushoz vezetni, de mikor látták a viselkedését, már nem nagyon érdekelte őket, amit mondott.

Liangnét egy napon valami szegény asszony kereste fel. A szerencsétlen átadott egy férfinak kétszáz maga készítette hajhálót viszonteladásra. A férfi becsapta, és azt állította, hogy a hajhálókért járó pénzt már kifizette. Az asszony nagy bajában Liangnéhoz ment és elpanaszolta bánatát.

– Gyere – mondta Liangné –, elmegyünk a kereskedőhöz. Majd én megmondom a véleményem annak az embernek! – Talán éppen itt volt az alkalom, hogy gyorsan pergő nyelvét valami jóra használja. A két asszony felkereste a csalót.

– Te nem fizettél ennek az asszonynak – mondta Liangné szigorúan. – Márpedig a kétszáz hajhálót kifizeted, az egyszer biztos!

– Én a pénzt már odaadtam – válaszolt a férfi –, de ha nem hiszitek, jöjjetek el a kis bálványtemplomhoz. Ott az istenség jelenlétében állítom, hogy megadtam a tartozást. A bálványisten igazat fog adni nekem, mert mindig megsegít. Én a pénzt az asszonynak odaadtam.

– Nos jó – mondta Liangné –, veled megyünk. Odaértek a bálványszentélyhez és az ember segítségül hívta istenét. Állította, hogy a hajhálók árát kifizette az asszonynak. Liangné és a szerencsétlen károsult egy darabig csak állt és hallgatott. Miután a csaló befejezte imáját, megszólalt Liangné:

– Úgy, most maradj veszteg, most jövök én. – Száját megnyitva imádkozni kezdett és hangosan kiáltott az élő Istenhez, szüntelen segítségül hívva Őt. Elmondta, hogy történt a dolog, hogy a férfi csaló, s egyáltalán nem fizetett. Az imádság csak úgy folyt az ajkáról. A mellette álló férfi kezdte magát egyre kényelmetlenebbül érezni. Verejték tört ki rajta, de az asszony addig nem hagyta abba az imát, míg Isten nem válaszolt. A férfi hirtelen egész testében reszketni kezdett. Az élő Isten jelenlétének tudatára irtózatossá félelem fogta el. Attól tartott, hogy ez az Isten egy pillanat alatt megsemmisíti, ha át nem áll az igazság oldalára. Villámgyorsan zsebébe nyúlt és átnyújtotta az asszonynak a hajhálók árát.

– Itt a pénzed – mondta megindult hangon –, tényleg nem adtam oda.

Nagy volt az örömünk, mikor megtudtuk, hogy Liangné végre valami jóra használta a nyelvét.

– Most már következő vasárnap megkeresztelünk – mondtuk neki –, de előbb meghallgatjuk, mit tudsz az Úr Jézusról, s hogy igazán Neki akarsz-e élni?

A keresztség feltételét három szóban foglaltuk össze: megtérés, megmaradás, vágyakozás. Nos, a megtérésében régóta bizonyosak voltunk, de Liangné meg is maradt. Keresztsége után sok embernek

mutathatta meg a Jézushoz vezető utat. Megtanulta, hogy a Vér megőrző hatalmát saját szájára is alkalmazza és igazi áldás hordozója lett.

Három folyón át – a szeretet bizonyága

Vedd a lábam és segíts
Arra járn, merre hívsz...

Szívesen gondolkodom arra a hívő asszonyra, aki egyik külső állomásunkon rendszeresen látogatta az összejöveteleket. Hosszú és fárasztó utat kellett megtennie. Nagy örömünkre mégis mindig jelen volt. Egy napon elhatároztam, hogy meglátogatom.

– Ha ő el tud járni az összejöveteleinkre, egyszer én is elmehetek hozzá, hiszen ugyanazt az utat kell megtennem – gondoltam. Mikor legközelebb találkoztam vele, megígértem, hogy felkeresem.

– Ó, jobb ha nem jössz! – kiáltott az asszony. Úgyse bírod ki az utat.

– Ugyan miért nem? – kérdeztem.

– Nagyon megerőltető út; neked nagyon megerőltető lenne. – vélekedett a kínai asszony.

Csakhogyan én nem értem be ennyi magyarázattal és azt feleltem: „Ha te nem sajnálsz a fáradságot, hogy idejőjj, én sem sajnálom, hogy elmenjek hozzád.

– De gondold meg – folytatta az asszony –, míg odaérsz, három folyót kell átlábalnod.

– Viszont ha te képes vagy erre – mondtam határozottan –, akkor én is. – És ennél maradtunk.

Megkérdeztem bibliásasszonyomat, hajlandó lenne-e velem jönni. Nem riasztja el, hogy három folyón kell átkelnünk, vagyis cipőnket és harisnyánkat néhányszor le-fel kell húzogatnunk? Segítöm mindent vállalt.

Elindultunk. Valóban nem volt csekélység az asszony házához eljutni. A hőség is szinte kibírhatatlan volt.

Az első folyócskához érve megálltunk és első ízben húztuk le cipőnket és harisnyánkat. Kéz a kézben átkeltünk kölcsönösen óva egymást a sekély vízben való elcsúszástól. Boldogan értük el a túlsó partot és megkérdeztük egymást, lenne-e bátorságunk a következő folyóig mezítláb menni. A homok forró volt, a talaj csupasz lábunknak szokatlanul göröngyös, de megkockáztattuk.

Mikor a homok olyan forró lett, hogy lábunk csaknem kisebesedett, jobbnak láttuk a harisnyát és cipőt újra felhúzni. Viszont hamarosan elértük a második folyót. Persze egyetlen járható hidat nem láttunk se közelben, sem távolban. Milyen kellemes volt a hűvös víz a forró pusztai homok után! Most már igazán kibírtuk, hogy cipőnket, harisnyánkat hónunk alatt vigyük, míg a harmadik folyót is magunk mögött nem hagytuk. Végre felbukkant a távolban kedves testvérünk háza. Nagyon szívélyesen fogadott bennünket. Azt se tudta, mit mondjon örömeiben. Egyre ujjongott:

– Igazán szeretsz, igazán szeretsz.

De hiszen éppen ezt akartuk megmutatni ennek a drága léleknek! Rövid, de nagyon áldott közösségünk volt az Ige mellett. A hívő asszony sarkig tárta szívét a magunkkal hozott örömhír előtt. A hívőknek is szükségük van megerősítésre; szükségük van rá, hogy valaki elmondja, megmagyarázza nekik, miképp növekedhet az Úrban való örömük és a hívő életre való alkalmasságuk. Soha el nem felejttem az asszony örvendő hangját: „Igazán szeretsz!” Ó, sokszor de kevés kell ahhoz, hogy szeretetünket megbizonyítsuk! A mi esetünkben kicsit több kellett, de az öröm annál nagyobb volt.

Mindenesetre a visszaút sem volt könnyebb. Ugyanaz a história: Harisnya-és cipőhúzogató, meg lábalás a három folyón át. Mikor hazaértünk nagyon elégedettek voltunk. Úgy éreztem: most ismét igazán misszionárius voltam. Kínai szolgálatom alatt, ha valami nem látszott éppen ígéretesnek, mindig figyelmeztettem magam: ez is hozzátartozik. S ha valami hozzátartozik, akkor nincs ellenkezés, csak dicséret és hálaadás.

A tüdőbeteg fiú

Szomszédunkban élt egy nagyon szegény család. A 15 éves fiú súlyos tüdőbeteg volt, ennek ellenére napról-napra a repülőtérré vánszorgott olajos kalácskáival (olajban sült kis rizskalácsok), hogy az érkező utasok között árusítsa. Csakhogyan nem ő volt ám az egyetlen süteményárus, így legtöbbször egész nap a forró

repülőtéren álldogált és esténként sok süteményt hozott vissza. A kevés kis kereset a legszükségesebb élelmiszerekre is alig futotta. A szegény szülőknek sokszor más ennivalójuk sem volt, mint a napszíta száraz kalács, amit a gyerek esténként hazahozott. Nem csoda, hogy a fiú egyre betegebb lett, hiszen a repülőtér levegője, meg a forró nap minden volt számára, csak egészséges környezet nem.

Egyszer meghívtam magamhoz ezt a fiút és beszéltem neki az Úr Jézusról. Amit hallott, annyira felkeltette érdeklődését, hogy újra meg újra felkeresett, míg egy napon elfogadta a Krisztusban való üdvösséget. Természetesen nagyon örültem, mikor az életében történt változást láttam. Egy alkalommal így szólt hozzám: – Misszionáriusnő, arra tanítottál, hogy Jézusnak mindent el szabad mondani és Ő meghallgatja az imát. Nem tudna az Úr Jézus abban is segíteni, hogy a süteményeimet jobban eladhassam?

– Dehogynem! Egész biztosan – feleltem. – Mondjuk el most rögtön Neki. – A dolgot mindketten az Úr elé tártuk és azonnal hálát is adtunk a segítségért. – Két óra múlva a fiú már otthon volt és egyetlen kalácsa sem maradt. Kimondhatatlanul örült.

Megkérdeztem, mi történt, hogy máris otthon van. Hiszen jól tudtam, hogy a repülőtéren sok gyermek kínálgatja a süteményt és sajnos sokszor igen kicsi a kereslet. Örömtől ragyogó arccal számolt be:

– Miután együtt imádkoztunk, kimentem a repülőtérre. Alig értem oda, körülvett egy csomó férfi és megszólítottak: „Te fiú, a kalácsodat akarjuk megvenni!” És megvették az összeset. Egy óra múlva már egy darab sem volt.

A hazahozott pénzen anyja rizst vásárolt. A fiú ettől kezdve mindennap egykettőre hazakerült és hozta szüleinek a pénzt. Egy másik alkalommal azzal jött hozzám:

– Misszionáriusnő, Jézus olyan csodálatosan meghallgatott a kalácsok dolgában. Nem tehetné meg azt is, hogy köhögésem elmúljon és meggyógyuljak?

– De igen – feleltem –, az Úr Jézus ezt is megteheti, ha ez az O szent akarata. Kérjük Őt most mindjárt.

Így vittük ezt is közösen az Úr elé. És mi történt? – A tüdőbajos köhögés egyre alábbhagyott, a rohamok mind ritkábbak lettek, s egyszer csak elmaradtak. A fiú teljesen meggyógyult. Így éltük át az Úr dicsőségét. Igen, Jézus meghallgatja az imát. Milyen üdítő, milyen vigasztaló az a tudat, hogy szüntelen örködik felettünk és Övéit csodálatosan megsegíti.

A kínai tiszt, aki bibliaolvasás által újjászületett

„Mint akik újonnan születettek, nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, mely él és megmarad örökké.” (1Pét 1,23)

Egy napon kínai tiszt keresett fel az imaházban. Kis Újtestamentumot tartott a kezében és a következő szavakkal fordult hozzám:

– Ismered ezt a könyvecskét?

– Igen – feleltem csodálkozva –, ez egy Újtestamentum.

A tiszt folytatta:

– Ajándékba kaptam ezt a könyvet. Még soha nem voltam itt az imaházban, eddig nem is tudtam semmit Isten Igéjéről. De most tudom, hogy ez a könyv Isten Szava, mert amit ebből olvastam, az más embert formált belőlem. Menj ki az utcára a csapatomhoz, ők elmondhatják, ki voltam azelőtt. Iszonyatos dühömben olyasmiket vittem végbe, hogy mindenki rettegett tőlem. De kérdezd csak meg a katonáimat, most is ugyanaz vagyok-e. Teljesen megszabadultam a haragtól. Alig ismerek magamra. Mindenkihez kedves, barátságos tudok lenni, még ahhoz is, aki gonosz vagy engedetlen. És mindez azóta, hogy olvasom ezt a könyvecskét. Isten Szava ez a könyv, teljesen megváltoztatott engem. Hiszem mindazt, ami benne van. Hiszek, Jézus Krisztusban, hiszek az élő Istenben. Boldog és hálás vagyok, hogy mindenki láthatja: nem kell dühösködnöm többé.

Ki sem tudom mondani, mekkora volt örömöm olyan pogánytól hallva ezt a bizonyágtételt, aki soha, egyetlen hívő prédikációt sem hallott, mégis új teremtéssé lett az Újtestamentum olvasása, Isten elrejtett ereje által. Újjászületett ember volt ez a tiszt: bűneiből megváltva, a haragtól megszabadulva. Zinzendorf verse jutott mindjárt eszembe:

Haragról, bűnről mondhatom:

Ezekért halt meg Jézusom.

Ha az Úr a harag miatt függött a kereszten, akkor nem kell többé haragudnunk. Ezt élte át a tiszt is. Milyen csodálatos is az Isten! Örök kegyelmében megkeresi az embert és Lelke által, Igéje által újjászületést munkál benne. Áldott legyen Jézus Krisztus, Aki hatalmas és dicső. Ő az Élő és Feltámadott, Akinek szava soha nem tér vissza üresen, hanem megcselekszi, amit akar, és jó szerencsés lesz ott, ahová küldik. (Ézs. 55,12)

A szüntelen imádkozó kínai asszony

„Szüntelen imádkoztatok!” (1Tess 5,17)

Egyszer eljött összejövetelünkre egy pogány asszony, hogy halljon valamit Jézusról. Igen figyelmes volt. Legközelebb újra megjelent és igen hamar felfogta az Úrra vonatkozó dolgokat, Aki előtt szívét kitarja és követésére indult. Megismerte és megszerette Jézust, a Megváltót, és csakhamar felvehettük őt a keresztségre jelentkezők közé.

De hamarosan feltűnt, hogy az asszony nem jön az összejövetelekre. Talán nem áll jól lelkileg? Vagy eltántorították a hittől? Vagy visszatartják az összejövetelektől? Meglátogattam és érdeklődtem, mi a oka távolmaradásának? Erre elmondta:

– Szeretnék minden alkalommal ott lenni. De tudjátok, vannak hitetlen rokonaim és hozzátartozóim, akiknek elmondtam az Úr Jézusról mindent, amit tudtam. Hívtam őket, hogy jöjjenek a Megváltóhoz, aki a gonoszságból megszabadíthat, és igazi békességet adhat. Hogy még jobban megtanulják, mint lesz valaki igazán hívővé, a gyülekezetbe küldöm őket. Ezért nem jöhetnek, mert a házat valakinek őriznie kell.

Ámulnom kellett az asszony missziói gondolkodásán, mikor ezeket hallottam. Ő pedig zavartalanul folytatta:

– Tudod, szeretném, ha nem egyedül keresztelnének meg. Szívem forró vágya, hogy családomból még néhányan csatlakozzanak hozzám.

Akkor megkérdeztem az asszonyt:

– Mondd, tudsz imádkozni?

– Igen – válaszolt boldogan –, tudok. Sokat imádkozom.

– Ez szép – feleltem –, no és mit imádkozol? Úgy gondoltam, bizonyára felkelés után és lefekvés előtt szokott imádkozni, esetleg az asztalnál. –

– Egész nap imádkozom – felelt az asszony mély meggyőződéssel. – De hát mit imádkozol – faggattam tovább – és miért könyörögsz?

– Ha reggel felkelek, megköszönöm az Úrnak a pihentető alvást, és hogy egészségesen kelhetek fel. Aztán – folytatta – következik a reggeli, és én hálát adok az enivalóért. Reggeli után kezdődik a munka. Nagyon sok a dolgom. Hatalmas kertet kell gondoznom; de tudod, mióta a Megváltót ismerem, minden növénykéért hálát adok, ami a földön terem. És ha valami főzivalót hozok a kertből, megköszönöm, hogy Ő áldotta meg, Ő adta a növekedést. Így imádkozom állandóan, ha a faluba megyek, hogy Ő kísérsen s ne kelljen az utat egyedül megtennem...– Még sokáig folytatta. Ámulva hallgattam ezeket a szavakat olyan valakitől, aki átadta ugyan szívét az Úrnak és kész volt Jézus követésére, de még csak jelöltként szerepelt a keresztelendők között, ami azt jelenti, hogy nem olyan régen ismerte Jézust.

Azelőtt egyáltalán nem hallottunk ilyet, hogy valaki, aki a mély, sötét pogányságból jött elő világosságra, ilyen hamar belső kapcsolatba került volna Jézussal. Nálunk otthon azt mondanák: ennek a testvérnek jó telefon-összeköttetése van felfelé és feltétlenül hallja Jézus hangját, ha szól hozzá. Az asszony olvasni sem tudott, mégis bensőséges öröme volt az Úrban és szerettei közül többet megnyert, akik aztán megkeresztelkedtek vele együtt. Keresztsége után jelentett csak igazán áldást kitartó imádságával és bizonyágtételével még sok ember számára.

A béna asszony álma

Egy napon előkelő hölgyet hoztak hordszéken az imaházba. Termünk meglehetősen tágas volt, úgyhogy a hordszékekkel minden további nélkül bejutottak. Mindenesetre megkérdeztük:

– Minek jössz be hordszékkel együtt?

– Béna vagyok – felelte – és múlt éjjel álmomban egy barátságos, fehér ruhás alak jött hozzám – bizonyára a ti Istenetek – és azt mondta: „Menj az imaházba, ott megmondják, mit kell tenned.” Eljöttem tehát. Most vagyok itt először, és nem tudom, mit kell tennem.

– Éppen női óránk van – magyaráztuk –, te is meghallgathatod.

Mivel bénasága miatt hordszékét nem hagyhatta el, tudomásul vettük, hogy onnan hallgatja az órát. A hölgy nagyon figyelt és valamit felfogott, de nem sokat. Mégis, addig járt az összejövetelekre, amíg békességet talált.

Akkor aztán boldogan vallotta Jézust személyes Megváltójának és Szabadítójának, Aki elfogadta őt. Örvendező asszony lett belőle. Egy bibliaóra után így szólt:

– Hívő lettem, az Úr Jézus új élettel ajándékozott meg. Nem tudná a testemet is meggyógyítani?

Boldogan feleltünk:

– De igen, azt is megteheti. – Hogy az Úr Jézus földi szolgálata idején sok beteget is meggyógyított, ez fontos része volt prédikációinknak.

Így támadt vágy ennek a hívő asszonynak a szívében, hogy Jézust, mint orvost is megtapasztalhassa.

– Kérlek – mondta –, imádkozzatok értem, hogy meggyógyuljak!

Imádkoztunk érte, ő pedig hitte, hogy az Úr megérintheti. Egyik következő összejövetelre botot hozott magával.

– Ugyan mit akarsz ezzel a bottal? – kérdeztük kíváncsian.

– Várom, hogy az Úr Jézus megérintsen és meggyógyítson. Akkor pedig hordszék nélkül megyek haza; de mivel igen gyenge vagyok, elhoztam ezt a botot, hogy erre támaszkodjam.

Így bízott abban, hogy az Úr meggyógyíthatja, mi pedig hittel tovább könyörögtünk érte. Egyik következő összejövetelen kiszállt a hordszékéből és azt mondta:

– Most pedig saját lábamon megyek haza. Az Úr Jézus meghallgatta imáinkat: meggyógyultam.

Sokszor tapasztalhattuk, hogy nyúlt bele az Úr a szegény pogányok életébe hitre segítve és testi nyavalyáikból kigyógyítva őket. Az Ige nem hiába mondja: „Az Úr a te gyógyítód.” Ő a legjobb orvos. Neve áldott legyen mindörökké!

Liangné és beteg gyermeke

Kínai testvéreink nem olyan ijedősek, mint mi vagyunk. Ha gyermekük megbetegszik, nem mondják:

– Beteg a gyerek, otthon kell maradnunk. – Hanem így szólnak: – Ma vasárnap van és istentisztelet. Magunkkal visszük a beteg gyermeket is az összejövetelekre. Az Úr Jézus meggyógyíthatja, talán éppen ma meg is teszi. – Ezt sokszor meg is tapasztalják.

Liangné gyermeke megbetegedett. Igen magas láza volt. Nem tudtuk biztosan, tífusz okozta-e vagy valami más. Az asszony – karján a súlyos beteg négyéves gyermekkel – eljött az imaórára. Utána istentiszteletünk volt. A prédikátor arról beszélt, hogy gyógyította meg Jézus a betegeket, mikor a Földön járt. Aztán belekiáltotta a kérdést a gyülekezetbe:

– Megteheti ezt ma is? – A gyülekezet egy szívvel, egy szájjal válaszolt:

– Igen, ma is megteheti.

Istentisztelet után Liangné odajött hozzám, gyermekét még mindig karján tartva és megkért, hogy imádkozzam a kicsiért.

– Jól van – szoltam –, otthon szívesen imádkozom érte.

– Ó nem, nem otthon – hát nem hallottad, mit mondott ma a prédikátor Jézus cselekedeteiről és segítségéről? Nem hallottad, mikor megkérdezte, tud-e Jézus ma is csodát tenni és embereket gyógyítani? Kérlek, imádkozz most a gyermekért, hogy meggyógyuljon.

Megkérdeztem az asszonyt:

– Hiszed, hogy gyermekedet Jézus most meggyógyíthatja?

– Igen – felelte –, Ő megteheti!

Nos jó, imádkoztam a gyermekért és kértem az Urat, vegye el a lázat és egészen gyógyítsa meg a kicsit. Alig mondtam áment, Liangné máris megérezte a gyermek nyakán és fejcskáján, hogy a láz eltávozott. Rátékingésre azonban még mindig látszott, hogy a gyermek lázas. Ellenben a kínaiaknak van egy másik figyelemreméltó jellemvonásuk. Liangné nem merete volna mondani: „Isten nem hallgatta meg az imát, hiszen a láz még mindig jelen van.” Ők hiszik, hogy Isten meghallgatja a könyörgést és megígért segítségével nem mernek kételkedni. Liangné mégis fürkésző tekintettel nézett rám, mintha azt akarta volna kérdezni:

– És most? A gyermek még mindig nagyon lázas. Nem hallgatott meg Isten?”

Vigasztalva fordultam hozzá:

– Ne aggódj a gyermekedért, mi mindent elmondtunk a Megváltónak és az Úr Jézus hallotta. Menj most haza és köszönd meg az Úrnak, hogy a láz elmúlt. Ha legközelebb találkozunk, majd elmondod, milyen csodálatosan segített meg Isten.

Liangné hazament és megköszönte a segítséget. A gyermeknek még egész nap láza volt, de következő reggelre teljesen meggyógyult.

Két nappal később, egy keddi napon, pogány asszonyok számára volt összejövetelünk. Erre az alkalomra a keresztyének is eljártak, hogy bizonyosságot tegyenek és elmondják, mi mindenben tapasztalták meg Istent az elmúlt héten. Többnyire egy pad szélén ültem, hogy az érkezőket fogadjam, vagy a kis gyermekeket elcsitítsam, ha sírni kezdtek.

Röviddel az összejövetel kezdete előtt hirtelen mellém ült egy pogány asszony és beljebb tolt a padban. Ez nem volt szokása az asszonyoknak, jól tudták, hogy a pad szélén a helyem. Én sem tudtam, mire gondoljak, de nyugodt maradtam. Nem is kellett felállnom az összejövetel végéig és szívből örültem mindannak, amit hallottam.

Mikor az összejövetelnek vége lett, ez a pogány asszony így szólt hozzám:

– Nézd, milyen dagadt a kezem. – Odatartotta a kezét, mely teljesen dagadt és olyan sötét színű volt, mintha vérmérgezése lett volna. – Nem imádkoznál a kezemért, hogy meggyógyuljak?

Most aztán igazán bajban voltam. Hogy imádkozzam egy pogány asszonnyal, mikor azt sem tudom, mit akar vele az Úr? Egyáltalán nem is ismerem. Azt sem tudom, nyitott-e a hit számára. Nem fog-e visszamenni a bálványokhoz, hogy ott köszönje meg a gyógyulást. Ezért csendben így imádkoztam:

– Úr Jézus, kérlek, adj világosságot, akarod-e megérinteni és meggyógyítani ezt az asszonyt? Hadd legyen bizonyosság számomra, hogy ha megkérdem, mit tud rólad ezután az első összejövetel után, mondjon valamit, amit megértett. – A kínai asszonyok rendszerint semmit nem értenek első alkalommal az összejövetelből. – Odafordultam az asszonyhoz:

– Mondd csak, először vagy itt?

– Igen – felelte –, még sosem voltam sem itt, sem hasonló összejövetelen.

– Értettél valamit? – tudakoltam tovább.

– Igen, igen – bólintott –, sokat megértettem.

– „Ez szép. És mit értettél?” – faggattam.

– Megértettem, hogy Jézus a Megváltó, hogy Ő az Isten Fia, és hogy az ég Istene az igazi Isten. És aztán megértettem, hogy ez a Megváltó meghalt a kereszten és vérért adta az emberekért.

– És tudod, hogy érted is vérezte?” – szakítottam félbe. Ezt még nem tudta; de csodálkozva hallgattam, mennyi mindent megértett.

– No és te nem akarsz Jézusban hinni? – kérdeztem végül.

– De igen – bólintott –, csak hogy még nem nagyon ismerem Őt. Nem imádkoznál most a beteg kezemért? Tudod, imádkoznék én magam is, csak nem tudom, hogy kell beszélni a te Isteneddel.

A pogányok nagyon óvatosak és félénkek, ha Jézushoz jönnek. Nem merik megszólítani személyes imában, mert nem tudják, hogy a hatalmas Istenhez hogy közeledjenek illő módon. Nem szeretnének tiszteletlenek lenni.

– Akkor tehát hiszed, hogy az Úr Jézus meg tudja és meg akarja gyógyítani a kezedet? – kérdeztem újra.

– Igen – hangzott a határozott válasz. – De miért jössz hozzám, és miért gondolod, hogy én imádkozzam a kezed gyógyulásáért?

Erre így felelt:

– Látod ott azt az asszonyt? – és Liangnéra mutatott. – Ennek az asszonynak beteg volt a gyermeke és nem javult. Vasárnap elhozta a gyülekezetbe, te imádkoztál vele s a gyermek másnap egészséges lett. Liangné a szomszédasszonyom; mindent elmondott nekem és o tanácsolta, jöjjenek el, hogy imádkozz dagadt kezemért.

Egyszerre megértettem, miért tolt az asszony beljebb a padban. Azelőtt nem ismert s mikor Liangné megmutatta, hol ülök, bizonyos akart lenni a dolgában, mivel attól félt, hogy összejövétel után nem fog megtalálni. Most már nekem is belső bizonyosságom volt, hogy az Úr Jézus segíteni akar rajta. Még egyszer megkérdeztem:

– Hogy látod? Hited szerint mikor akar az Úr Jézus meggyógyítani. Határozottan és boldogan válaszolta:

– Hát most!

– Jó, akkor imádkozzunk.

Imádkoztam az asszonnyal és kértem Jézust, gyógyítsa meg a beteg kezét, könyörüljön a szenvedőn, mint Liangné kislányán. Imámat befejeztem, de a kéz még mindig dagadt volt. Az asszony nem szólt egy szót sem, de nagy, csodálkozó szemmel nézett rám.

– Most tedd azt, amit Liangné – tanácsoltam. – Adj hálát a Megváltónak, hogy megérintette a kezedet, a dagadás vissza fog húzódni. De egyet mondok: ha kezed leapad, nem szabad a bálványokhoz futnod, hogy nekik mondj köszönetet, hanem adj hálát a Megváltónak, különben megbánom, hogy imádkoztam veled.

– Nem, nem – bizonygatta az asszony határozott hangon –, a bálványokhoz soha többé nem megyek. Az élő Istenben akarok bízni, aki Liangné gyermekét meggyógyította.

Az asszony udvariasan köszönetet mondott, megkönnyebbülve távozott és valóban azt tette, amit tanácsoltam. Egyre hálaalkodott az Úr segítségéért és a keze másnapra leapadt. Én nem tudtam meg azonnal; de csütörtökön egy asszonyt láttam az imaházba jönni. A bejáratnál jobbra-balra tekingetett, mintha keresne valakit. Először nem ismertem fel. Odamentem hozzá és megkérdeztem, kit keres. – Ó, hát itt vagy – mondta kitörő örömmel –, hát itt vagy! Téged kerestelek.

Mindkét kezét felém nyújtotta és ragyogó szemmel kérdezte: – Melyik volt megdagadva?

Igazán nem tudtam eldönteni, olyan szép és egészséges volt mindkettő.

Teljes szívből örültem a csodálatos imameghallgatásnak, de különösképpen annak, hogy az Úr Jézusnak ismét eggyel több női követője lett. Dicsőség és hála Jézus drága szent Nevének!